

الْأَدِلَّةُ الشَّرْعِيَّةُ

فِي الذِّبِّ

عَنِ الدُّوَلَةِ الْإِسْلَامِيَّةِ

په اسلامي دولت د اعتراضاتو جوابونه

تأليف: الشيخ أبو أيوب خراساني حفظه الله

تعليق او مراجعه: الشيخ أبو البراء خراساني حفظه الله

سريزه

الحمد لله معز الإسلام بنصره ومذل الشرك بقهره ومصرف الأمور بأمرة ومستدرج الكافرين بمكره الذي قدر الأيام دولاً بعدله وجعل العاقبة للمتقين بفضله، والصلاة والسلام على من أعلى الله منار الإسلام بسيفه. أما بعد!

د فتنو په دې دور کې چې اسلامي امت د الله عز و جل په لار کې کوم شهيدان ورکړل او کوم کړاونه او ستونزې چې دوی ورسره مخامخ دي او دا د قربانيو سلسله به تر قيامته پورې دوام لري دا ټول له دې وجې، ترڅو په ټوله نړۍ کې خلافة على منهاج النبوة قائم شي. خو هر کله چې جهاد او د امت د ټولو کوششونو نتيجه د خلافت راشده قائمېدل و، کوم چې د خلافت نه بغير نه پوره کېږي، نه د مسلمانانو دين محفوظ دی، نه يې عزت، نه د مسلمانانو لپاره امن شته، او نه خو يې مال محفوظ دی او نه اهل، دغه ټول کارونه به د اسلامي خلافت په قيام سره تحقق مومي. طواغيت، ظالمان، او د اړه ماران به د راشده خلافت په راتلو سره له منځه ځي او په ټوله نړۍ کې به د عدل نظام قائم وي.

حکمه خو عثمان رضي الله عنه داسې فرمايلې دي: الله سبحانه وتعالى چې د يو واکمن په ذريعه د اسلام کومه دفاع کوي هاغسې يې د قرآن په ذريعه نه کوي.

إعلام الأنام ص ۸.

دا حکمه چې نن په نړۍ کې په مليونونو مسلمانان او په مليونونو نسخې د قرآن کریم شتون لري؛ خو د سيف او سلطې څخه پرته يې احکام نه تطبیقېږي، دغه قرآن کریم په خاورو او دورو کې خلکو سره په کورونو کې خړپړ پروت دی، چې هېڅ عمل ورباندې نه کېږي او يواځې د مړو او دم دعاء لپاره ترې خلک استفاده کوي ته به وايي چې دا قرآن کریم د مړو لپاره نازل شوی او ژونديو سره هېڅ تړاو نه لري، نو دا امکان نه لري چې د الله عز و جل دغه نازل کړی شوی کتاب او قانون دې بې له زور

او قوت پر دغه زمکه تطبیق شي. نو قرآن او دا واکمن توره د یو بل سره څنګ په څنګ دي، چې د یو بل مرسته کوي او په دې دواړو کې چې کوم یو کې کمی راغی نو اسلام کمزوری کېږي او مسلمانان د ګڼ شمېر کړاونو او مصیبتونو سره مخ کېږي. ځکه خو رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلي دي: «إنما الإمام جنة، يقاتل من ورائه ويتقى به».. متفق علیه.

امام او خلیفه د یو ډال حیثیت لري چې د هغه تر شا به قتال کېدای شي او د هغه په ذریعه به د کفر او ارتداد مخنیوی کېدای شي.

عمر بن الخطاب رضي الله عنه فرمایي: لا إسلام بلا جماعة ولا جماعة بلا إمامة ولا إمامة بلا سمع وطاعة. إعلام الأنام ص ۸.

د اسلام تحقق بې له جماعت او د جماعت تحقق بې له امارت او امارت بې له سمع او طاعت ممکن نه دی.

نو له دې وجې د دین غرض او غایه د راشده خلافت قیام دی، چې په دې سره توحید او د دین احکام متحقق کېږي، او د توحید د تحقق لپاره یې خپل پېغمبران رالېږلي، مخلوقات یې پیدا کړي، چې په دغه لاره کې ډېر نفسونه ښکته پورته او شول.

خلاصه دا چې خلافت، خلیفه او دولت دا یو قوت دی او په مستقیمه توګه د توحید د نشر و اشاعت لپاره یوه ستره وسیله ده، چې په زمکه کې بندگان د الله تعالی عبادت وکړي او د نورو ادیانو د ظلم څخه د اسلام عدل او د دنیا د تنګۍ نه د آخرت او جنتونو پراخوالي ته راوستل شي.

د اسلامي خلافت قائمول واجب دي

١- **دليل:** الله تعالى فرمايې: «وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ».

او هغه وخت په زړه کړه چې کله ستا رب ملائکو ته ويلي و، چې زه په زمکه کې د يو خليفه پيدا کوونکی يم، هغو عرض وکړ آيا ته په حمکه کې داسې يو څوک ټاکي، چې د هغې نظم خراب کړي او وينې توی کړي؟ ستا له حمد او ثناء سره تسبیح او ستا لپاره سپېڅلې ستاينه خو مونږ کوو ويې ويل: زه پر هغه څه پوهېږم چې تاسې پرې نه پوهېږئ.

امام قرطبي وايي: هذه الآية أصل في نصب الإمام وخليفة يسمع له ويطاع لتجتمع به الكلمة وتنفذ به أحكام الخليفة ولا خلاف في وجوب ذلك بين الأمة ولا بين الأئمة إلا ما روي عن الأصم حيث كان عن الشريعة أصم. اهـ تفسير القرطبي ج ١ ص ٣٠٢.

دا آيت اصل او دليل دی په مقررولو د امام او خليفه، چې د هغه خبره به منل کېږي او طاعت به يې کېږي، د دې لپاره چې کلمه د مسلمانانو پرې راجمع شي، احکام پرې نافذ شي او د امت په منځ کې د خلافت په وجوب کې او نه د امامانو په منځ کې اختلاف شته، مگر صرف د اصم څخه روايت کړی شوی، چې هغه د شريعت څخه کوڼ و.

٢- **دليل:** الله تعالى فرمايې: «إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا».

ای پېغمبره! مونږ دا کتاب په حقه ستا لوري ته درلېږلی دی تر څو هغه سمه لاره چې الله درښودلې له هغې سره سم د خلکو په منځ کې فیصله وکړي، ته د ځاننانو له خوا جگړه کوونکی مه کېږه.

استدلال: الله فیصله کوونکی کتاب او تله نازله کړې ده، چې د خلکو دنیا او ژوند پرې ټول شي او رسول الله صلی الله علیه وسلم ته یې امر کړی، تر څو د خلکو تر منځ قضاء نافذه کړي، او دا کار یې له زور او واکه ناممکن دی.

۳- **دلیل:** انس رضي الله عنه وايي چې رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلي دي: «اسْمَعُوا وَأَطِيعُوا وَإِنْ اسْتَعْمِلَ عَلَيْكُمْ عَبْدٌ حَبَشِيٌّ كَانَ رَأْسُهُ زَيْبَةً، مَا أَقَامَ فِيكُمْ كِتَابَ اللَّهِ». صحیح البخاري ومسند أحمد وصحیح الجامع ۹۸۵.

خبره منی او اطاعت کوی! اگر که په تاسو یو حبشي غلام امير کړای شي او سر یې د ممیز د دانې په اندازه وي، تر څو چې یې په تاسو کې د الله کتاب نافذ کړی وي.

۴- **دلیل:** ابو هريره رضي الله عنه وايي: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلي دي: «مَنْ أَطَاعَنِي فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ عَصَى اللَّهَ، وَمَنْ أَطَاعَ أَمِيرِي فَقَدْ أَطَاعَنِي، وَمَنْ عَصَى أَمِيرِي فَقَدْ عَصَانِي». صحیح البخاري ۷۱۳۷، مسلم ۴۸۵۲.

چا چې زما اطاعت وکړ نو یقینا د الله اطاعت یې وکړ، او چا چې زما نافرمانی وکړه نو یقینا د الله نافرمانی یې وکړه، او چا چې زما د امير اطاعت وکړ نو یقینا زما اطاعت یې وکړ، او چا چې زما د امير نافرمانی وکړه، نو یقینا زما نافرمانی یې وکړه.

شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله وايي: يجب أن يعرف أن ولاية أمر الناس من أعظم واجبات الدين، بل لا قيام للدين ولا للعالم إلا بها فإن بني آدم لا تتم مصلحتهم إلا بالاجتماع لحاجة بعضهم إلى بعض، ولا بد لهم عند الاجتماع من

رأس حتى قال النبي صلى الله عليه وسلم: «إِذَا خَرَجَ ثَلَاثَةٌ فِي سَفَرٍ فَلْيُؤَمِّرُوا أَحَدَهُمْ». أبوداود، صحيح الجامع ٥٠٠.

فأوجب صلى الله عليه وسلم تأمير الواحد في الاجتماع القليل العارض في السفر تنبيهها بذلك على سائر أنواع الاجتماع ولأن الله تعالى أوجب الأمر بالمعروف والنهي عن المنكر ولا يتم ذلك إلا بقوة وإمارة وكذلك سائر ما أوجبه من الجهاد والعدل وإقامة الحج والجمع والأعياد ونصر المظلوم وإقامة الحدود لا تتم إلا بالقوة والإمارة ولهذا روي أن السلطان ظل الله في الأرض ويقال ستون سنة من إمام جائر أصلح من ليلة واحدة بلا سلطان. اهـ مجموع الفتاوى ج ٢٨ ص ٣٩٠.

رسول الله صلى الله عليه وسلم دا خبره واجب كړې ده، چې د خلكو ولايت د لويو واجباتو د دين څخه دى بلکې دين او دنيا نه سمېږي، مگر په خلافت سره ځکه د آدم عليه السلام د اولاد مصلحتونه نه تمامېږي، مگر په اجتماع سره دا ځکه چې دوى يو بل ته اړ دي او خامخا ددوى د راجمع کېدلو لپاره دا ضروري ده چې ددوى دغه اجتماع يو امير ولري، تر دې چې رسول الله صلى الله عليه وسلم وايي کله چې درې کسان په سفر وځي نو يو بايد امير کړي نو رسول الله صلى الله عليه وسلم دلته امارت په دغه وړوکي واجب کړى دى چې په سفر کې عارضي هم دى، دې کې تنبيه ده چې په ټولو انواعو د اجتماع کې بايد امير وي. او بل دا چې الله تعالى امر بالمعروف او نهى عن المنکر واجب کړى دى او دا نه تمامېږي، مگر په قوت او زور سره. همدارنگه ټول هغه څه چې الله تعالى واجب کړي دي لکه جهاد، عدل، حج، جمعې، اخترونه، د مظلوم نصرت کول او د حدودو نافذول، چې دا نه پوره کېږي، مگر په قوت او دولت سره. نو په دې اساس يو روايت کې راځي چې خليفه په زمکه کې د الله تعالى سيورى دى او په همدې توگه شپېته کاله د يو ظالم خليفه د لاندې زيات ښه دي دا چې يوه شپه بې له خليفه تېره شي.

٢- امام شوكانى رحمه الله د سفر حديث ذكر كرى، كوم چي مخكى ذكر شو بيا وايي: وفي ذلك دليل لقول من قال: أنه يجب على المسلمين نصب الأئمة والولاة والحكام. اهـ نيل الأوطار ج ٩ ص ١٥٨.

دي حديث كي دليل دى چي پر مسلمانانو واجب دي چي خيل امامان، واليان او حكمرانان وٽاكي.

٣- امام أبو المعالي الجويني رحمه الله وايي: فنصب الإمام عند الإمكان واجب. اهـ غياث الأمم ج ١ ص ١٥٥.

د امام او خليفه ٽاڪل چي امكان وٽي فرض دي.

٤- امام الماوردي رحمه الله وايي: الإمامة موضوعة لخلافة النبوة في حراسة الدين وسياسة الدنيا وعقدتها لمن يقوم بها في الأمة واجب بالإجماع وإن شذ عنه الأصم. اهـ الأحكام السلطانية ج ١ ص ٥٥.

امامت وضع كرى شوى دى د نبوي خلافت د قائمبدلو په خاطر، په ساتلو د دين او د دنيا د سياست او د خليفه سره لوظ پوره كول چي څوك خليفه شي، په اجماع سره فرض دى په امت، اكر كه اصم معتزلي ترې شذوذ كرى.

٥- امام القلعي رحمه الله وايي: أجمعت الأمة قاطبة إلا من يعتد بخلافه على وجوب نصب الإمام على الإطلاق وإن اختلفوا في أوصافه وشرائطه فأقول نظام أمر الدين والدنيا مقصود ولا يحصل ذلك إلا بإمام موجود ولو لم يكن للأمة إمام قاهر لتعطلت المحاريب والمناظر وانقطعت السبل للوارد والصادر، لو خلا عصر من إمام لتعطلت فيه الأحكام وضاعت الأيتام ولم يحج بيت الحرام ولو لا الأئمة والقضاة والولاة لما نكحت الأيامى ولا كفلت اليتامى، لو لا السلطان لكانت الناس فوضى ولأكل بعضهم بعضا. اهـ تهذيب الرياسة وترتيب السياسة ج ١ ص ٦٠.

په مطلقه توگه د ټول امت د امام په ټاکلو اجماع ده، اگر که په صفاتو او شرائطو کې اختلاف لري. زه وایم د دین او دنیا نظام مقصود دی او دا کار د امام د وجود څخه پرته شونی نه دی. که د امت لپاره یو زورور امام نه وي نو مسجدونه او د دین مجلسونه به معطل شوی وای، او د تلونکو او راتلونکو لپاره به لارې هم معطل شوی وای، که زمانه د امام څخه خالي شي احکام به معطل شي، د یتیمانو حق به ضائع شي، د بیت الله حج به ونه شي، که امان، قاضیان او نېک حکمرانان نه وای نو لوندانې بنځې به بې نکاح پاتې وای او نه به د یتیمانو کفالت شوی وای، که بادشاه نه وای نو خلک به د بې نظمۍ سره مخ وای او یو بل به یې خورلي وای.

د اسلامي خلافت اهمیت

تر ټولوی اهمیت او مقصد د انسانانو د خلقت څخه دادی چې په دغه زمکه باندې د رب العالمین عبادت وکړای شي لکه څرنگه چې الله عز و جل فرمایي: «وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ».

ما نه دي پیدا کړي پیریان او انسانان مگر د دې لپاره چې زما عبادت وکړي. او د عبادت ټول انواع یا ډولونه به رب العالمین ته خاص کېږي، چې په دې کې حدود، جهاد او ټول احکام داخل دي او د دغه عباداتو په پوره توگه ترسره کول خلیفه ته اړتیا لري. نو معلومه شوه چې د توحید تحقق بې له خلیفه شونی نه دی، چې د توحید حمایت، د توحید نشر او اشاعت وکړي، او شرعي حدود په زور او قوت سره تطبیق کړي.

شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله وایي: أصل ذلك أن تعلم أن جميع الولايات في الإسلام مقصودها أن يكون الدين كله لله وأن تكون كلمة الله هي العليا. اهـ الفتاوى ج ۲۸ ص ۶۱.

د دې اصل او قاعده دا ده چې ټول ولايات په اسلام کې د هغې مقصد دا دی چې دین ټول خالص د الله لپاره شي او د الله کلمه لوړه شي.

فائده: هر کله چې خلافت په دین کې یو عظیمه وظیفه ده، نو شریعت د دې لپاره شروط مقرر کړي چې دا شروط باید په خلیفه کې شتون ولري، چې دغه شروط په لاندې ډول دي:

د خلیفه المسلمین شروط

د اسلامي دولت خلیفه یا امام هغه رئیس اعلی ته ویل کېږي چې په هغه کې هغه شرطونه چې اسلامي شریعت بیان کړي دي باید موجود وي، د دې لپاره چې د دغه لوی امانت د پورته کولو جوگه شي. چې دغه شرطونه بعضې په هر ولایت کې شرط دي لوی وي او که وړوکی او بعضې هغه دي چې په امامت عظمی پورې خاص دي، او دغه شرطونه په لاندې ډول دي:

۱- شرط: **الإسلام**: چې دا شرط په هر ولایت کې وړوکی وي او که لوی واجب دی چې ډېر دلائل یې دي:

۱- **دلیل:** الله تعالی فرمایي: «وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا».

النساء ۱۴۱.

او هېڅکله به ونه گرځوي الله کفارو لپاره پر مؤمنانو باندې لار (د غلبې یا حجت).

۲- **دلیل:** الله تعالی فرمایي: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ».

النساء ۵۹.

ای مؤمنانو! اطاعت وکړئ د الله او اطاعت وکړئ د رسول او د خاوندانو د کارونو ستاسې (امراء او حاکمانو).

«مَنْكُم» دليل دی چې ولي الأمر د مسلمانانو به مسلمان وي. او نور دلائل هم شته. امام ابن القيم رحمه الله وايي: أجمع العلماء على أن الإمامة لا تنعقد لكافر. أحكام أهل الذمة ج ۲ ص ۴۱۴.

د علماؤ په دې اجماع ده چې د کافر امامت صحيح نه دی او نه منعقد کېږي.
۲- شرط: **البلوغ**: دا شرط هم په هر اسلامي ولايت کې لازم دی چې په دې اجماع ثابت ده:

امام ابن حزم رحمه الله وايي: وجميع أهل القبلة ليس منهم أحد يجيز إمامة امرأة ولا إمامة صبي إلا الرافضة فإنها تجيز إمامة الصغير. اهـ الفصل في الملل والنحل ج ۴ ص ۱۱۰. ټول اهل قبله کې داسې څوک نشته چې جائز بولي د بنسټې او يا د ماشوم امامت مگر روافض (شيعه گان) چې هغوی د ماشوم امامت جائز گڼي.

۳- شرط: **العقل**: دا هم د بديهي شروطو څخه دی او امامت د بې عقل او لیوني نه منعقد کېږي، ځکه عقل د تدبیر آله ده کله چې عقل نه وي نو تدبیر ختم شو. بل دا چې بې عقل بل ته محتاج دی، چې د هغه سره په امورو کې مرسته وکړي، نو د نورو مسلمانانو امورو به هغه ته څرنگه وسپارل شي.

۴- شرط: **الحرية**: دا هم ضروري شرط دی چې امام به مملوک او غلام نه وي بلکې حُر او آزاد به وي، ځکه مملوک ته د تصرف حق نشته، مگر په اذن یا اجازه د خپل سید یا بادار نو د هغه په ځان ولایت نه وي نو څرنگه به یې ولایت په بل درست شي. امام ابن بطل رحمه الله په دې اجماع نقل کړې ده وايي: وأجمعت الأمة على أن الإمامة لا تكون في العبيد. اهـ فتح الباري ج ۱۳ ص ۱۲۲.
د امت اجماع ده چې امامت به په غلامانو کې نه وي.

امام شنقيطي رحمه الله هم وايي: لا خلاف في هذا بين العلماء. أضواء البيان ج ١ ص ٥٥.

د علماؤ په منع کې په دې مسئله کې اختلاف نشته.

خلاصه دا چې امام يا خليفه به حُر او آزاد وي، نه به حقيقي غلام وي او نه به حکمي، چې اختيار يې د بل په لاس کې وي.

او کوم حديث کې چې راغلي دي چې رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايې:
 ((اسْمَعُوا وَأَطِيعُوا، وَإِنْ اسْتَعْمِلَ عَلَيْكُمْ عَبْدٌ حَبَشِيٌّ، كَانَ رَأْسَهُ زَبِيَّةً)). البخاري
 ومسلم ١٨٣٤.

سمع او اطاعت کوي اگر که په تاسو مقرر کړي شي يو تور غلام گويا چې سربې د
 وڅکي (مميز) په اندازه وي.

١- **جواب:** دا د مبالغې له وجې په اطاعت کې دا جواب امام خطابي رحمه الله کړي
 دی. فتح الباري ج ١٣ ص ١٢٢.

او دوی يې بيا يو مثال وړاندې کړي لکه چې الله تعالی فرمايې: ((قُلْ إِنْ كَانَ
 لِلرَّحْمَنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَابِدِينَ)).

٢- **جواب:** مراد په استعمال سره د حبشې غلام دا مطلب چې هغه مقرر شوی وي د
 امام اعظم يا خليفه له لوري په نورو ولاياتو باندې.

امام شنقيطي رحمه الله وايي: دا جواب زيات ظاهر دی چې خپله به هغه امام اعظم
 نه وي او دليل پرې ((أُسْتُعْمِلَ)) صيغه ده. أضواء البيان ج ١ ص ٥٦.

٣- **جواب:** اطلاق د عبد پرې سابقا شوی دی اگر چې په وخت د امامت کې هغه حر
 دی لکه د دې مثال دا قول د الله دی: ((وَأَتُوا الْيَتَامَى أَمْوَالَهُمْ)). النساء ٢.

او تاسو یتیمانو ته د دوی مالونه ورکړئ.

حال دا چې مال د یتیمیت پر مهال نه ورکول کېږي، ځکه چې هغه ماشوم دی؛ خو چې د یتیم نه ووځي او دلته د یتیم نه وتلی دی؛ خو بیا یې هم ورته یتیم ویلی دی.

۴- **جواب:** یا مراد له دې څخه متغلب دی نه د مختار، نو په دې وخت کې اطاعت واجب دی اگر چې عبد حبشي وي، چې د دې د امامت نه وتل صرف د عبدیت په لحاظ جائز نه دي، چې په دې باندې بل لفظ د حدیث «وإن تأمر علیکم» دلالت کوي، یعنې ده په امارت قبضه کړې وي او اهل الحل والعقد نه وي ټاکلی.

راجح مونږ ته دویم جواب بنسکاري.

۵- شرط: **الذکورية:** چې امام به نارینه وي، چې په دې کې هم اختلاف نشته او په دې باندې امام ابن حزم اجماع نقل کړې ده. أضواء البیان ج ۱ ص ۵۵ ومراتب الإجماع ۱۲۵.

او په صحیح البخاري کې حدیث د أبو بکره رضي الله عنه دی رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمایلي دي: «لَنْ يُفْلِحَ قَوْمٌ وَلَوْ أَمَرَهُمْ امْرَأَةٌ». صحیح البخاري.

هېڅکله به الله تعالی هغه قوم کامیاب نه کړي چې خپل کار (امامت) بنسټي ته وسپاري.

او بل دا چې رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمایلي دي، چې بنسټي ناقصات العقل دي او هم ناقصات الدین دي. البخاري من حدیث أبي سعيد الخدري رضي الله عنه، ومسلم ۶۹.

او امامت کمال رأي او تمام عقل او پوهې ته ضرورت لري.

نو همدا وجه ده چې د یوې بنسټي گواهي قبوله نه ده اگر که ډېرې وي تر څو چې ورسره سپی نه وي.

بله وجه دا ده چې امامت د مسلمانانو تقاضا د دخول او اختلاط کوي په محافلو کې.

په همدې توگه د عسکرو قيادت او نور داسې کارونه چې دا کارونه بيا پر نبخو منع دي لکه چې الله تعالى فرمايې: «وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ» سورة الأحزاب.

۶- شرط: **العلم**: د امام يا خليفه بل شرط دادی چې دا به عالم وي. دومره علم به لري، چې تدبير د امورو به کولای شي په امامت کې او دې شرط ته الله تعالى د طالوت په قصه کې هم اشاره کړې ده چې کله هغوی پر طالوت اعتراض وکړ، چې طالوت سره دولت نشته، نو الله تعالى وفرمايل: «إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ» سورة البقرة.

يقينا الله غوره کړی دی طالوت پر تاسې، په پراخۍ د علم او جسم سره. البته جمهور علماء وايي چې علم به يې د اجتهاد درجې ته رسېدلی وي لکه چې امام شاطبي رحمه الله د امام اعظم په شروطو کې دا ذکر کړي دي هغه وايي: إن العلماء نقلوا الإتفاق على أن الإمامة الكبرى لا تنعقد إلا لمن نال رتبة الاجتهاد والفتوى في علوم الشرع. الاعتصام ج ۲ ص ۱۲۶.

علماؤ اتفاق په دې نقل کړی دی چې لوی امامت (خلافت) نه منعقد کېږي، مگر د هغه چا چې د اجتهاد او د شرعي علومو د فتوی رتبې ته رسېدلی وي.

دا قول د امام شافعي، الماوردي، قاضي ابو يعلى، عبد القاهر بغدادی، القرطبي، ابن خلدون، الفلقشندي رحمهم الله او نورو دی. الإمامة العظمى ص ۲۴۸.

دویم قول: هغه دا دی چې اجتهاد شرط نه دی په خليفه کې او دا د بعضې اهل السنة مذهب دی، چې امام اگر چې غير مجتهد وي او دومره علم لري چې فتوی د حلالو او حرامو ولري او ذو رأي او مبصرو نو امامت يې نافذ دی. الملل والنحل ج ۱ ص ۱۶۰.

او دا قول راجح دی.

۷- شرط: **العدالة:** عدالت د بنو اخلاقو مجموعه ده چې د تقوی، ورع، صدق، امانت څخه عبارت دی او د ادابو رعایت او مراعات د هغه څه چې شریعت د هغه التزام ویلی دی. نو بناء پر دې د فاسق ولایت جائز نه دی.

امام قاضي عياض رحمه الله وايي: **ولا تنعقد لفاسق ابتداء.** شرح النووي علی مسلم ج ۱۲ ص ۲۲۹.

د فاسق امامت د ابتداء څخه منعقد نه دی.

امام قرطبي رحمه الله وايي: **ولا خلاف بين الأمة في أنه لا يجوز أن تعقد الخلافة لفاسق.** الجامع لأحكام القرآن ج ۱ ص ۲۷۰ والسياسة الشرعية لابن تيمية رحمه الله ص ۲۱.

يعني امت په دې متفق دی چې د فاسق امامت نه منعقد کېږي.

علماؤ د دې شرط ډېر دلائل ذکر کړي دي.

۱- **دليل:** الله تعالى د ابراهيم عليه السلام څخه حکايت کوي کله چې هغه ته الله سبحانه وتعالى وفرمايل: **«إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ»**. البقرة ۱۲۴.

يقينا زه تا دخلکو لپاره امام گرځوم، وويل (ابراهيم عليه السلام): او زما د اولاد څخه هم، نو الله وفرمايل نه رسيږي زما دغه عهد او امامت ظالمانو ته.

مجاهد رحمه الله وإي: أراد أن الظالم لا يكون إماما. يعني دا چي ظالم به امام نه وي. أحكام القرآن للجصاص ج ١ ص ٦٩.

علامه فخر الدين الرازي رحمه الله وإي: احتج الجمهور على أن الفاسق لا يصلح أن تعقد له الإمامة بهذه الآية. تفسير للفخر الرازي ج ٤ ص ٤٦٠.
جمهور علماؤ په دې آيت استدلال كړى دى چې د فاسق سړي امامت نه منعقد كېږي.

امام أبو بكر الجصاص رحمه الله وإي: فثبت بدلالة هذه الآية بطلان إمامة الفاسق وأنه لا يكون خليفة. اهـ أحكام القرآن ج ١ ص ٧٠٠.
د دې آيت په دلالت سره دا ثابته شوه چې د فاسق امامت باطل دى او هغه به خليفه نه وي.

٨- شرط: الكفاءة النفسية: دا هغه شرط دى چې خليفه به شجاع او جرأت مند وي په تنفيذ او تطبيق د حدودو، په سياست به پوه، د دښمن په جهاد په اقامت د احكامو، او په تدبير د مصالحو به مهارت لري، په دې شرط د ابو ذر غفاري رضي الله عنه حديث دلالت كوي چې هغه ته رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: «يَا أَبَا ذَرٍّ إِنَّكَ ضَعِيفٌ وَإِنَّهَا أَمَانَةٌ فَهِيَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ خِزْيٌ وَنَدَامَةٌ» - وفي رواية - «وَلَا تَأْمُرَنَّ عَلَى اثْنَيْنِ». مسلم ١٨٢٥ وأحمد ج ٥ ص ١٧٣.

ای ابو ذر! ته یو کمزوری سړی یې، دا خلافت یو امانت دی او دا په ورځ د قیامت شرمنده ګي او پښېمانتیا ده (که حق یې اداء نه کړې یا په کې ظلم وکړې). او په بل روایت کې دي چې: په دوه کسانو باندې امارت مه کوه.

٩- شرط: **الكفاءة الجسمية**: د دې شرط مقصد دا دی چې خليفه به سليم الأعضاء وي، پوند به نه وي، گونگ به نه وي، کون به نه وي. چې دا ټول بيا په رايه کې تاثیر کوي، ځکه فقدان د لاسونو او پښو بيا په سرعت د حرکت کې تاثیر کوي، چې دې شرط ته قرآن مجيد هم د طالوت په قصه کې اشاره کړې ده. «إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ». سورة البقرة

يقينا الله غوره کړي دی طالوت پر تاسې په پراخۍ د علم او جسم سره.

د مزید تفصیل لپاره وگورئ: أحكام السلطانية لما وردی ص ۱۹ مآثر الإنافة ج ۱ ص ۳۴ ومقدمة ابن خلدون ص ۱۹۳

۱۰- شرط: **عدم الحرص عليها**: چې د خلافت حرص به نه کوي.

رسول الله صلى الله عليه وسلم دغه حرص بې له شرعي مصلحته یو شرعي تهمت ګرځولی.

۱- عبد الرحمن بن سمرة رضي الله عنه وايي: مات رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: «يَا عَبْدَ الرَّحْمَنِ بْنَ سَمُرَةَ لَا تَسْأَلِ الْإِمَارَةَ، فَإِنْ أُعْطِيَتْهَا عَنْ مَسْأَلَةٍ وَكَلْتِ إِلَيْهَا، وَإِنْ أُعْطِيَتْهَا عَنْ غَيْرِ مَسْأَلَةٍ أُعِنْتَ عَلَيْهَا». متفق عليه. مسلم ۱۶۵۲.

ای عبد الرحمن بن سمرة! د امارت سوال مه کوه، که تاته د سوال په وجه درکړی شي، نو هغې ته وسپارل شوې او که بې له سوال څخه درکړی شو نو مرسته به درسره وکړی شي پر هغې باندې.

۲- أبو موسى الأشعري رضي الله عنه وايي: دَخَلْتُ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَا وَرَجُلَانِ مِنْ قَوْمِي، فَقَالَ أَحَدُ الرَّجُلَيْنِ: أَمَرْنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَقَالَ الْآخَرُ مِثْلَهُ، فَقَالَ: «إِنَّا لَا نُؤَلِّي هَذَا مِنْ سَأَلِهِ، وَلَا مِنْ حَرَصَ عَلَيْهِ». متفق عليه. مسلم ۱۷۳۳.

زه او دوه سړي زما د قوم څخه پر رسول الله صلى الله عليه وسلم داخل شو له دوى نه يو سړي رسول الله صلى الله عليه وسلم ته وويل: ما امير مقرر كړه او بل هم داسې وويل. نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: يقينا مونږ دا ولايت هغه چاته نه وركوو، چې غوغوښتنه يې كوي او نه هغه چاته چې په دې حريص وي.

۳- سفيان ثوري رحمه الله وايي: «إِذَا رَأَيْتَ الرَّجُلَ يَحْرِصُ عَلَى أَنْ يُؤَمَّرَ فَأَخْرَهُ». اهـ شرح السنة ج ۱ ص ۵۸.

كله چې تايو سړى وليد چې حرص يې كولو په دې چې امير مقرر كړاى شي نو هغه وروسته كړه.

البته كه يو شخص د يو معتبر شرعي مصلحت له وجې چې د دغه امارت اهل هم وي او والي مړ شي او بل څوك نه وي او ددې وېره وه، چې نشتوالى د والي د فتنې او ضياع سبب گرځي نو ځان مخكې كولى شي نه د حرص په بنياد لكه چې يوسف عليه السلام ويلي و: «اجْعَلْنِي عَلَى خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٌ». سورة يوسف
اى بادشاه! ما د زمكې پر خزانو مقرر كړه ځكه چې زه ښه ساتونكى او پر دې كار ښه پوه يم.

يا لكه سليمان عليه السلام چې ويلي و: «رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ بَعْدِي». سورة ص

اى زما رب! ما ته داسې بادشاهي راكړې چې زما څخه وروسته د چاسره نه ښايي پري.
۱۱- شرط: **القرشية**: قریشیت د اهل السنة والجماعة په نزد اساسي شرط دی په امامت کې چې په دې ډېر نصوص دلالت کوي او په دې شرط د صحابه کرامو او

تابعينو او د مسلمانانو د جمهورو علماؤ اجماع ده. او د دې شرط مخالفت صرف اهل البدع او خوارج او بعضي معتزله کوي.

قريش څوک دي؟ النضر بن کنانة بن خزيمه بن مدرکه بن إلياس بن مضر.

امام ابن هشام وايي: النضر قريش فمن كان من ولده فهو قرشي ومن لم يكن من ولده فليس بقريشي. سيرة ابن هشام ج ۱ ص ۹۳.

نضر قريش دي، چې څوک د دوی اولاد وي هغه به قريشي وي او څوک چې د دوی اولاد نه وي هغه به قريشي نه وي.

د دې شرط دلائل:

د مسلمانانو جمهور علما په دې شرط متفق دي او دا د څلورو مذاهبو مسلک هم دی.

۱- امام احمد رحمه الله وايي: الخلافة في قريش ما بقي اثنان ليس لأحد من الناس أن ينازعهم فيها ولا يخرج عليهم ولا نقر لغيرهم بها إلى قيام الساعة. طبقات الحنابلة ج ۱ ص ۲۶ لأبي يعلى مسائل حرب ج ۳ ص ۹۸۰.

خلافت به په قريشو کې وي تر څو چې د دوی څخه دوه کسان پاتې وي او هېڅ يو شخص ته د خلکو دا حق نشته چې د دوی سره په دې کار کې جگړه وکړي او نه په دوی خروج وکړي او نه مونږ د قريشو نه بغير د بل چا د خلافت اقرار کوو تر قيامته پورې.

۲- امام شافعي رحمه الله هم دا خبره په خپل کتاب (الأم) کې ذکر کړې ده. وگوره الأم ج ۱ ص ۴۳.

۳- امام زرقان د امام ابو حنيفه رحمه الله څخه هم د دې شرط روايت کړی دی. وگوره أصول الدين ص ۲۷۵ والإمامة العظمى ۲۶۹.

٤- امام مالک رحمہ اللہ وایي: ولا يكون الإمام إلا قرشياً وغيره لا حكم له إلا أن يدعو إلى الإمام القرشي. اھ احكام القرآن لابن العربي ج٤ ص ١٧٢١.
نہ به وي امام مگر قریشي او د غیر قریشي لپاره هېڅ حکم د خليفه کېدلو نشته، مگر که قریشي امام يې دعوت کړي.

١- دليل: امام بخاري رحمه الله د معاويه رضي الله عنه څخه نقل کوي او امام بخاري باب لگولی دی وایي: (باب الأمراء من قریش). امراء به د قریشو څخه وي.
معاويه رضي الله عنه وایي: ما د رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه اوریدلي دي وایي: ((إِنَّ هَذَا الْأَمْرَ فِي قُرَيْشٍ، لَا يُعَادِيهِمْ أَحَدٌ إِلَّا كَبَّهُ اللَّهُ فِي النَّارِ عَلَى وَجْهِهِ، مَا أَقَامُوا الدِّينَ)). رواه البخاري في كتاب الأحكام، باب الأمراء من قریش ج١٣ ص ١١٤ من الفتح.

یقیناً دا کار (خلافت) به په قریشو کې وي، هېڅوک به دوی سره زیاتې نه کوي (په خلافت کولو) مگر دا چې الله تعالی به یې پر مخ په اور کې وغورځوي ترڅو چې دغه قریشو دین قائم کړي وي.

٢- دليل: عبد الله بن عمر رضي الله عنه وایي رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمایلي دي: ((لَا يَزَالُ هَذَا الْأَمْرُ فِي قُرَيْشٍ مَا بَقِيَ مِنْهُمْ اثْنَانِ)). متفق عليه.

همېشه به وي دا کار (خلافت) په قریشو کې ترڅو چې د دوی څخه دوه کسان هم پاتې وي.

علامه ابن حجر رحمه الله وایي: وليس المراد حقيقة العدد، وإنما المراد به انتفاء أن يكون الأمر في غير قریش. فتح الباري ج١٣ ص ١١٧.
د دې څخه حقيقي عدد مراد نه دی، بلکې مراد ترې انتفاء د دې خبرې ده چې دا کار (خلافت) به په غیر د قریشو کې نه وي.

٣- **دليل:** ابو هريره رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايلي دي:
 ((النَّاسُ تَبَعٌ لِّقُرَيْشٍ فِي هَذَا الشَّأْنِ مُسْلِمُهُمْ تَبَعٌ لِّمُسْلِمِهِمْ، وَكَافِرُهُمْ تَبَعٌ لِّكَافِرِهِمْ)). متفق عليه.

خلک (عام) به تابع د قريشو وي په دې باره کي، مسلمانان به د مسلمانانو قريشو تابع وي او کافر به يې د کافرو قريشو تابع وي.

٤- **دليل:** په مسند د امام احمد رحمه الله کي راځي چې کله انصار د خليفه د اختيارولو لپاره په سقيفة د بني ساعدة کي راجمع شول، نو ابوبکر صديق رضي الله عنه او عمر رضي الله عنه ورغلل، نو ابوبکر صديق رضي الله عنه هغه آياتونه او احاديث چې رسول الله صلى الله عليه وسلم د انصارو باره کي ويلي و ذکر کړل بيا يې وويل: تاسو پوهيږئ چې رسول الله صلى الله عليه وسلم ويلي و چې که نور خلک ځان لپاره يوه وادي غوره کړي او انصار د ځان لپاره بله وادي، نو زه به د انصارو سره ځم بيا يې سعد بن معاذ رضي الله عنه ته وويل چې انصارو خپل خليفه ټاکلی و. ولقد علمت يا سعد أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال وأنت قاعد: ((قُرَيْشٌ وَوَلَاةُ هَذَا الْأَمْرِ فَبَرَّ النَّاسِ تَبَعٌ لِّبَرِّهِمْ وَفَاجِرُهُمْ تَبَعٌ لِّفَاجِرِهِمْ)).

قال: فقال له سعد: صدقت، نحن الوزراء وأنتم الأمراء. مسند أحمد ج١ ص١٩٩ ط الرسالة، رجاله ثقات رجال الشيخين وله شاهد عند البخاري ٣٤٩٥ ومسلم ١٨١٨ وصححه ابن حبان ٦٢٦٤ أنظر الصحيحة ج٣ ص١٤٦.

او په تحقيق سره ته ښه پوهېږي اى سعد! يقينا رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل او ته ناست وي چې: قریش د دې کار (خلافت) والیان دي، نو ښک خلک د دوى د ښکو خلکو تابعدار دي او بد خلک د دوى د بدو خلکو تابعدار دي.

استدلال: دا حديث دليل دى چې غير قریشي به خلافت قریشي امام ته پرېږدي.

۵- **دليل:** انس بن مالک رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايلي دي: «الْأَيُّمَةُ مِنْ قُرَيْشٍ إِنْ لَهُمْ عَلَيْكُمْ حَقًّا وَلَكُمْ عَلَيْهِمْ حَقًّا مِثْلَ ذَلِكَ مَا إِنْ اسْتُرِحُّمُوا فَرَحِمُوا وَإِنْ عَاهَدُوا وَقُوا وَإِنْ حَكَمُوا عَدَلُوا فَمَنْ لَمْ يَفْعَلْ ذَلِكَ مِنْهُمْ فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ» . صحيح رواه أحمد ج ۳ ص ۱۸۳ وقال الهيثمي رجاله ثقات، مجمع الزوائد ج ۵ ص ۱۹۵ وصححه أحمد شاكر في تحقيق المسند رقم ۷۶۴۰ وصححه الألباني في صحيح الجامع ۲۷۵۵ أنظر الروض النضر ج ۵ ص ۱۸.

امامان به د قریشو څخه وي، يقينا د دوى حق په تاسو شته او ستاسو حق په همدې توگه پر دوى شته، که چېرې تاسو د دوى څخه د رحم طلب وکړئ نو دوى رحم کوي، که وعده وکړي وفاء پرې کوي، که فيصلې کوي نو د عدل فيصلې کوي، چا چې د دوى څخه دا کار ونه کړ، نو په هغه د الله تعالى او ملائکو او د ټولو خلکو لعنت دى.

۶- **دليل:** ابوبکر صديق رضي الله عنه وايي: «وَلَنْ يُعْرِفَ هَذَا الْأَمْرُ إِلَّا لِهَذَا الْحَيِّ مِنْ قُرَيْشٍ» . البخاري ۶۸۳۰.

او هېڅکله نه پېژندل کېږي دا کار (خلافت) مگر د دې قبيلې د قریشو لپاره.

فائده: حافظ ابن حجر رحمه الله حديث د «الأئمة من قريش» په يو جزء کې د خلو بنبت صحابه کرامو څخه نقل کړی دی. الرد الشافي ص ۱۱۶.

امام ابن حزم رحمه الله وايي: وهذه الرواية: «الأئمة من قريش»، جاءت مجيء التواتر رواها أنس بن مالك رضي الله عنه وعبد الله بن عمر بن الخطاب ومعاوية وروى جابر بن عبد الله وجابر بن سمرة وعبادة بن الصامت رضي الله عنهم معناها. الملل والنحل ج ۴ ص ۸۹.

مذکوره حديث په متواتر شکل راغلی دی چې انس بن مالک، عبد الله بن عمر، معاويه، جابر بن عبد الله، جابر بن سمرة او عباده بن صامت رضي الله عنهم څخه نقل دی.

د خليفه په قريشيت اجماع

پېرو علماؤ د خليفه په قريشيت باندې اجماع نقل کړې ده.

۱- امام نووي رحمه الله وايي: هذه الأحاديث وأشباهها دليل ظاهر على أن الخلافة مختصة بقريش، لا يجوز عقدها لأحد من غيرهم وعلى هذا انعقد الإجماع في زمن الصحابة والتابعين فمن بعدهم بالأحاديث الصحيحة. اهـ شرح النووي على صحيح مسلم ج ۱۲ ص ۲۰۰.

دا احاديث او يا د دې په شان نور ښکاره دليل دی چې خلافت د قريشو پورې خاص دی چې پرته د قريشو نه بل هېچا ته د هغې عقد جائز نه دی او په دې باندې د صحابه کرامو او تابعينو او وروسته د هغوی څخه د صحيح احاديثو په بنياد اجماع منعقد ده.

علامه قاضي عياض وايي: اشتراط كون الإمام قرشياً مذهب العلماء كافة وقد عدوها في مسائل الإجماع ولم ينقل عن أحد من السلف فيها خلاف

وكذلك من بعدهم في جميع الأمصار - قال - ولا اعتداد بقول الخوارج ومن وافقهم من المعتزلة. اهـ نقله عنه النووي في شرح مسلم ج ١٢ ص ٢٠٠ والمناوي في فيض القدير ج ٣ ص ١٨٩ وابن حجر في الفتح ج ١٣ ص ١١٩.

د امام د قريشيت شرط كېدل د ټولو علماؤ مذهب دى. علماؤ دا د اجماع د مسائلو څخه شمېرلې ده چې په سلفو كې د هېچا څخه په دې كې خلاف نقل نه دى. په همدې توگه د هغوى نه وروسته په ټولو بنسرونو كې. بيا وايي: د خوارجو او د هغوى موافقينو معتزله و ته هېڅ اعتبار نشته، چې د قريشيت شرط نه مني.

٣- دا اجماع د امام د قريشيت امام الماوردي په الأحكام السلطانية ص ٦، امام الإيجي په المواقف ص ٣٩٨، ابن خلدون په المقدمة ص ١٩٤ او امام الغزالي په فضائح الباطنية ص ١٨٠ كې نقل كړې ده.

علامه السيد رشيد رضا وايي: أما الإجماع على اشتراط القرشية فقد ثبت بالنقل والفعل، رواه ثقات المحدثين واستدل به المتكلمون وفقهاء مذاهب السنة كلهم، وجرى عليه العمل بتسليم الأنصار وإذعانهم لبني قريش، ثم إذعان السواد الأعظم من الأمة عدة قرون. اهـ الخلافة أو الإمامة العظمى لرشيد رضا ص ١٩.

هر چې اجماع په شرط كېدو د قريشيت ده، نو دا په نقل او فعل سره ثابته ده چې ثقه محدثينو روايت كړې ده او په دې سره استدلال نيولى دى متكلمينو او د اهل السنة د مذاهبو فقهاؤ ټولو او په دې باندې عمل شوي دى په غاړه اېښودلو د انصارو او تسليم دل بني قريشو ته، بيا غاړه اېښودل د لوى جماعت د امت څخه ډېرې زمانې پورې.

علامه شهرستاني د خوارجو څخه بحث كوي وايي: وإنما خروجهم في الزمن الأول على أمرين: أحدهما: بدعتهم في الإمامة إذ جوزوا أن تكون تلك الإمامة في

غير قریش. اه الملل والنحل للشهرستاني ج ۱ ص ۱۱۶.

د خوارجو راوتل په لومړي وخت کې په دوه کارونو سره و، یو د دوی بدعت په امامت کې چې دوی جواز ورکړو چې غیر قریشي هم خلیفه کېدای شي.

علامه سیوطي رحمه الله د خپل کتاب تاریخ الخلفاء په مقدمه کې وایي: ولم أورد أحدا من الخلفاء العبيديين لأن إمامتهم غير صحيحة لأمر منها: أنهم غير قرشيين. اه تاریخ الخلفاء ج ۱ ص ۹.

ما په دې کتاب د عبیدینو هېڅ ذکر و نه کړ، ځکه چې امامت یې صحیح نه دی او ځکه چې دوی جائز گڼي امامت په غیر د قریشو کې.

خلاصه: دغه احادیث او نصوص په دې دلالت کوي چې په یو امام کې به دغه یوولس ۱۱ شروط موجود وي او قریشیت په کې لازمي شرط دی، نو په کوم شخص کې چې دغه شروط وموندل شول نو هغه به خلیفه المسلمین وي او که نه نو هغه به نه وي، اگر که ډېرو تنظیمونو ورسره بیعت کړی وي.

دا چې ټول مسلمانان په دې پوهیږي چې مقصد د جهاد کولو د کفارو سره اقامت او تنفیذ د دین دی او د رب العالمین د شریعت تطبیق دی او د مسلمانانو د دین حفاظت دی او د مجاهدینو جهاد کول به د یو حاکم نه د دفاع په خاطر نه وي، نه به د یو نظام په خاطر، بلکې صرف د الهي قانون څخه د دفاع په خاطر لکه چې تاسو ته معلومه ده چې د رسول الله صلی الله علیه وسلم او د خلفاء راشدینو د قتال څخه مقصد او هدف صرف کفري قانون لرې کول نه و، بلکې د رب العالمین شریعت نافذول هم و. لکه څرنګه چې رسول الله صلی الله علیه وسلم په جزیره العرب هر قسمه سلطه د کفارو ختمه کړه، نو په ځای یې اسلامي شریعت نافذ کړ، توحید یې ظاهر کړ، شرک یې زائل او اډې یې ورته ړنگې کړې؛ خو هر کله چې په نن وخت کې

په شام او عراق کې د اسلامي خلافت مجاهدينو د خليفه المسلمين أبو بكر البغدادي الحسيني القرشي حفظه الله په قيادت کې اسلامي قانون نافذ او د شرک او کفر اړيکې له منځه یوړې، نو د هر لوري څخه پر دوی دروغ او بهتانات ولگول شول، چې د اسلامي دولت په دې مخالفينو کې نامنهاد مسلمانان چې په اصل کې د صليبيانو او يهودو غلامان دي هم شامل دي، کتاب او سنت يې پرېښودل، د جهل او گمراهۍ لار يې خپله کړه او اسلامي دولت ته يې د خوارجو لقب ورکړ؛ خو دغه نامنهاد ملايان او د بلعام زامن نه خو د الله تعالی د قرآن لحاظ کوي چې الله تعالی فرمايې: «وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا» کله چې وينا کوئ نو انصاف کوئ او نه يې د تبين او تحقق په آيت عمل وکړ، چې ډېرو خلکو د دغه مخذلينو او منافقينو خبرو ته لېک وويلو او د أولياء الرحمن په غيبتونو يې پيل وکړ او أولياء الشيطان ترې پاتې شول؛ خو د دغه مجاهدينو ورونو حق پر مونږ دا دی چې د هغوی څخه دفاع وکړو چې دوی اهل السنة والجماعة او ابرار دي، نه خوارج اشرار چې په دې کتاب کې به تاسو د خوارجو صفات ووينئ چې آيا دا صفات د اسلامي دولت په مجاهدينو کې شته؟

بلکې د اسلامي دولت ټول مجاهدين او امراء د خوارجو د عقائدو او صفاتو څخه براءت کوي.

او د مخالفينو نور شبهات چې په اسلامي دولت يې لري د قرآن او سنت په رڼا کې به جواب شي.

فصل

د خوارجو صفات

۱- **صفت:** د مسلمانانو پر جماعت او د هغوی په نېکو خلکو خروج کول: د خوارجو یو صفت دا دی چې دوی په نېکو مسلمانانو او د هغوی په جماعت خروج کوي د مسلمانانو د جماعت څخه جدا کېږي.

حافظ ابن حجر رحمه الله وايي: أما الخوارج فهم جمع خارجة أي طائفة وهم قوم مبتدعون سموا بذلك لخروجهم عن الدين وخروجهم على خيار المسلمين وأصل بدعتهم فيما حكاه الرافعي في الشرح الكبير أنهم خرجوا على علي رضي الله عنه. فتح الباري ج ۱۲ ص ۲۸۳.

خوارج جمع د خارجة ده دا یو بدعتي قوم دی. خوارج ورته ځکه وايي چې د دين څخه وتلي دي او د مسلمانانو په غوره او نېکانو خلکو خروج کوي او د دوی اصل بدعت کوم چې رافعي په شرح کبير کې ذکر کړی دی هغه دا چې دوی په علي رضي الله عنه باندې خروج کړی و.

دا خبره أبو الحسن الأشعري رحمه الله هم کړې ده. مقالات الإسلاميين ج ۱ ص ۱۲۷.

شيخ الإسلام ابن تيمية رحمه الله وايي: الخوارج الحرورية كانوا أول أهل الأهواء خروجاً عن السنة والجماعة وكفروا علي بن أبي طالب وعثمان بن عفان رضي الله عنهما ومن والاهما وقتلوا علي بن أبي طالب رضي الله عنه مستحلين لقتله. اهـ مجموع الفتاوى ج ۲۸ ص ۴۸۹.

حروريه خوارج لومړني خواهش پرست وو، د أهل السنة والجماعة څخه وتونکي او علي، عثمان او هغه څوک چې د دوی دوستان وو، هغوی ته يې د کفر نسبت وکړ. علي رضي الله عنه يې قتل کړ او د ده قتل يې حلال وگڼلو.

وضاحت: هر کله چې معلومه شوه چې د خوارجو صفت د علي رضي الله عنه قتل او هغه حلال گڼل دي او د هغه پر خلاف طعن هم لگوي، خو برعکس د اسلامي دولت عقیده بیا د دوی پر ضد ده. اسلامي دولت دا عقیده لري چې څلور خلفاء د رسول الله صلى الله عليه وسلم زمونږ خلفاء دي، هغوی عادلان دي او دا عقیده لري چې د دوی خلافت علی منهاج النبوة و. د خلفاء راشدينو محبت او د ټولو صحابه کرامو محبت ايمان گڼي او د دوی سره بغض او عداوت کفر او طغيان گڼي. نو معلومه شوه چې اسلامي دولت د خوارجو د داسې گمراه صفاتو څخه براءت کوي.

دويم دا چې مونږ د مخالفينو نه دا پوښتنه کوو چې د خوارجو اصول خو په نېکو خلکو خروج او د مسلمانانو امان قتلول دي او علي رضي الله عنه ته کافر وايي، نو آیا د اسلامي دولت عسکر او مجاهدين بیا څوک قتلوي؟ په چا يې خروج کړی؟ آیا مالکي او بشار، اباما، فرانسوا هولاند او نور عربي کفار د غوره خلکو څخه دي چې اسلامي دولت په هغوی خروج کړی دی؟ آیا اسلامي دولت علي رضي الله عنه ته کله کافر ويلي دي؟ حاشا وکلا، بلکې امير المؤمنين علي رضي الله عنه خو زمونږ خليفه راشد و.

د اسلامي دولت مفتي او شيخ ترکی البنعلي حفظه الله وايي: د اسلامي دولت لښکرو خو په طاغوتي حکمرانانو خروج کړی دی، لکه د نوري المالکي الرافضي په عراق کې، بشار الأسد النصيري په شام کې او د زمانې د ستر طاغوت امريکا پر خلاف دوی خروج کړی دی. تبصير المحاجج.

نو معلومه شوه چې د اسلامي دولت عقیده دا نه ده، چې په يو مسلمان حاکم دې دوی خروج وکړي.

الشيخ تركي البنعلي حفظه الله وإي: أما نحن فلا نرى الخروج على الحاكم المسلم وإن جار وإن ظلم وإن جلد ظهورنا وأخذ أموالنا. الكوكب الدرر المنير.

مونر چي (اسلامي دولت) يو نو مونر پر مسلمان حاکم خروج کول جائز نه گڻيو، اگر که ظلم کوي او يا مونر وهي او مالونه راځني اخلي.

نو مونر وايو چي اسلامي دولت خروج کړی خو پر چا، پر امريکا، برطانيه، فرانسه، مالکي، شيعه د صحابه کرامو د بنسټ، بشار الأسد بعثي کميونيسټ، اقوام متحده (الملل الملحده)، په وضعي ديموکراسي جمهوري قوانينو يې خروج کړی دی.

۲- **صفت:** د کبيره گناه مرتکب ته کافر ويل او د هغه دخول په جهنم کې د تل لپاره.

۱- شيخ الإسلام ابن تيميه رحمه الله وإي: فأصل قول الخوارج أنهم يكفرون بالذنب (غير مكفرة) ويعتقدون ذنبا ما ليس بذنوب. اهـ مجموع الفتاوى ج ۲ ص ۲۵۵.

د خوارجو اصل دا دی چې دوی په گناه (غير مکفره) سره خلک کافر کوي او د هغه گناه عقیده لري چې هغه په اصل کې گناه نه وي.

۲- علامه ابن أبي العز الحنفي رحمه الله وإي: يقولون نكفر المسلم بكل ذنب أو بكل ذنب كبير. اهـ شرح الطحاوية ج ۱ ص ۳۱۶.

خوارج وايي مونر مسلمان په هره گناه يا په کبيره گناه سره کافر کوو.

۳- الشيخ عبد العزيز الراجحي وإي: فحكموا على المسلمين بأحكام الكفار فإذا زنا المسلم كفروه وإذا سرق كفروه وإذا علق والديه كفروه وإذا قطع رحمه كفروه وإذا اغتاب كفروه، كل من فعل كبيرة فهو كافر عندهم ويخلدونه في النار. اهـ شرح كتاب الإيمان ج ۶ ص ۱۱.

نو پر مسلمانانو يې د کفارو حکم ولگولو، کله چې مسلم زنا، غلا، غيبت او يا د مور او پلار نافرمانی وکړي يا خپلولي قطع کړي، نو دوی ورته کافر وايي. هر هغه چا چې کبيره گناه وکړه، نو هغه د دوی په نزد کافر او د تل لپاره به په اور کې وي.

وضاحت: اسلامي دولت بيا د داسې عقائدو څخه بېزاره دی چې په کبيره گناه غير مکفره مسلمان نه کافر کوي، تر څو چې د هغه نه يو ناقض نه وي صادر شوی. آيا يوه ورځ هم چېرې د اسلامي دولت نه چا اوریدلي دي، چې دوی په کبيره گناه څوک کافر کړی دی؟ او چې څوک دا وایې فعلیه البینه دلیل دي راوړي. که دا نه وي نو دا به بهتان او ظلم وي.

په شام او عراق کې څومره د کبيره گناهونو مرتکبين اوسېږي، آيا اسلامي دولت هغوی ته کله د کفر نسبت کړی دی؟ هاتوا برهانکم ان کنتم صادقین.

اسلامي دولت چې کله د غل لاس پرې کوي، نو که هغه کافر وي بيا خو يې قتل ستاسې په وينا په کار و، معلومه شوه چې دا ټول د آل سلول او د هغوی د امير امريکا او نورو صليبي کفارو خبرې دي.

د اسلامي دولت پخواني امير ابو عمر البغدادی تقبله الله وایې: ولا نکفر امرءا من المسلمین صلی إلى قبلتنا بالذنوب كالزنا و شرب الخمر والسرقه ما لم يستحلها و قولنا في الإيمان وسط بين الخوارج الغالين وبين أهل الإرجاء المفرطين فمن نطق بالشهادتين وأظهر لنا الإسلام ولم يتلبس بناقض من نواقض الاسلام عاملناه معامله المسلمين و نكل سريرته إلى الله تعالى. اهـ
هذه عقيدتنا - أنظر تأليفنا - التوضيحات الخراسانية لعقيدة الدولة الإسلامية.

مونږ هېڅ يو مسلمان چې زمونږ قبلې ته لمونځ کوي په گناه باندې نه کافر کوو لکه: زنا، شرابخوري، غلا او داسې نور، تر څو چې يې دا گناه حلاله نه وي گڼلې. د ايمان باره کې زمونږ خبره د غالي خوارجو او تفریط بنکار شوي اهل إرجاء په منځ کې ده. څوک چې د شهادتينو گواهي ورکړي او مونږ ته اسلام بنکاره کړي او د اسلام د نواقضو څخه کوم نواقض ونه لري مونږ د هغه سره د مسلمانانو معامله کوو او باطن يې الله تعالى ته سپارو.

د اسلامي دولت رسمي وياند أبو محمد العدناني الشامي حفظه الله وايي: وما ندين الله به أن عموم أهل السنة في العراق والشام مسلمون. لك الله أيها الدولة الإسلامية. هغه چې مونږ الله تعالى په دې گواه کوو چې عموم اهل السنه په عراق او شام کې مسلمانان دي.

د اسلامي دولت شيخ تركي البنعلي حفظه الله وايي: وقد علم القاضي والداني أن أمراء الدولة الإسلامية وجنودها لا يكفرون مرتكب الكبيرة ولا يقولون بخلوده في النار ولا ينكرون الشفاعة بل رأى العالم أجمع كيف يقيمون الحد على مثل الزاني ويقيمون التعزير على مثل عاق الوالدين ولو كانوا من الخوارج لاستحلوا دماء هؤلاء إذ أن الزنا وعقوق الوالدين من الكبائر. اهـ تبصير المحاجج ص ٧ لأبي همام الأثري.

دا خبره لرې او نزدې خلك پېژني چې د اسلامي دولت اميران او د هغې لښكري د كېره گناه مرتكب نه كافر كوي او نه هغه همېشه په اور كې گڼي او نه د شفاعت نه انكار كوي بلکې ټول عالم او خلكو وليدل چې اسلامي دولت څرنگه په زناكار حد نافذوي، او د مور او پلار په نافرمانۍ تعزير نافذوي، كه دوى د خوارجو څخه وای، نو د دوى وينې به يې حلالې گڼلې ځكه زنا او د مور او پلار نافرمانی د لويو گناهونو څخه ده، سوچ وكړئ.

۳- **صفت:** عامو مسلمانانو ته د كفر نسبت كول: ابن حجر العسقلاني رحمه الله وايي: اجتمعوا على أن من لا يعتقد معتقدهم يكفر ويباح دمه وماله وأهله. اهـ فتح الباري ج ١٢ ص ٢٨٤.

د خوارجو په دې اجماع ده چې څوك د دوى په عقیده نه وي هغه كافر دی، وينه، مال او ښځه يې مباح ده.

دكتور عمر الأشقر وايي: وقد استباحوا دماء المسلمين وأموالهم وسبوا نساءهم وزعموا أنهم وحدهم على الإيمان. اهـ الأضواء السنية.

يقينا دغه خوارجو د مسلمانانو ويني مباحې گرځولي دي، مالونه يې حلال گڼي،
بنسجې يې وينځې گڼي او دوی گمان کوي چې دوی يوازې مؤمنان دي.

وضاحت: ای مسلمان وروړه: تا کله هم اورېدلي دي چې د اسلامي دولت افراد يا
اميران عامو مسلمانانو ته کفار وايي؟ څوک چې دا خبره کوي دليل به راوړي بلکې
اسلامي دولت د داسې عقيدې څخه براءت کوي.

د اسلامي دولت رسمي وياند أبو محمد العدناني حفظه الله وايي: إن القول بأن
الأصل بالناس الكفر لهو من بدع خوارج العصر وإن الدولة بريئة من هذا القول
وإن من اعتقادها ومنهجها وما ندين الله به أن عموم أهل السنة في العراق
والشام مسلمون لا نكفر أحدا منهم إلا من ثبتت لدينا رده بأدلة شرعية
قطعية الدلالة قطعية الثبوت. اهـ لك الله أيها الدولة المظلومة.

دا چې خلک وايي چې اصل په خلکو کې کفر دی د دې زمانې د خوارجو بدعي قول
دی او اسلامي دولت د دې قول نه بريء دی او د اسلامي دولت عقیده او منهج دا
دی، هغه چې مونږ الله گواه کوو په دې چې عام اهل السنة چې په عراق او شام کې
دي مسلمانان دي، مگر هغه څوک چې د هغه ردت مونږ ته په شرعي قطعي الدلالة
او قطعي الثبوت سره معلوم شي.

نوزمونږ په نزد قاعده دا ده، چې هر هغه چا چې د شرک او بتانو (ژوندو او مړو) نه
ځان وساتلو او د اسلام علامې يې ظاهري کړې، نو په ده به د اسلام حکم کېږي، تر
څو چې د ده څخه د اسلام خلاف څه ونه ليدل شي، نو هر هغه څوک چې د دې څخه
پرته پرمونږ پسې څه وايي نو هغه پر مونږ بهتان او دروغ تړي.

۴- **صفت:** صحابه کرامو ته د کفر نسبت کول او د هغوی سره بغض کول: شيخ
الإسلام ابن تيمية رحمه الله وايي: ويستحلون منه لارتداده عندهم ما لا
يستحلونه من الكافر الأصلي كما قال النبي صلى الله عليه وسلم:
«يقتلون أهل الإسلام ويتركون أهل الأوثان». ولهذا كفروا عثمان وعلياً

وشيعتهما وكفروا أهل الصفين - الطائفتين - في نحو ذلك من المقالات الخبيثة. اهـ الفتاوى ج ٣ ص ٣٥٥.

د رسول الله صلى الله عليه وسلم د صحابه كرامو ويني دوى حكه حلالې گڼي، چې د دوى په نزد دوى مرتدين دي، چې اصلي كافر بيا داسې نه بولي. رسول الله صلى الله عليه وسلم د دوى په باره كې فرمايې: اهل اسلام وژني خو بت پرست پرېږدي. له دې وجې عثمان او علي رضي الله عنهما او د هغوى ډلې او اهل صفين (چې دواړه صحابه كرام دي) دوى ته يې كفار وويل چې دا د دوى خبيث مقالات دي.

شيخ أبو بطين رحمه الله وايي: وكفروا أصحاب رسول الله صلى الله عليه وسلم واستحلوا قتلهم متقربين بذلك إلى الله. اهـ رسائل وفتاوى ج ١ ص ١٧٥.

د رسول الله صلى الله عليه وسلم صحابه كرام يې كافر كړل، د هغوى قتل يې حلال وگڼلو، چې دوى په خپل گمان په دې سره الله ته ځان نزدې كوي.

شيخ دكتور ناصر العقل وايي: والخوارج يطعنون في كثير من الصحابة كعثمان وعلي رضي الله عنهما ومعاوية وأبي موسى الأشعري وعمر بن العاص وطلحة والزبير رضي الله عنهم وغيرهم من خيار الصحابة. اهـ إسلامية لا وهابية ج ١ ص ٢٢٦.

خوارج په ډېرو صحابه كرامو طعن لگوي لكه عثمان، علي، معاويه، أبو موسى الأشعري، عمرو بن العاص، طلحة، زبير او نور غوره صحابه كرام رضي الله عنهم.

وضاحت: اى د عدل او انصاف خاوندانو! آيا داسې عقیده په اسلامي دولت كې موجوده ده؟ هل عندكم من علم فتخرجوه لنا إن تتبعون إلا الظن وإن أنتم إلا تخرصون.

بلکې برعکس د اسلامي دولت مجاهدين خو د صحابه كرامو د انتقام اخېستلو لپاره جهاد كوي. خليفة المسلمين الشيخ أبو بكر البغدادي حفظه الله وايي: وأما أنتم أيها الرافضة الحاقدون فنحن أبناء الحسن والحسين وأحفاد أبي بكر

وعمر وذي النورين، نحن جدنا حيدرة الكرار أمير المؤمنين علي رضي الله عنه. اه ويأبى الله إلا أن يتم نوره.

او هر چي تاسو ياست اى شيعه گانو روافضو بغض كوونكو! نو مونږ د حسن او حسين زامن او د ابوبكر او عمر او عثمان ذو النورين لمسي يو زمونږ نيكه امير المؤمنين علي رضي الله عنه دى.

الشيخ تركي البنعلي حفظه الله وايي: فهل كفرنا صحابة رسول الله صلى الله عليه وسلم عياداً بالله، إن القاصي والداني يعلم مدى حبنا لصحابة رسولنا كيف لا وهم من اختارهم الله لصحبة خير خلقه صلى الله عليه وسلم وهم خيرة القرون المفضلة وهم المهاجرون والأنصار وأصحاب بدر والشجرة. اه الكوكب الدري المنير.

آيا مونږ د رسول الله صلى الله عليه وسلم صحابه كرامو ته د كفر نسبت كړې دى، پناه غواړو په الله سره د داسې بهتان نه. يقينا لري او نزدې خلك زمونږ محبت د صحابه كرامو سره پېژني، او داسې به ولې نه وي، ځكه دا هغه خلك دي چې الله د رسول الله صلى الله عليه وسلم د صحبت لپاره غوره كړي وو. دوى د غوره پېړيو تر ټولو غوره خلك دي، دوى مهاجرين او انصار دي، بدریان او اهل بيعة دي، چې د شجرة الرضوان لاندې يې د رسول الله صلى الله عليه وسلم سره بيعت كړې و.

۵- **صفت:** اهل ايمان وژني او بت پرستان پرېږدي: د دې صفت ذكر په حديث د أبو سعيد الخدري رضي الله عنه كې راغلى دى، قال النبي صلى الله عليه وسلم في وصفهم: ((يقتلون أهل الإسلام ويدعون أهل الأوثان)). متفق عليه.

نبي عليه الصلاة والسلام د دوى په صفت كې فرمايلي دي: مسلمانان وژني او بت پرستان پرېږدي.

وضاحت: برعكس د اسلامي دولت مجاهدين خپل بغض، عداوت د دنيا ټولو كفارو ته ظاهر كړې دى، د هغوى سره قتال كوي، د طاغوت د لښكرو سره قتال كوي، د

امريكا او د هغوی د ملگرو سره په عراق کې جنگېږي، د مالکي شيعي کافر او نورو روافضو شيعه گانو پر خلاف جهاد کوي، د بشار الأسد بعثي نصيري مرتد سره قتال کوي. که تاسو يقين نه لرئ، نو د ټول غرب او آل سلول عرب او عجم ټول د اسلامي دولت مخالفت کوي دا صرف د اسلام په وجه. تاسو نه گورئ چې د شپېتو څخه زيات ملکونه د اسلامي دولت پر خلاف جنگېږي.

الشيخ ترکی البنعلي حفظه الله وايي: أما الدولة الإسلامية فإنها لم تعلن إلا للحفاظ على دماء المسلمين ولقتال الشرك والمشرکين. إن من أهم الغايات التي أعلنت لأجلها دولة الإسلام حفظ الدماء والأعراض والأموال. اهـ تبصير السحاج ص ۱۳.

هر چې اسلامي دولت دی نو دوی جهاد نه دی اعلان کړی مگر ددې لپاره چې د مسلمانانو وینې محفوظ شي د شرک او مشرکینو سره قتال کوي، يقينا لوی او اهم غرض چې اسلامي دولت دهغې لپاره جنگ اعلان کړی دی، تر څو د مسلمانانو د وینو حفاظت، د هغوی د اعراضو حفاظت، د هغوی د مالونو حفاظت وشي.

د اسلامي دولت رسمي وياند أبو محمد العدناني حفظه الله وايي: ای صليبيانو تاسو د اسلامي دولت خطر وموندلو ليکن تاسو د هغوی علاج نه شئ کولای او نه به يې وکړئ او نه يې علاج شته. دغه دولت په جنگ سره قوي کېږي او زور اخلي او په ترک سره (د کافرو په جنگ نه کولو) نور هم پراخي پيدا کوي او که تاسو سره اوباما د اسلامي دولت د شکست خبرې کوي، نو د دې نه مخکې بوش هم دروغ ويلی و، او په يقيني توگه الله تعالی زمونږ سره د نصرت وعده کړې، نو اوس مونږ سره نصرت کړی شوی دی او زرده چې هر ځل به الله تعالی زمونږ نصرت کوي، الله تعالی پاک ذات دی، د خپلې وعدې خلاف نه کوي. او مونږ تاسو ته د الله په اذن وعده درکوو، چې دا به ستاسو آخري حمله وي چې دا به هم ماتې سره مخامخ کېږي بياذن الله لکه چې مخکې ټولې حملې ماتې شوي دي، مگر دا ځل به مونږ ستاسې پر

خلاف قتال كوو او تاسو به هېڅكله زمونږ سره بيا دقتال توان و نه لرئ، زرده چې ستاسې روم (ايطاليا) به فتح كوو، صليب به ماتوو، ستاسو ښځې به وينځې كوو د الله تعالى په اذن، دا زمونږ سره د الله تعالى وعده ده، هغه پاك ذات دى او هغه د خپلې وعده خلاف نه كوي. **إنك ربك لبالمرصاد.**

نو په دې اساس مونږ وايو چې اسلامي دولت د دې ټولو صفاتو چې مخالفين يې بيانوي پر ضد دى او هر كله چې اسلامي دولت په سختي كولو او شدت ستاسې او كافرو لخوا نه متهم دى حال دا چې د خوارجو صفات خو ترك اهل الاوثان او د هغوى سره قتال نه كول دي، نو بيا څرنگه تاسو اسلامي دولت ته خوارج وايئ؟ اسلامي دولت چې تاسو ټولو وليد.

نو اى زما ساده مسلمانان وروره! اسلامي دولت مرتدين، شيعه گان او روافض ذبح كوي چې د دغه كافرو سره د مسلمانانو پر خلاف مرسته كوي. **فما لكم كيف تحكمون.**

۱- **خليفتنا وخليفة المسلمين أبو بكر البغدادى حفظه الله وايبى: حسبننا أن الله يعلم أننا سعيينا بكل صدق وإخلاص لنحمي المسلمين ونذود عن أعراضهم ونصون دماءهم فنتهم بين ليلة وضحاها أننا نكفر أهلنا في الشام معاذ الله ونستبيح دماءهم، كلا والله، حسبننا أن الله يعلم أننا حرصنا على أمن وسلامة أهلنا في الشام وأنها الوحيدون من تحمل علانية عبء مقاتلة عصابات قطاع الطرق وملاحقة اللصوص والقتلة فنتهم بين ليلة وضحاها أننا قتلنا لأهلنا في الشام وأصحاب المقابر الجماعية لهم لا حول ولا قوة إلا بالله.**
حسبننا أن الله يعلم أننا ما دخلنا قرية أو حيا أو شارعا إلا وأمن فيه المسلمون على أموالهم وأنفسهم وأعراضهم وفر منهم اللصوص وقطاع الطرق والمجرمون، وفتهم بين ليلة وضحاها أننا نروع المسلمين ونستبيح حرمااتهم. اهـ كلمة صوتية بعنوان والله يعلم وأنتم لا تعلمون.

دا مونږ لپاره كافي ده، چې الله تعالى پوه دى چې يقينا مونږ كوشش كوو په هر قسم صدق او اخلاص سره چې د مسلمانانو حمايت وكړو، د هغوى د اعراضو او نواميسو څخه دفاع وكړو، د هغوى وينې وساتو، نو په مونږ شپه او ورځ تهمت لگول كېږي، چې گويا مونږ د شام ټولو مسلمانانو ته كفار وايو، پناه غواړم په الله سره او يا گويا د هغوى وينې مباح بولو، كلا والله. دا مونږ ته كافي ده چې الله پوه دى چې مونږ حريص يو په امن او سلامتيا د شام د خلكو او مونږ يوازيني خلك يو چې بنسكاره مو د قطاع الطرق د ډلو او د غلو او قاتلانو سره جنگ شروع كړى. نو په مونږ شپه او ورځ دا تهمت ولگول شو چې گويا مونږ د شام مسلمانان وژنو او يا خلك په اجتماعي شكل په قبرونو كې بنخوو، لا حول ولا قوة الا بالله. دا مونږ لپاره كافي ده، چې الله تعالى پوه دى چې مونږ نه داخليږو هېڅ يوې قريې او يا كلي ته او يا يوې لارې ته، مگر په هغې كې مسلمانان په امن وي، مالونه او نفسونه او نواميس يې محفوظ وي او غله ترې تېستې، په همدې توگه لاره شوكونكي او مجرمان ترې هم تېستې او په مونږ شپه او ورځ تهمت لگول كېږي چې گويا مونږ مسلمانان ويروو او د هغوى عزتونه مباح گڼو.

۲- د اسلامي دولت رسمي وياند الشیخ أبو محمد العدناني حفظه الله وايي: ولأن نقدم فتضرب أعناقنا واحدا واحدا أحب إلينا من قتل رجل مسلم قصدا فإننا والله من أجلهم نفرنا وللذود عن دماءهم وأموالهم وأعراضهم جئنا. اهـ
دا چې مونږ مخكې كړى شو او زمونږ څټونه يود بل پسې ووهل شي دا به مونږ لپاره غوره وي له دې څخه چې يو مسلمان قصدا قتل كړى شي، نو په الله قسم چې مونږ خو د دغه مسلمانانو له وجې راوتلي يو، د دوى د مالونو، وينو او عزت د دفاع په خاطر مونږ راغلي يو.

٦- **صفت:** د الله تعالى صفات معطل كول: امام أبو الحسن الأشعري رحمه الله وايي: فأما التوحيد فإن قول الخوارج فيه كقول المعتزلة. اهـ مقالات الإسلاميين ج ١ ص ١٢٤. هر چي توحيد دی نو د خوارجو قول په دي کي لکه د معتزله و دی (چي انکار تري کوي).

الشيخ عبد العزيز بن محمد آل عبد اللطيف رحمه الله وايي: والخوارج يغلب عليهم التعطيل في الصفات تأثراً بالمعتزلة. اهـ الإباضية وهل هم خوارج ج ١ ص ١٤. په خوارجو باندې د أسماء او صفاتو معطل والی غالب دی چي د معتزله و څخه متاثر دي.

وضاحت: ای د انصاف خاوندانو! د اسلامي دولت عقیده بیا داسي نه ده؟ بلکي د اسلامي دولت د امیرانو عقیده د اهل السنة والجماعة عقیده ده د رب العالمين د صفاتو په اثبات کي. او هغه څوک چي دوی ته دا نسبت کوي فعليه الدليل والبينة. ٧- **صفت:** خوارج د شفاعت نه منکرين دي: امام ابن أبي العز الحنفي وايي: شفاعته في أهل الكبائر من أمته ممن دخل النار، فيخرجون منها وقد تواترت بهذا النوع الأحاديث وقد خفي علم ذلك على الخوارج والمعتزلة فخالفوا في ذلك جهلاً منهم بصحة الأحاديث. والخوارج أنكروا شفاعت نبينا صلى الله عليه وسلم وغيره في أهل الكبائر. اهـ شرح الطحاوية ج ١ ص ٢٠٩.

د رسول الله صلى الله عليه وسلم شفاعت كول د لويو گناهونو د مرتکبينو لپاره د امت خپل کوم چي اور ته ځي، نو هغوی به په دغه شفاعت سره د اور نه راوځي چي دا قسم احاديث بيا متواتر دي چي د دي علم په خوارجو او معتزله باندې پټ پاتي شوی دی، نو د دي قسم احاديثو مخالفت يي د جهل له وجي وکړو او خوارج د

رسول الله صلى الله عليه وسلم أو نورو (علماء، شهيدانو...) شفاعت خخه د اهل كباثرو په هكله منكر دي.

۲- الشيخ عبد اللطيف وايي: المعتزلة والخوارج: فإنهم أنكروا الشفاعة لأهل الكبائر. اهـ مصباح الظلام ج ۲ ص ۳۴۲.

معتزله او خوارج، دوی د اهل كباثرو د شفاعت نه منكر دي.

۳- الشيخ عبد الكريم بن صالح الحميد وايي: فأهل السنة يقرون بهذه الشفاعة والخوارج والمعتزلة ينكرونها. اهـ الشناعة على رد أحاديث الشفاعة ص ۷.

نو اهل السنة والجماعة د شفاعت منونكي دي او خوارج او معتزله بيا د دې خخه انكار كوي.

شيخ تركي البنعلي حفظه الله وايي: هل ردنا أحاديث الشفاعة التي نسأل الله العلي العظيم أن نكون من أهلها؟ هل قلنا بخلود أهل المعاصي في النار؟ سبحانه هذا بهتان عظيم. اهـ الكوكب الدرري المنير.

آيا مونږ د شفاعت احاديث رد كړي كوم چې د الله تعالى نه سوال كوو چې مونږ د هغې اهل وگرځوي؟ آيا مونږ مرتكب د گناه كبيره ته د اور د همېشوالي قائل يو؟ يا الله تالره پاكې ده، دا يو لوی بهتان او دروغ دي.

۸- **صفت:** په قيامت كې د الله تعالى د ليدلو خخه انكار كول: خوارج د دې خخه هم انكار كوي چې مؤمنان به د قيامت په ورځ د الله تعالى ديدار نه شي كولاى چې په دې كې دوی د قرآن او احاديثو خخه مخالف دي او د ايمان لار يې ورکه كړې ده.

۱- امام ابن أبي العز الحنفي رحمه الله وايي: المخالف في الرؤية الجهمية والمعتزلة ومن تبعهم من الخوارج والإمامية وقولهم باطل مردود بالكتاب والسنة. اهـ شرح الطحاوية ج ۱ ص ۱۵۳.

د قيامت په ورځ د الله تعالى د ليدلو مخالفت جهميه، معتزله كوي چې د دوى پسي خوارج او اماميه هم روان شوي دي د دوى قول په كتاب او سنت سره مردود دى.

۲- ابن جبرين رحمه الله وايي: المعتزلة والجهمية والخوارج ينكرون الرؤية. اهـ شرح الطحاوية لابن جبرين ج ۴ ص ۱۹.

معتزله او جهميه او خوارج په قيامت كې د الله تعالى د ليدلو څخه منكر دي. **وضاحت:** كه د اسلامي دولت د يو معمولي جندي او مجاهد نه پوښتنه وكړې چې ستا څه ارمان دى نو زړ دى چې وبه وايې چې سوال كوم چې الله تعالى ماته خپل ديدار نصيب كړي. نو بيا څرنگه دا عقیده د اسلامي دولت شوه چې دوى خوارج دي حال دا چې د الله تعالى د رؤيت څخه خوارج منكر دي.

۹- **صفت:** خوارج وايې چې قرآن مخلوق دى: إمام أبو الحسن الأشعري وايي: والخوارج جميعا يقولون بخلق القرآن. مقالات الإسلاميين. ټول خوارج وايې چې قرآن مخلوق دى.

او څوك چې دا عقیده ولري نوهغه كافر دى.

سفيان بن عيينه رحمه الله وايي: القرآن كلام الله عز وجل ومن قال مخلوق، فهو كافر ومن شك في كفره فهو كافر. اهـ السنة لعبد الله بن أحمد رحمه الله ج ۱ ص ۱۱۴. قرآن د الله تعالى كلام دى او چا چې وويل چې دا مخلوق دى نو هغه كافر دى او چا چې د دوى په كفر كې شك وكړ هغه هم كافر دى.

عبد الله بن المبارك رحمه الله وايي: سمعت سفيان الثوري رحمه الله يقول: من زعم أن قول الله عز وجل: ((يَا مُوسَى إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ))، مخلوق فهو

كافر زنديق حلال الدم. السنة لعبد الله بن أحمد ج ۱ ص ۱۱۴.

ما د سفيان ثوري رحمه الله خخه اوربدلي دي، چې دغه قول د الله تعالى موسى عليه السلام ته چې: «شان دادی چې زه الله او غالب او د حکمتونو څښتن یم»، دې قول ته چا مخلوق وويلو نو هغه کافر او زندیق دی او وینه يې حلاله ده.

د اسلامي دولت د مخالفينو نه دا پوښتنه کوو، چې اسلامي دولت خو عقیده د سلفو د کتابونو څخه زده کړې، نو آیا هغوی کله قرآن ته د مخلوق نسبت کړی؟ نو اسلامي دولت هم د داسې سلفو په شان عقیده لري تاسو د اسلامي دولت مکاتب او مدارس وگورئ چې د چا کتابونه په کې تدریس کېږي؟ د څلورو واړو امامانو، ابن تیمیه، ابن حزم، ابن کثیر، امام الذهبي، القرطبي، امام ابن القيم رحمهم الله اقوال د تایید لپاره نه پېش کوي؟ آیا دوی هم خوارج دي؟

۱۰- **صفت:** نصوص په خپله رایه معنی او د هغې تاویل کوي: خوارج قرآني او نبوي نصوص په خپل گمراه فهم سره فهموي او د سلفو د صحیح تاویل څخه انحراف کوي.

۱- امام ذهبي رحمه الله وايي: **الخوارج الذين أولوا القرآن برأيهم وجهلهم.** اهـ سير اعلام النبلاء ج ۲ ص ۵۱۱.

خوارج د قرآن تاویل په خپله رایه او جهل سره کوي.
ابن حجر العسقلاني رحمه الله وايي: **كانوا يتأولون القرآن على غير المراد منه ويستبدلون برأيهم.** اهـ فتح الباري ج ۱۲ ص ۲۸۳.

خوارج قرآن په هغه معنی سره تاویل کوي چې مراد تربنه نه وي او په خپله رایه سره د هغې معنی بدلوي.

وضاحت: هر چې اسلامي دولت دی نو دوی د داسې شنيع صفت نه بهزاره دي، بلکې دوی د قرآن او حديث فهم علی فهم السلف مني او د قرآن تفسير په تاویل المأثور د

خير القرون او د دين د امامانو او د سلفو علماؤ خخه کوي، لهذا د دې صفت نسبت کول دوی ته ظلم او افتراء ده.

۱۱- **صفت:** په خبر واحد استدلال او عمل نه کول: امام ابن عبد البر المالکي رحمه الله وايي: أجمع أهل العلم من أهل الفقه والأثر في جميع الأمصار فيما علمت على قبول خبر الواحد العدل وإيجاب به إذا ثبت ولم ينسخه غيره من أثر أو إجماع على هذا جميع الفقهاء في كل عصر من لدن الصحابة إلى يومنا هذا إلا الخوارج وطوائف من أهل البدع. اهـ التمهيد ج ۱ ص ۲۰.

د اهل علمو چې هغه فقهاء او اهل حديث دي په ټولو بناوونو کې چې زه پوهېږم په دې اجماع ده چې خبر واحد چې ثابت وي د عادل نه هغه به قبلولی شي په هغې به عمل کېدای شي کله چې هغه ثابت وي او بل حديث يا اجماع چې د هغې ناسخ نه وي، په دې ټول فقهاء جمع دي په هره زمانه کې، د صحابه کرامو د زمانې نه تر نن زمانې پورې، مگر خوارج يوه اهل البدع ډله د دې مخالف دي.

وضاحت: که مونږ د خليفة المسلمين أبوبکر البغدادی او د أبو محمد العدناني حفظهما الله بیانات واورو، نو وبه گورو چې دوی په خبر واحد حديث خومره استدلال کوي. همدارنگه د الشيخ ترکی البنعلي حفظه الله مصنفات چې وگورو، نو نوموړی هم په خبر واحد ځای په ځای استدلال کوي، چې دا مذهب د أهل السنة والجماعة هم دی. د دې يو مثال چې أبو محمد العدناني حفظه الله ذکر کوي چې هغه حديث د عبد الله بن عمرو رضي الله عنه دی: ((أي المدينتين تفتح أولا القسطنطينية أو رومية؟)). چې دا هم خبر واحد دی، متواتر نه دی. لهذا د دې صفت نه چې خبر واحد حجت نه دی هم اسلامي دولت براءت کوي.

١٢- **صفت:** هغه احاديث رد کوي چې د دوی په گمان د قرآن د ظاهر نه خلاف وي: شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله وايي: يرون اتباع الكتاب دون السنة التي تخالف ظاهر الكتاب. وإن كانت متواترة. اهـ الفتاوى ج ٣ ص ٢٥٥.

خوارج عقیده لري چې دوی د کتاب الله تابعداري کوي نه د هغه سنتو چې د دوی په نزد د ظاهر د کتاب الله سره مخالف وي اگر که متواتر هم وي.

او بل حای کې وايي: فهم لا يرون اتباع السنة التي يظنون أنها تخالف القرآن كالرجم ونصاب السرقة وغير ذلك فضلوا. فإن الرسول صلى الله عليه وسلم أعلم بما أنزل الله عليه والله قد أنزل عليه الكتاب والحكمة. اهـ الفتاوى ج ١٣ ص ٢٠٨.

دوی خوارج د سنتو او احاديثو تابعداري نه مني کوم چې د دوی گمان دی. چې دا د قرآن مخالف دي لکه رجم د محصن زاني، د غلا نصاب (کوم چې حديث کې ذکر دی) او نور داسې، نو دوی گمراه شول ځکه رسول الله صلى الله عليه وسلم زيات پوه دی په هغه څه چې په ده باندې الله تعالى نازل کړي دي او يقينا الله تعالى په رسول الله صلى الله عليه وسلم باندې قرآن او حديث دواړه نازل کړي دي.

٣- امام شهرستاني د خوارجو تذکره کوي وايي: إسقاط الرجم عن الزاني، إذ ليس في القرآن ذكره ورد ما زاد عليه من الحديث مطلقا. اهـ فتح الباري ج ١ ص ٤٢٢، والمثل والنحل ج ١ ص ١٢١.

د محصن زاني څخه دوی رجم لرې کوي او ساقطوي يې، ځکه چې رجم د محصن په قرآن کې نشته او هغه احاديث هم رد کوي چې مطلقا په قرآن زيات دی. (بلکې هغه جدا احکام دي لکه د کورني خرو حرمت او داسې نور).

وضاحت: ای مسلمانانو! تاسو کله هم د اسلامي دولت د يو فرد يا امير يا جندي يا مامور نه دا خبره اورېدلې ده، دوی خو صحيح حديث هېکله نه رد کوي، بلکې هغوی پرې عمل کوي. آیا د رسول الله صلى الله عليه وسلم صحيح احاديث څوک رد

کوي کله د خبر واحد په بهانه چې دا زمونږ مذهب نه دی آیا داسې خلک بیا خوارج نه شول؟ خو اسلامي دولت چې په قرآن او حدیث عمل کوي بیا دوی خوارج شول؟ مالکم کیف تحکمون؟ هسې مفتر، کذاب، د طاغوت ونډه خورملا او د طاغوت سست شوو کتونو ته پانې ټک وهونکي به د دې آیت لاندې رانه شي الله عز و جل فرمایي: «وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدْ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا».. الأحزاب ۵۸.

الشيخ تركي البنعلي حفظه الله وايي: وكل من عرف أمراء وجنود الدولة الإسلامية عن كتب يعلم تمسكهم بما جاء في السنة في الصغير والكبير بدأ من سنن الاستيقاظ من النوم وانتهاء إلى الحكم والتدبير. اهـ تبصير المحاجج ۱۰۷.

هر هغه څوک چې د اسلامي دولت اميران او مجاهدين پېژني د هغوی کتابونه يې ويلی وي، نو پوه به شي چې دوی په هره وړه او غټه مسئله کې په هغه څه عمل کوي، چې په سنتو کې راغلی وي تر دې چې د خوب نه پاڅېږي (هم په سنت طريقه) او تر فيصلو او انتظامي امورو پورې (ټول په احاديثو عمل کوي).

۱۳- صفت: د محصن (واده کړي) د رجم حد باطل گڼل: امام ابن حجر رحمه الله وايي: وتوسعوا في معتقدهم الفاسد فأبطلوا رجم المحصن. اهـ فتح الباري ج ۱۲ ص ۲۸۵. خوارجو په خپله فاسده عقیده کې پراخي وکړه چې د محصن زاني رجم يې باطل کړ.

او مخکې د امام شهرستاني قول ذکر شو چې هغه د خوارجو صفات ذکر کوي وايي: إسقاط حد الرجم عن الزاني المحصن. اهـ الملل والنحل ج ۱ ص ۱۲۱. خوارج د محصن زاني څخه رجم ساقطوي.

کوم حد چې الله عز و جل فرض کړی او ټولې دنیا هم ولیدل چې اسلامي دولت ټول حدود نافذ کړي، تر دې چې د اسلامي دولت مخالفینو د شرعي حدودو تنفیذ وحشي او وېروونکی وبلل.

الشیخ ترکی البنعلی حفظه الله وایي: فیا أيها المنصفون! أنحن عطلنا حد الرجم أم أولئك الحكام الذين عطلوا الحدود بحذافيرها؟ اه الكوكب الدرّي المنير.

ای منصفینو! آیا مونږ د رجم حد معطل کړی او که دغه حکمرانانو چې ټول شرعي حدود یې معطل کړي؟

۱۴- **صفت:** د غل څخه لاس د تخرگ نه پرې کول: امام ابن حجر رحمه الله وایي: وقطعوا يد السارق من الإبط. اه فتح الباري ج ۱۲ ص ۲۸۵. خوارج د غل لاس د تخرگ څخه قطع کوي.

الشیخ سلیمان بن سحمان د خوارجو صفات ذکر کوي وایي: قطع يد السارق من الإبط. اه الضياء الشارق ج ۱ ص ۱۲۳.

دوی د غل لاس د تخرگ څخه پرې کوي.

وضاحت: ټولې دنیا ته معلومه ده او په ویډیوگانو کې به یې هم لیدلای وي، چې منهج د اسلامي دولت په ټولو شرعي حدودو کې قرآن او سنت دی، چې د غل لاس د مړوند څخه پرې کوي نه د تخرگ څخه.

معلومه شوه چې اسلامي دولت د داسې افتراءاتو څخه پاک دی.

۱۵- **صفت:** په موزو مسح جائز نه بولي: د خوارجو یو صفت دا دی چې دوی په موزو مسح جائز نه بولي.

امام نووي وایي: أجمع من يعتد به في الإجماع على جواز المسح على الخفين. وإنما أنكرته الشيعة والخوارج ولا يعتد بخلافهم. اه شرح صحيح مسلم ج ۲ ص ۱۴۶.

اجماع ده د هغه چا چې اجماع يې صحيح وي په جواز د مسح په موزو باندې او يقينا انکار کوي له دې څخه شيعه گان او خوارج چې اود دوی اختلاف ته څه اعتبار نشته.

وضاحت: هر چې اسلامي دولت دی، نو دوی د اهل السنة والجماعة په عقیده او منهج روان دي. چې مسح علی الخفين ته سنت وایي او د یو سنت څخه انکار د ټولو سنتو څخه انکار بولي.

الشيخ تركي البنعلي حفظه الله وایي: ونحن بفضل الله نرى المسح على الخفين بل وعلى الجوربين وبل على اللفائف ونحوها. اهـ او مونږ د الله تعالی په فضل په موزو مسح سنت گڼو، بلکې په جرابو هم، بلکې په پتیبو باندې هم (چې په زخم لگول کېږي).

۱۶- **صفت:** په حائضه بنځه لمونځ فرض گڼل: امام ابن حجر رحمه الله وایي: وأوجبوا -الخوارج- الصلاة على الحائض في حال حيضها. اهـ فتح الباري ۱۲ ص ۲۸۵. خوارج په حائضه بنځه باندې لمونځ کول په حالت د حیض کې واجب گڼي.

۲- الشيخ سليمان بن سحمان هم دا خبره ذکر کړې ده. الضياء الشارق ج ۱ ص ۱۲۳.

وضاحت: اسلامي دولت د داسې خرافاتو څخه پناه غواړي.

۱۷- **صفت:** د غیر قرشي امامت منل: امام قاضي عياض وایي: اشتراط كون الإمام قرشياً مذهب العلماء كافة و عدوها في مسائل الإجماع ولم ينقل عن أحد من السلف فيها خلاف وكذلك من بعدهم في جميع الأمصار ولا اعتداد بقول الخوارج و من وافقهم من المعتزلة. اهـ فتح الباري ج ۱۳ ص ۱۱۹.

دا شرط چې امام (خليفه) به قريشي وي د ټولو علماؤ مذهب دی او علماؤ دا د اجماع په مسائلو کې شمار کړي او هېڅ يو د سلفو څخه په دې کې خلاف نه دی نقل. په همدې توگه د دوی نه وروسته په ټولو ښارونو کې او د خوارجو او معتزله قول ته په دې مسئله کې کوم اعتبار نشته.

- ۲- دا اجماع امام نووي رحمه الله په شرح د مسلم کې هم نقل کړې وایي: وعلى هذا انعقد الإجماع في زمن الصحابة والتابعين فمن بعدهم بالأحاديث الصحيحة. اهـ شرح مسلم للنووي رحمه الله ج ۱۲ ص ۲۰۰.
- او د امام په قریشیت باندې اجماع منعقد شوې ده په صحیح احادیثو کې په زمانه د صحابه کرامو او تابعینو او د هغوی څخه وروسته خلکو.
- ۳- دا اجماع امام الماوردي په الأحكام السلطانية ص ۶.
- ۴- امام الياجي په المواقف ص ۳۹۸.
- ۵- امام ابن خلدون په المقدمة ص ۱۹۴.
- ۶- امام الغزالي په فضائح الباطنية ص ۱۸۰ کې نقل کړې ده رحمهم الله.
- ۷- امام محمد رشيد رضا وایي: أما الإجماع على اشتراط القرشية فقد ثبت بالنقل والفعل رواه ثقات المحدثين واستدل به المتكلمون وفقهاء مذاهب السنة كلهم وجرى عليه العمل بتسليم الأنصار وإذعانهم لبني قريش ثم إذعان السواد الأعظم من الأمة عدة قرون. اهـ الخلافة العظمى أو الإمامة العظمى ص ۱۹.
- هر چې اجماع ده د خليفه په قریشیت چې خليفه به قریشي وي، نو دا په نقل او فعل سره ثابته ده، چې ثقه محدثینو روایت کړې او متکلمینو هم پرې استدلال کړی او د ټولو مذهبونو خاوندانو هم پرې استدلال کړی او په دې باندې عمل جاري شوی دی. ځکه چې انصار تسلیم شول او غاړه یې قریشو ته کېښوده * او بیا غاړه ایښودل د لوی جماعت دې شرط ته په ډېرو زمانو کې ثابت دی.
- * کله چې انصارو د سعد بن عبادہ سره بیعت کړی و؛ خو چې ابوبکر صدیق رضي الله عنه ورته وویل چې: الأئمة من قريش. نو بیا یې د هغه سره بیعت وکړ.
- ۸- او دا د څلورو مذاهبو دریغ (موقف) دی. وگوره الإمامة العظمى عند أهل السنة ص ۲۶۹.

وضاحت: او همدا د اسلامي دولت موقف او منهج دی چې اول یې أبو عمر البغدادي الحسیني القرشي خپل امیر وټاکلو چې کله هغه شهید شو، نو اوس یې أبوبکر البغدادي الحسیني القرشي حفظه الله خپل امیر وټاکلو. چې أبوبکر البغدادي حفظه الله د علي الهادي بن محمد الجواد بن علي الرضا بن موسى الكاظم بن جعفر الصادق بن محمد الباقر بن علي زين العابدين بن الحسیني بن علی بن أبي طالب وفاطمة بنت محمد صلی الله علیه وسلم له اولاد څخه دی. تبصیر المحتاج.

۱۸- صفت: سیماهم التحلیق: یعنې سر خریل یې نښه ده او دا عبادت گنېي. رسول الله صلی الله علیه وسلم د دوی د صفاتو څخه دا هم بیان کړي دي چې یو صفت یې سر خریل دي، چې دا به ضروري گنېي.

دا هم د أبو سعید الخدري رضي الله عنه په حدیث کې راځي: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي: ((سیماهم التحلیق)). رواه البخاري.

د دوی (خوارجو) علامه سر خریل دي.

ابن حجر العسقلاني رحمه الله وايي: الخوارج سیماهم التحلیق وکان السلف یوفرون شعورهم لا یحلقونها وکانت طریقه الخوارج حلق جمیع رؤوسهم. اهـ فتح الباري ج ۸ ص ۶۸.

د خوارجو علامه سر خریل دي چې سلفو به خپل د سر او ږیرې وېښتان پرېښودل او د خوارجو طریقه ټول سر خریل و.

الشیخ عبدالعزیز بن عبد الله الراجحي وايي: فعلامه الخوارج حلق الرأس یشددون ویتعبدون بحلق الرأس حتی یكون أبيض من شدة الحلق بالموسى. اهـ شرح کتاب الإيمان ج ۶ ص ۱۱.

علامه د خوارجو سر خریل دي چې په دې کې به یې سختي کوله او د سر په خریلو به یې د عبادت نیت کولو، تر دې چې سر به یې د ډېر خریلو له وجې تک سپین و.

وضاحت: د اسلامي دولت مخالفين او موافقين ټول گوري چې د اسلامي دولت مجاهدين ټول د لويو وېښتانو خاوندان دي تر دې چې مخالفين په دوی عيب لگوي چې دومره وېښتان لکه د ښځو.

د الشيخ أبو محمد العدناني حفظه الله او د الشيخ تركي البنعلي حفظه الله او د اسلامي دولت د نورو مشاekh وېښتان تاسو مشاهده كولاى شئ. نو اى آل سلول! اى د بلعام بچو! اى د امريكې او اى ايس آى تالي خټو! تاسو بيا څرنگه د اسلامي دولت مجاهدينو ته خوارج وايئ؟

۱۹- **صفت:** خوارج خپل مخالفين مباح الدم گڼي او هغوى ته د كفر نسبت كوي: شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله وايي: ويكفرون من خالفهم ويستحلون منه لارتداده عندهم. اهـ الفتاوى ج ۳ ص ۳۵۵.

خوارج هغه څوك تكفيروي، چې د دوى مخالف وي او دوى د خپلو مخالفينو وينې حلالې گڼي له وجې د ارتداد د دوى په نزد.

ابن حجر رحمه الله وايي: اجتمعوا على أن من لا يعتقد معتقدهم بكفرو يباح دمه وماله وأهله. اهـ فتح الباري ج ۱۲ ص ۲۸۴.

خوارج په دې خبره متفق دي چې څوك د دوى په شان عقیده د كفر د مخالفينو ونه لري نو وينه او مال يې مباح او ښځې يې وينځې (كنيزې) دي.

وضاحت: د انصاف خاوندان په دې پوهيږي چې د دې عقيدې نه اسلامي دولت براءت كوي.

۱- د اسلامي دولت پخوانى امير أبو عمر البغدادى القرشي رحمه الله وايي: رمانا الناس بأكاذيب كثيرة لا أصل لها في عقيدتنا فادعوا أننا نكفر عوام المسلمين ونستحل دماءهم وأموالهم ونجبر الناس على الدخول في دولتنا بالسيف. اهـ كلمة صوتية بعنوان هذه عقيدتنا.

خلکو زمونږ په باره کې ډېر بې ځايه او غلط تبليغات شروع کړي، چې زمونږ د عقيدې او عمل سره هېڅ تړاو نه لري. زمونږ په باره کې غلط تاثر ورکول کېږي چې گویا مونږ عامو مسلمانانو ته کافر وایو او د هغوی نفس او مال حلال گڼو او د تورې په زور خلک خپل حکومت کې داخلوو.

۲- د اسلامي دولت ویاند الشیخ أبو محمد العدناني حفظه الله وایي: إن القول بأن الأصل بالناس الكفر لهو من بدع خوارج العصر وإن الدولة بريئة من هذا القول. اهـ

دا قول چې اصل په خلکو کې به کفر وي د دې زمانې د خوارجو د بدعاتو څخه دی او یقینا دولت د دې قول نه براءت کوي.

۳- د اسلامي دولت د شرعي کمیتې په بیان کې راغلي دي: ومن ذلك أننا لا ننزل على جماعة من الجماعات ولا فرد من الأفراد حكما من الأحكام المناقضة لما ثبت له من أصل الإسلام حتى يثبت تلبسه بما ينقض ذلك الأصل وفقا للضوابط الشرعية. فالأصل عندنا فيمن اجتنب الشرك والأوثان وأظهر شعائر الإسلام أن يحكم له به ما لم يظهر لنا من حاله خلاف ذلك؟ فمن ادعى علينا غير هذا فقد بهتنا ورمانا بما ليس فينا. اهـ

او ددې څخه دا هم دي چې مونږ په هېڅ یو جماعت د جماعاتو څخه یا یو فرد د افرادو څخه مناقض حکم نه لگوو، چې د دغه جماعت یا فرد اصل اسلام ثابت وي، ترڅو چې د هغه د اسلام سره یو ناقض نه وي گډوډ شوی د شرعي ضوابطو پر اساس.

۲۰- **صفت:** په رسول الله صلى الله عليه وسلم باندې د ظلم جواز: یعنې دوی په رسول الله صلى الله عليه وسلم باندې دا هم جائز گڼي، چې هغه د ظلم مرتکب کېږي نعوذ بالله من ذلك.

شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله وايي: والخوارج جوزوا على الرسول صلى الله عليه وسلم نفسه أن يجور ويضل في سنته ولم يوجبوا طاعته ومتابعته وإنما صدقوه فيما بلغه من القرآن دون ما شرعه من السنة التي تخالف - بزعمهم - ظاهر القرآن. اهـ الفتاوى ج ١٩ ص ٧٣.

خوارج په رسول الله صلى الله عليه وسلم د ظلم د جواز قائلين دي، او وايي چې هغه په خپله طريقه کې بې لارې کېږي او د هغه اطاعت او تابعداري واجب نه بولي، بلکې د رسول الله صلى الله عليه وسلم صرف د قرآن پورې محدود اطاعت کوي، نه هغه چې هغه کوم سنت او احاديث بيان کړي او هغه د دوی په گمان د قرآن د ظاهر څخه خلاف دي.

وضاحت: اسلامي دولت د هر ظلم خلاف جهاد پيل کړی او دا عقیده لري چې رسول الله صلى الله عليه وسلم د ظلم د ختمېدلو لپاره الله تعالى رالېږلی دی او هغه ته د ظلم نسبت کول کفر او قائل يې کافر او واجب القتل گڼي.

٢١- صفت: غالي خوارج بيا د پېنځه لمونځونو څخه انکار کوي: ابن حجر العسقلاني رحمه الله وايي: إن منهم من غلا في معتقدهم الفاسد فأنكر الصلوات الخمس وقال الواجب صلاة بالعادة وصلاة بالعشى. اهـ فتح الباري ج ١٢ ص ٢٨٥.

بعضې د خوارجو نه ډېر زیاتې کوونکي دي، چې وايي پېنځه لمونځونه فرض نه دي، بلکې واجب صرف د سهار او ماسختن لمونځ دی.

وضاحت: ای مسلمانانو! دا چېرته د اسلامي دولت عقیده کیدای شي؟ فاعتبروا يا أولي الأبصار!

٢٢- صفت: د ورېږې، لمسی او د خورزې د نکاح جواز: ابن حجر العسقلاني رحمه الله وايي: ومنهم من جوز نکاح بنت الابن وبنت الأخ والأخت. اهـ فتح الباري ج ١٢ ص ٢٨٥.

بعضې د دې خوارجو څخه د لمسی، ورېرې او خورزې نکاح جائز گڼي.
وضاحت: آیا دا صریح کفر نه دی؟ آیا دا د مسلمانانو عقیده ده؟ او په خاصه توگه بیا د هغه اولیاء الرحمن چې د اولیاء الشیطان سره په جهاد کې شپه او ورځ ځانونه قربانوي.

۲۳- **صفت:** د قبر د عذاب څخه انکار کول: أبو الحسن الأشعري رحمه الله وایي: والخوارج لا يقولون بعذاب القبر ولا ترى أن أحدا يعذب في قبره. اهـ مقالات الإسلاميين ج ۱ ص ۱۲۷.

خوارج د قبر د عذاب څخه منکر دي او دا نه مني چې څوک دې په قبر کې معذب کې شي.

وضاحت: د دې عقیدې نه الحمد لله اسلامي دولت براءت کوي.
 ۲۴- **صفت:** په هره میاشت کې حج فرض گڼل: امام ابن حزم رحمه الله وایي: ویرون الحج في جميع شهور السنة. الملل والنحل لابن حزم ج ۴ ص ۱۴۴.

دوی په ټولو میاشتو کې حج فرض گڼي.
 ۲۵- **صفت:** د کب یا ماهي خوراک حرام گڼي، تر څو چې لکه د نورو حیواناتو په شان ذبح نه شي.

امام ابن حزم رحمه الله وایي: ويحرمون أكل السمك حتى يذبح. الفصل في الملل والنحل ج ۴ ص ۱۴۴.

دوی د ماهي خوراک حرام گڼي چې تر څو هغه ذبح شوی نه وي.
 ۲۶- **صفت:** د مجوسو څخه جزیه نه اخېستل:

امام ابن حزم رحمه الله وایي: ولا يرون أخذ الجزية عن المجوس. اهـ الفصل في الملل والنحل ج ۴ ص ۱۴۴.

دوی د مجوسو څخه جزیه اخېستل جائز نه گڼي.

وضاحت: الحمد لله اسلامي دولت په عراق او شام کې د مجوسو نه جزيه هم واخېسته او چا چې نه ورکوله او اسلام يې هم نه قبلولو هغه يې قتل کړل چې ټولې دنيا دا مشاهده کړه.

٢٧- **صفت:** په زړه کې کافر ته مسلمان ويل: امام ابن حزم رحمه الله وايي: وقالت الفضيلية من الصفرية: من قال لا إله إلا الله محمد رسول الله بلسانه ولم يعتقد ذلك بقلبه بل اعتقد الكفر أو الدهرية أو اليهودية أو النصرانية فهو مسلم عند الله مؤمن ولا يضره إذا قال الحق بلسانه ما اعتقد بقلبه. اهـ الفصل في الملل والنحل ج٤ ص٤٤٤.

فضيليه خوارج بيا وايي: چا چې په ژبه لا إله إلا الله محمد رسول الله وويل او په زړه کې يې د دې عقیده نه ساتله، بلکې په زړه کې دا کافر، دهري، يهودي او يا نصراني و، نو دا د الله په نزد مسلم او مؤمن دی چې د زړه عقیده ورته هېڅ ضرر نه شي رسولی چې کله په ژبه حق وايي.

٢٨- **صفت:** د خوارجو اهل کبائر مسلمانان او د نورو کفار دی: ابن حزم رحمه الله وايي: وقالوا أصحاب الكبائر منهم ليسوا كفارا وأصحاب الكبائر من غيرهم كفار. اهـ الفصل في الملل والنحل ج٤ ص٤٤٤.

د خوارجو کبيره گناه کوونکي کافر نه دي؛ خو چې بل چا گناه کبيره وکړه هغه کافر دی.

٢٩- **صفت:** جهنميان به په نعمتونو کې وي: امام ابن حزم رحمه الله وايي: ويقولون إن أهل النار في النار في لذة نعيم وأهل الجنة كذلك. اهـ الفصل في الملل والنحل ج٤ ص٤٤٤.

دوی وایې چې جهنمیان به په جهنم کې په مزو او نعمتونو کې وي او په همدې توګه جنتیان هم.

۳۰- **صفت:** د عیدینو (اخترونو) په خطبو کافر کېدل:

ابن حزم رحمه الله وایې: ويكفرون من خطب في الفطر والأضحى. اهـ الفصل في الملل والنحل ج ٤ ص ٤٤١.

دوی هغه چاته کافر وایې چې په عیدینو (اخترونو) کې چا تقرير وکړي.

وضاحت: د مذکوره عقائدو نه الحمد لله اسلامي دولت بالکل براءت کوي او هغه څوک چې دوی ته دا عقائد منسوبوي مفتر کذاب او د اسلام دښمن دی.

دا چې اسلامي دولت او د هغې لښکرې حق پرست او د حق غوښتونکي دي او همېشه لپاره حق پرست په مسلمانانو کې مسافرين وي، نو اوس دا ذکر کوو، چې د اهل حق عداوت او د هغوی سره د خلکو بغض او دښمني کول پخوانۍ طریقه ده.

فصل

د اهل حق غربت او يوازي والى او د هغوى سره دښمني

دا يو معلوم حقيقت دی چې په هره زمانه کې د اهل ايمان دښمنان د هغوى پسې راوځي چې اهل حق په ډېرو قبيحو القابو مسمی کوي چې هېڅ ثبوت او برهان ورسره په دې اړه نه وي سوا د افتراء او بهتان. الله عز و جل فرمايې: «يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَهِهِمْ». (التوبة ۳۲).

دوى غواړي چې د الله نور په خپلو څلو سره مړ کړي. د هېمېشه لپاره د اهل حق او اهل ايمان پر خلاف خلک د دښمنۍ، عداوت او بغض څخه کار اخلي، الله عز و جل فرمايې: «وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِّنَ الْمُجْرِمِينَ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ هَادِيًّا وَنَصِيرًا». (الفرقان ۳۱).

او په همدې توگه گرځولى دی مونږ د هر نبي لپاره دښمن د مجرمينو څخه او کافي دی رب ستا هدايت کوونکى او نصرت کوونکى. د رسول الله صلى الله عليه وسلم سيرت او د نورو انبياؤ سيرت که څوک مطالعه کړي، نو دا خبره به ورته واضحه شي.

أُمُّ الْمُؤْمِنِينَ خَدِيجَةُ الْكُبْرَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا چې کله ورقه بن نوفل د رسول الله صلى الله عليه وسلم د وحي څخه خبر کړ، نو هغه رسول الله صلى الله عليه وسلم ته وويل: چې اى وراره! ته څه وينې؟ نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ورقه بن نوفل د هغه څه نه خبر کړ، چې ليدلي يې و نو ورقه بن نوفل وويل: دا خو هغه ملک دی چې الله موسى عليه السلام ته رالېږلى و، هاى کاش که زه ځوان واى په دغه وخت کې هاى

کاش که زه ژوندی وای: إذ يخرجك قومك! فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم: ((أو مخرجي هم؟)) قال: نعم، لم يأت رجل قط بمثل ما جئت به إلا عودي. اهـ صحيح البخاري ٣ ومسلم ٢٥٢.

ورقه بن نوفل وویل: کاش چې په هغه وخت کې زه ژوندی وای، چې کله تا خپل قوم وباسي (د خپل کور کلي څخه) نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وویل: آیا دوی به ما وباسي؟ ورقه بن نوفل وویل: هو، راتگ نه دی کړی هېڅ یو تن په مثل د هغه څه چې تا پرې راتگ کړی دی، مگر د هغه سره دښمني کړی شوې ده.

نو هر کله چې رسول الله صلى الله عليه وسلم دا حال معائنه او مشاهده کړي، نو د اسلام صفت یې غریب (نا آشنا) سره ورکړي. رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمایي: ((بدأ الإسلام غريباً وسيعود غريباً كما بدأ غريباً، فطوبى للغرباء)). اهـ صحيح مسلم ٢٣٢.

اسلام په لومړي سر کې هم نا آشنا و او زر دی چې همداسې به نا آشنا وي په آخر وخت کې لکه چې په اول وخت کې و، نو خوشحالي ده د غرباؤ (اهل حق) لپاره. امام اوزاعي رحمه الله په شرح د دې حديث کې وايي: أما إنه ما يذهب الإسلام، ولكن يذهب أهل السنة حتى ما يبقى في البلد منهم إلا رجل واحد. اهـ كشف الكربة في وصف أهل الغربة ص ٣٧.

د حديث دا معنى نه ده چې گویا اسلام به ختم شي لېکن اهل السنة (اهل حق) به لاړ شي تردې چې په یو ښار کې به د اهل السنة څخه پاتې نه شي مګر یو کس.

فائدة: د اسلامي دولت مخالفينو ته مونږ دا وايو چې كه اسلامي دولت ستاسو په نظر لږه فرقه وي؛ خو د رسول الله صلى الله عليه وسلم په نزد لوى جماعت دى، ځكه چې دوى په حق ولاړ دي د حق لپاره قتال كوي.

٢- عبد الله بن مسعود رضي الله عنه وايي: يأتي على الناس زمان، يكون المؤمن فيه أذل من الأمة وإنما ذل المؤمن آخر الزمان لغريته بين أهل الفساد من أهل الشبهات والشهوات فكلهم يكرهه ويؤذيه لمخالفة طريقته طريقتههم ومقصوده لمقصودهم ومباينته لما هم عليه. اهـ كشف الكربة في وصف أهل الغربة ص٣٧ لابن رجب رحمه الله.

په خلكو به داسې يوه زمانه راشي چې مؤمن به په هغې كې د وينځې نه هم ذليل وي او مؤمن به په آخره زمانه كې ځكه ذليل وي، چې هغه به د مفسدينو په منځ كې چې أهل شبهات او شهوات دي يوازې وي، نو ټول مفسدين به هغه بد گڼي هغه ته به تكليف رسوي له دې وجې، چې د هغه لاره به د هغوى د لارې څخه مخالفه وي، د هغه مقصد به د دوى د مقصود څخه مخالف وي او دغه سړى به د هغه څه نه قطع تعلق كوي، چې هغوى يې كوي.

شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله وايي: كذلك بدأ غريبا ولم يزل يقوي حتى انتشر فهكذا يتغرب في كثير من الأمكنة والأزمنة ثم يظهر حتى يقيمه الله عزوجل، وفي السنن: أن الله يبعث لهذه الأمة في رأس كل مائة سنة من يجدد لها دينها. والتجديد إنما يكون بعد الدروس وذلك هو غربة الإسلام وهذا الحديث يفيد المسلم أنه لا يغتم بقلته من يعرف حقيقة الإسلام ولا يضيق صدره بذلك ولا يكون في شك من دين الإسلام كما كان الأمر حين بدأ. اهـ الفتاوى ج١٨ ص٢٩٧.

په همدې توگه اسلام په شروع کې نا آشنا و او همداسې د قوت په لور روان و تر دې، چې نشر شو همداسان به اسلام په ډېرو ځايونو او زمانو کې نا آشنا وي بيا به يې الله بنسکاره کړي تر دې چې الله عز و جل يې مضبوط کړي.

او سنن کې حديث دى رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايې: «يقينا الله به رالېږي دې امت ته د هر سلو کالو په سر کې هغه څوک چې دين ورته نوى کړي».

او نوى والى نه وي مگر وروسته د خرپر کېدو څخه. او دې ته د اسلام نا آشنا والى وايي دا حديث يو مسلمان ته دا فائده ورکوي، چې د هغه چا په لېوالى به نه خفه کېږي چې اسلام پېژني او نه به خپله سينه تنگوي په دې سره او نه به د اسلام دين کې شک کوي لکه چې په شروع د اسلام کې داسې و.

امام شاطبي رحمه الله وايي: وهذه سنة الله في الخلق: أن أهل الحق في جنب أهل الباطل قليل لقوله تعالى: «وَمَا أَكْثَرُ النَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ». يوسف ۱۰۳.

وقوله تعالى: «وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ». سبأ ۱۳.

ولينجز الله ما وعد به نبيه صلى الله عليه وسلم من عود وصف الغربة إليه لا تكون إلا مع فقد الأهل أو قتلهم وذلك حين يصير المعروف منكرا والمنكر معروفا وتصير السنة بدعة والبدعة سنة، فيقام على أهل السنة بالترتيب والتعنيف بل لا بد أن تثبت جماعة أهل السنة حتى يأتي أمر الله. غير أنهم لكثرة ما تناوشهم الفرق الضالة وتناصرهم العداوة والبغضاء استدعاء لموافقتهم، لا يزالون في جهاد ونزاع ومدافعة وقراع آناء الليل والنهار وبذلك يضاعف الله لهم الأجر الجزيل ويثيبهم الثواب العظيم. اهـ الإعتصام ج ۱ ص ۱۸.

د الله تعالى په خپل مخلوق کې دا طريقه ده چې اهل حق د اهل باطل مقابل کې لږ وي لکه چې الله تعالى فرمايي: نه دي ډېر خلک مؤمنان اگر که ته حرص د هغوی په ایمان کوي.

او بل ځای کې وايي: او ډېر کم زما د بندگانو څخه شکر کوونکي دي. او دا د دې لپاره چې الله تعالى هغه وعده پوره کړي چې د خپل نبي عليه السلام سره يې کړې ده، چې دا به نا آشنا حالت ته رسېږي او دغه غربت او نا آشناوالی نه دی، مگر دا چې اهل حق ورک شي يا کم شي او دا په هغه وخت کې چې نېک کار بد وگرځي او بد نېک، سنت بدعت او بدعت سنت وگرځي نو په اهل سنت باندې به له هرې خوا څخه د بدو خبرو حملې شروع شي، بلکې لا بدې ده چې د اهل سنت ډله کلکه شي، تر دې چې قیامت راشي مگر د دوی سره به هغه گمراه ډلې دښمني او بغض پیل کړي، چې دوی د هغوی سره موافق شي، نو له دې وجې به اهل سنت همېشه د دوی سره په جهاد جگړو ټکولو او دفاع کې وي، شپه او ورځ، د همدې له وجې به الله دوی ته اجر دوه چنده کړي او لوی ثواب به ورته ورکړي.

فائده: د سلفو د مذکوره اقوالو څخه دا معلومه شوه چې اهل حق همېشه د گمراه ډلو لخوا متهم وي، د هغوی خلاف وي، او اهل حق لږ وي، اهل باطل ډېر وي لکه چې نن ټوله اسلامي او کفري نړۍ د اسلامي دولت په مخالفت کې لگيا دي؛ خو کاروان روان دی او سپي غايي. والله متم نوره ولو کره الکافرون.

فصل

اهل حق او نېکانو خلکو ته د پخوا راهېسې د خوارجو او اشرارو نسبت کړی شوی دی
 په هر زمانه کې اهل حقو ته د خوارجو نسبت کړی شوی دی. په خاصه توګه هغه کسانو ته چې د کفر، شرک او او ارتداد په مقابل کې په کتاب الله چې هادي دی او په توره چې د هغې نصرت کوي مبارزه کوي.

اهل باطل په هر دور کې کوشش کوي، چې حق دې په یو ګوډ کې وي لکه چې نن مرتدین او کفار اسلام د مسجد پورې منحصر وی، او هر کله چې اهل حق کوشش کوي چې خلافت علی منهاج النبوة په معاشره کې قائم شي، نو په دغه وخت کې بیا پر اهل حق مؤاخذات او اعتراضات شروع شي.

که مونږ د رسول الله صلی الله علیه وسلم سیرت ته وګورو نو معلومه به شي، چې رسول الله صلی الله علیه وسلم د رسالت څخه مخکې نه ورسره چا دېمني کوله نه شپل شوی و نه محاصره شوی و. ځکه چې هغه خپل عبادت کولو او قوم ته یې د عقیدې دعوت او یا قانون نه و پېش کړی؛ خو هر کله چې هغه د وحی د نزول څخه وروسته قوم ته دا خبره وکړه: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ! قُولُوا: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تَفْلِحُوا». ای خلکو تاسو کلمه طيبه ووايئ نو کامياب به شئ.

نو په دې کلمې سره د هغوی د بتانو د عبادت رد او د هغوی د بتانو او د عبادت څخه او د نورو باطلو معبودانو څخه براءت و، چې شرک ختم شي او خلک توحيد ومني نو دغه وخت کې دېمني، بغض، عداوت او شپل پيل شو، د رسول الله صلی الله علیه وسلم او دهغه د صحابه کرامو سره قتال شروع شو.

نن چې مونږ د دې معاشرې واقعيت ته وگورو نو عداوت او بغض د يوې معلومې او په حق ولاړې طائفې سره کېږي، د هغه طائفې سره چې کتاب هادي او سيف يې ناصر گڼي، الهي قانون نافذوي، وضعي او کفري قانون ختموي او د نبوي خلافت په طرز او طريقه خلافت غواړي، نو بيا دښمني گوره لکه چې نن د اسلامي دولت سره کفارو او مرتدينو، روافضو شيعه گانو او آل سلول او د کتاب او سنت نام نهاد داعيان د دوی سره د دښمنۍ اعلان کړی دی. که اسلام صرف لمونځ وغيره کول وي نو امريکا او نور اتحاديان يې ولې عامو مسلمانانو ته څه نه وايي؟ معلومه شوه چې دوی ته صرف د لمونځ، روژې اسلام قبول دی نه د قانون او قتال اسلام؛ خو بونډی بې پښو بې لاسو او بې سره اسلام خو د الله په وړاندې قابل د قبول نه دی.

سلف صالحينو ته خوارج ويل شوي دي

۱- امام احمد: د أهل السنة والجماعة امام، امام احمد بن حنبل چې کله هغه په مسئله د خلق القرآن کې محبس ته لاړ او تعذيب ورکړی شو، د مامون رشيد او د معتصم په زمانه کې په دورو ووهل شو او د عاشق په زمانه کې پټ شو، ځکه چې هغه د حق څخه بل خواته نه تللو او هغه کفر يې غوره نه کړ، چې د هغه قوم پرې مبتلاء و، قرآن يې مخلوق گڼلو. نو امام احمد رحمه الله فتوی ورکړه چې هر څوک قرآن مخلوق گڼي نو هغه کافر دی.

عبد الله بن الإمام أحمد رحمه الله وايي: سمعت أبي رحمه الله يقول: من قال القرآن مخلوق فهو عندنا كافر. اهـ السنة ۱ ج ۱ ص ۱۰۲.

ما د خپل پلار څخه اوریدلي دي چې که چا وویل چې قرآن مخلوق دی نو دا شخص زموږ په نزد کافر دی.

نو په دغه صحیحه فتوی باندې نوموړی د قوم او د وخت د ملایانو څخه جدا شو او ملایانو فتوی ورکړه چې دا د وخت په حاکم خروج دی.

امام ابوبکر الخلال رحمه الله وايي: قال أبو عبد الله (أحمد بن حنبل): نحن نحتاج أن نشك في هذا؟ القرآن عندنا فيه أسماء الله عز وجل وهو من علم الله من قال مخلوق فهو عندنا كافر. ثم قال أبو عبد الله: بلغني أن أبا خالد موسى بن منصور وغيرهم (من علماء عصره) يجلسون في ذلك الجانب فيعيبون قولنا ويدعون إلى هذا القول أن لا يقال: مخلوق ولا غير مخلوق. ويعيبون من يكفر ويزعمون أنا نقول بقول الخوارج. ثم تبسم أبو عبد الله كالمتغتاظ ثم قال هؤلاء قوم سوء. اهـ السنة لأبي بكر الخلال. ج ١٣٧.

امام احمد رحمه الله وايي: آيا مونږ دې ته محتاج يو چې مونږ شك وكړو په دې مسئله كې؟ قرآن زموږ په نزد په دې كې د الله تعالى نومونه دي، دا د الله تعالى علم دی نو چا چې وویل چې دا مخلوق دی نو دا زموږ په نزد کافر دی. بیا ابو عبد الله (احمد بن حنبل رحمه الله) وویل: ماته دا خبر رارسېدلې چې ابو خالد او موسى بن منصور او نور ملایان زما په جانب مقابل کې کېني او زموږ په دې قول عیب لگوي او خلک دې قول ته دعوت کوي، چې ووايي چې داسې دې ونه ویل شي چې قرآن مخلوق دی او یا غیر مخلوق. او دوی عیب لگوي په هغه چا چې مخلوق والاؤ ته کافر وایي او دوی گمان کوي چې زموږ دا قول د خوارجو قول دی. بیا احمد بن حنبل رحمه الله د غصې څخه وخنډل، او وېي ویل: دا ډېر بد قوم دی.

ای اهل حق او منصفینو! پر امام اهل السنة د وخت ملایانو د خوارجو طعن ونه لگولو؟ نو مونږ بیا څوک یو؟

امام ابن القيم رحمه الله وايي: واعلم أن الإجماع حجة والسواد الأعظم هو العالم صاحب الحق وإن كان وحده وإن خالفه أهل الأرض. وقد شذ الناس كلهم زمن أحمد بن حنبل إلا نفرًا يسيرًا فكانوا هم الجماعة، وكانت القضاة والمفتون والخليفة وأتباعه كلهم هم الشاذون وكان الإمام أحمد وحده هو الجماعة ولما لم يتحمل هذا عقول الناس قالوا للخليفة: يا أمير المؤمنين! أتكون أنت وقضاتك وولاتك والفقهاء كلهم على الباطل وأحمد وحده هو على الحق؟ فلم يتسع علمه لذلك فأخذه بالسياط والعقوبة بعد الحبس الطويل. وهي السبيل المهيح لأهل السنة والجماعة حتى يلقوا ربهم مضى عليها سلفهم وينتظرها خلفهم. اهـ إلام الموقعين ج ٣ ص ٣٠٨.

پوه شه چې اجماع حجت دی او لوی جماعت عالم دی چې حق ورسره وي، اگر که یوازې وي، اگر که د ټولې ځمکې او سېدونکې یې مخالفین وي. د امام احمد رحمه الله په زمانه کې د هغه خلاف ټول خلک یو طرف ته شول، مگر لږ خلک چې دغه خلک جماعت و او مفتیان قاضیان او خلیفه او د هغه ټول تابعدار دوی بل طرف ته شول د حق څخه او امام احمد رحمه الله یوازې جماعت و؛ خو هر کله چې دا خبره د خلکو عقلونو برداشت نه کړه، نو د وخت خلیفه ته یې وویل: ای امیر المؤمنین: آیا ته او ستا قاضیان او والیان او علماء او مفتیان ټول په باطل شول او امام احمد یوازې په حق شو؟ نو امام احمد یې ونيولو او په درو یې ووېل او ډېره موده یې په محبس کې بندي کړ او دا ویرونکې لار به همېشه د اهل السنة والجماعة وي، تر

خو چې د خپل رب سره ملاقات وكړي چې په دې لاره يې سلف تېر شوي دي او روستني د دې لارې انتظار كوي.

وضاحت: د امام ابن القيم رحمه الله دا قول چې د امام احمد رحمه الله خلاف په دغه وخت كې مخالفين قاضيان، مفتيان او د وخت خليفه او ټول خلك وو، نو د امام احمد رحمه الله پر خلاف چې دغه علماء را پاڅېدل نو آيا د هغوى په فتوى سره هغه خارجي شو؟ حال دا چې د اسلامي دولت خلاف صليبي كفار، آل سلول، روافض او هغه علماء چې د بلعام زامن او د امريكې غلامان او د آى ايس آى شرابي ملايان دي، نو آيا ددوى په افواهاتو، خرافاتو او خزعبلاتو اسلامي دولت خارجي گرځي؟

۲- د امام ابن حزم رحمه الله په هكله امام ذهبي رحمه الله وايي: حتى استهدف لفقهاء وقته فتمالؤوا عليه وأجمعوا على تضليله وشنعوا عليه وحذروا سلاطينهم من قتله ونهوا عوامهم عن الدنو منه فطفق الملوک يقصونه عن قريبهم ويسيرونه عن بلادهم. اهد سير أعلام النبلاء ج ۱۲ ص ۳۸۱.

تر دې پورې چې امام ابن حزم رحمه الله د وخت د ملايانو هدف وگرځېد او په ده راغونډ شول او د ده په گمراهۍ يې اجماع وكړه او ده ته يې ډېر بد نسبت وكړ او بادشاهان يې د ده د فتنې څخه ووېرول، عوام يې هم د هغه د نژدېكت نه منع كړل، نو بادشاهانو به د ده د نژدېكت نه خلك منع كول او هغه به يې د بنارونو څخه شړلو.

حال دا چې: امام ابن حزم رحمه الله څوك و؟ امام ذهبي رحمه الله وايي: الإمام الأوحـد البحر ذوالفنون والمعارف.

نوموړى په علم كې واحد شخصيت و، بحر و د ډېرو فنونو عالم و.

امام ابو عبد الله الحميدي وايي: كان ابن حزم حافظا للحديث وفقهه مستنبطا للأحكام من الكتاب والسنة. سير أعلام النبلاء.
ابن حزم د حديثو او د فقهې حافظ و، احكام به يې د كتاب او سنت څخه استنباط كول.

فائده: نو هر كله چې حاقيدينو د امت داسې علماء نه دي پرېښي نو آيا اوس مونږ ابن حزم رحمه الله ته گمراه ويلي شو؟ كلا وحاشا، بلكې دا هم د أهل السنة والجماعة امام دی ولو كره الضالون.

۳- دامام محمد بن عبد الوهاب رحمه الله په هكله هم خلكو هغه ته د خارجي نسبت كړی و، ځكه چې هغه هم د كتاب سره توره استعمالوله.

۱- د ده د زمانې يو گمراه ملا جميل الزهاوي وايي: ومن قبائح ابن عبد الوهاب إحراقه كثيرا من كتب العلم وقتله كثيرا من العلماء وخواص الناس وعوامهم واستباحة دماءهم وأموالهم. ثم قال: إن مذهب الوهابية هو تكفير كافة المسلمين. اهـ الضياء الشارق ج ۱ ص ۱۶۷.

وايې چې د محمد بن عبد الوهاب رحمه الله د قبائحو څخه يو دا هم ده چې هغه ډېر علمي كتابونه وسوځول، ډېر علماء يې قتل كړل، عام او خاص مسلمانان يې هم قتل كړل، د دوی وينې او مالونه يې مباح وگرځول. بيا وايې چې مذهب د وهابيانو ټولو خلكو ته كافر ويل دي.

۲- يو بل گمراه ملا الحداد وايي: محمد بن الوهاب خارجي و، مما يبين أن ابن عبد الوهاب وأتباعه منهم ككونهم من نجد وكونهم من المشرق وكونهم سيماهم التحليق مع كونهم من المشرق. اهـ فصل الخطاب في الرد على محمد بن عبد الوهاب.

دا چې محمد بن عبد الوهاب خارجي دی، ځکه چې نوموړی او تابعداران یې ټول د نجد څخه دي او د مشرق څخه دي او علامه د خوارجو سر خریل دي او دوی د مشرق څخه دي.

۳- ابن عابدین شامي هم وايي: کما وقع في زماننا في أتباع محمد بن عبد الوهاب الذين خرجوا من نجد وتغلبوا على الحرمين وكانوا ينتحلون مذهب الحنابلة لكنهم اعتقدوا أنهم هم المسلمون وأن من خالف اعتقادهم مشرکون واستباحوا بذلك قتل أهل السنة وقتل علماءهم. حاشية ابن عابدین ج ۴ ص ۲۶۲.

لکه چې زموږ په زمانه کې دا کار د محمد بن عبد الوهاب په اتباعو کې پیدا شو چې د نجد څخه راووتل او حرمین یې قبضه کړل او دوی په حنبلي مذهب و لېکن دوی عقیده لرله چې همدوی مسلمانان دي او څوک چې د دوی د عقیدې مخالف وي هغه مشرکین دي، نو په دې سره یې قتل د أهل السنة او د هغوی د علماؤ مباح وگرځولو.

وضاحت: سبحانه هذا بهتان عظیم، علامه شامي هم د دې غفلت ښکار شوی دی چې محمد بن عبد الوهاب رحمه الله ته یې داسې نسبت کړی دی. حال دا چې محمد بن عبد الوهاب رحمه الله مظلوم داعي مفتري علیه شخص و. مونږ وايو ای هادم الحرمين! ای د سعودی هیئت کبار العملاء! تاسو چې نن د کفر په صف کې ودرېدلئ د محمد بن عبد الوهاب په هکله د دغه مخالفینو خبره ولې نه منئ؟ تاسو هغه ته خارجي ولې نه وایئ؟ د محمد بن عبد الوهاب رحمه الله کتابونه خو تاسو چاپ کوئ او خلکو ته د هغې د لوستلو دعوت ورکوئ، حال دا چې د هغه خو په خپل

عصر کې یو عالم هم تزکیه نه وه کړې نو تاسو به ژر ووايئ چې دلیل علماء نه دي، بلکې دلیل قرآن او سنت دی نو څرنگه دا خبره تاسو د اسلامي دولت په هکله نه کوئ؟ خو زه به دومره ووايم:

إقرؤوا التاريخ إذ فيه العبر ضل قوم ليس يدرون الخبر
تاريخ ولولئ حُكَّه په دې کې عبرتونه دي کوم قوم چې معلومات و نه لري نو گمراه کېږي.

د اسلامي دولت خلاف نور شبهات او جوابونه

۱- **اعتراض:** بعضې خلک وايي چې يو امير المؤمنين ملا محمد عمر مجاهد شته د هغه سره بيعت شوی دی نو د ابوبکر البغدادی بيعت ته څه حاجت دی؟ او حديث کې راځي چې وروستی خليفه قتل کړی؟

۱- **جواب:** دا خبره صحيح ده چې ملا محمد عمر مجاهد صاحب په دين غيرت کړی و او مجاهد هم و؛ خو هغه د خلافت دعوه نه ده کړې، بلکې يو منطقوي امير دی چې خلک پرې راغونډ دي او نه هغه د ټول اسلامي ملکونو د خلافت دعوه کړې نو هغه د افغانستان امير دی؛ خو خليفه نه دی.

که هغه اوس وي نو پر هغه هم د ابوبکر البغدادی القرشي حفظه الله بيعت لازم دی، ځکه چې حديث کې راځي: «مَنْ مَاتَ وَلَيْسَ فِي عُنُقِهِ بَيْعَةٌ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً».. مسلم.
هغه څوک چې مړ شو او د امام بيعت يې په غاړه کې نه و، نو مرگ يې د جاهليت دی.

او مونږ په هغه هم دا گمان کوو که ژوندی وي، نو دا کار به یې کړی وي ځکه چې کله أبوبکر او عمر رضي الله عنهما سقیفه د بني ساعده ته ورغلل. چې هلته انصار د خلیفه د ټاکلو لپاره راجمع شوي و او انصارو د سعد بن عبادۀ سره بیعت وکړ، نو أبوبکر صدیق رضي الله عنه سعد بن عبادۀ ته وویل: ولقد علمت يا سعد أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال وأنت قاعد: ((قُرَيْشٌ وُلَاةُ هَذَا الْأَمْرِ فَبَرُّ النَّاسِ تَبَعٌ لِبَرِّهِمْ وَفَاجِرُهُمْ تَبَعٌ لِفَاجِرِهِمْ)). قال: فقال له سعد: صدقت، نحن

الوزراء وأنتم الأمراء. مسند أحمد ج ۱ ص ۱۹۹ ط الرسالة، رجاله ثقات رجال الشيخين وله شاهد عند البخاري ۳۴۹۵ ومسلم ۱۸۱۸ وصححه ابن حبان ۶۲۶۴ أنظر الصحيحة ج ۳ ص ۱۴۶.

او خامخا ته ښه پوهېږې اى سعد! يقينا رسول الله صلى الله عليه وسلم وویل او ته ناست وې چې: قریش د دې کار (خلافت) والیان دي، نو نېک خلک د دوى د نېکو خلکو تابعدار دي او بد خلک د دوى د بدو خلکو تابعدار دي. نو سعد رضي الله عنه ورته وویل: ته رښتیا وايې، مونږ ستاسې وزیران یو او تاسو زموږ امیران یاست.

معلومه شوه چې غیر قریشي به قریشي ته امامت یا خلافت پرېږدي. دا په هغه صورت کې که مونږ ومانو چې ملا محمد عمر مجاهد صاحب د ټولې دنیا د خلافت دعوه کړې وي؛ خو نه یې ده کړې لکه چې مخکې ذکر شول.

۲- **جواب:** ملا محمد عمر مجاهد کېدای شي چې شهید شوی وي، د دې ډېر دلائل دي که هغه ژوندی وای، نو اول به یې د اسامه بن لادن رحمه الله تعزیت په آډیو یا ویډیو بیان سره کړی وای، ځکه د هغه څخه نوموړي ټول امارت قربان کړ، حال

داچې د ټولې دنيا مسلمانانو په هغه غمرازي ښکاره کړه؛ خو د ده لخوا نه هېڅ کوم تعزيتي پيغام را نه غی.

۳- **جواب:** د پاکستان د تحریک دوه پیاوړي امیران چې نوموړي ته یې پناه ورکړې وه هغه شهیدان شولګ خو د ملا صاحب لخوا هېڅ کوم تعزيتي پيغام نشر نه شو.

۴- **جواب:** غازي عبد الرشید رحمه الله او جامعه حفصه باندې د پاکستان د مرتد حکومت ظلم چې هېڅ یو مسلمان د هغې د مظلومیت نه سترګې نه شي پټولی، غازي عبد الرشید شهید شو، په سلګونو طالبان او طالبات شهیدان شول؛ خو د نوموړي لخوا هېڅ کوم غمرازي څرګنده نه شوه.

۵- **جواب:** یهودو په فلسطین کې پنځوس ورځې بمبار وکړ او ۲۲۰۰ کسان په کې شهیدان شول؛ خو د نوموړي لخوا هېڅ کوم تعزيت، تسليت یا دعاء مسلمانانو ته په نظر رانه غی.

۶- **جواب:** په تحریک طالبان باندې څومره ظلمونه پاکستان وکړل، مسلمان د مسلمان ورور دی، ملا محمد عمر مجاهد مسلمان شخصیت و هغه دا ظلمونه نه برداشت کول، که هغه ژوندی وای، نو ضرور به د دوی سره یو ځای د کافرو د جهاد اعلان هم کړی وای لکه چې تحریک په افغانستان کې د دوی سره یو ځای د کافرو خلاف جهاد کوي؛ خو د دې ټولو دلائلو با وجود په هر اختر کې د هغه په نوم داسې پرچې راځي چې د پاکستان د سیاست سره برابرې وي مثلاً: اسلامي دولت د ۱۴۳۵ هـ په رمضان کې د شام او عراق منځ کې حدود ختم کړل ځکه حدود په اسلام کې نشته ټول د مسلمانانو ملکونه یو شان دي، چې تذکره یا پاسپورټ ته په کې حاجت

نشسته، آزاد تللی او راتللی شي، نو فوراً د وړو کي اختر په مناسبت د ده په نوم اعلامیه خپره شوه، چې مونږ د حدودو احترام کوو. دا خبره د ملا محمد عمر صاحب نه ده ځکه هغه هم مسلمان دی او د مسلمانانو دا عقیده نه ده، بلکې دا د کفارو او مرتدو طواغیتو عقیده ده، چې مسلمانان یې په سمې، ژبنې، قومي او ملکي برخو ویشلي دي او دا په دې خاطر چې کفار به یو مسلمان ملک رانیسي نو هغه بل به وایي چې زه یې څه کوم زمونږ ملک خو نه دی لکه څرنگه چې نن امریکایان او صلیبیانو د مسلمانانو ملکونه یو د بل پسې لاندې کوي او نور ورته گوري.

په هر حال دا چې قریشیت شرط دی مونږ مخکې اجماع هم نقل کړه.

او حدیث کې راځي:

۱- ((الْأَيُّمَةُ مِنْ قُرَيْشٍ)). أحمد ج ۳ ص ۱۸۳ والسنة لابن أبي عاصم ج ۲ ص ۵۳۱.

امام او خلیفه به د قریشو څخه وي.

بلکې دا حدیث متواتر دی. انس بن مالک، عبد الله بن عمر بن الخطاب، معاوية، جابر بن عبد الله، جابر بن سمرة، عبادة بن الصامت رضي الله عنهم نقل کړی دی. الفصل في الملل والنحل ج ۴ ص ۸۹.

۲- عبد الله بن عمر رضي الله عنهما وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايې: ((لَا يَزَالُ هَذَا الْأَمْرُ فِي قُرَيْشٍ مَا بَقِيَ مِنْهُمْ أَثْنَانٍ)). متفق عليه.

همېشه به دا خلافت په قریشو کې وي تر څو چې دوه کسان د دوی څخه پاتې وي. علامه ابن حجر رحمه الله وايي: وليس المراد حقيقة العدد، وإنما المراد به انتفاء أن يكون الأمر في قریش. فتح الباري ج ۱۳ ص ۱۱۷.

د دې نه حقيقي عدد مراد نه دی بلکې مراد ترې انتفاء د دې ده چې دا کار (خلافت) به په غیر د قريشو کې نه وي.

۳- ابو هريره رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايلي دي: «النَّاسُ تَبَعٌ لِقُرَيْشٍ فِي هَذَا الشَّأْنِ مُسْلِمُهُمْ تَبَعٌ لِمُسْلِمِهِمْ، وَكَافِرُهُمْ تَبَعٌ لِكَافِرِهِمْ». متفق عليه.

عام خلک به په دې هکله د قريشو تابع وي، مسلمانان به د مسلمانانو قريشو تابع وي او کافر به يې د کافرو قريشو تابع وي.

حديث د بيعت د انصارو چې د سعد بن عبادہ رضي الله عنه سره يې بيعت کړی و ذکر شو.

نور احاديث هم شته چې مسلمان ته دغه مذکوره احاديث کفايت کوي دا د دې دلائل دي چې خليفه به قريشي وي او نور خلک به د هغه تابع وي.

د قريشيت عدم اشتراط:

۱- بعضې خلک د بعضې احاديثو څخه استدلال کوي چې په خليفه کې قريشيت شرط نه دی لکه حديث د انس بن مالک رضي الله عنه کې راځي رسول الله صلى الله عليه وسلم وايي: «اسْمَعُوا وَأَطِيعُوا، وَإِنْ اسْتُعْمِلَ عَلَيْكُمْ عَبْدٌ حَبَشِيٌّ، كَانَ رَأْسَهُ زَيْبَةً». البخاري ومسلم ۱۸۳۴.

تاسو خبره منئ او اطاعت کوئ اگر که په تاسو مقرر کړی شي يو تور غلام گويا چې سريې د وڅکې (مميز) په اندازه وي.

دا حديث دلالت کوي چې د هر امام اطاعت واجب دی اگر که غلام وي.

١- **جواب:** د دې څخه مراد دا دی چې دغه عبد حبشي خليفه قريشي ټاکلی وي دليل پرې «استعمل» دی او يا دا چې مراد ترې امامت صغری دی لکه منطقي يا په بعضې ولاياتو باندې.

٢- **جواب:** دا دی چې دا مبالغه ده په امر سره په اطاعت کولو د خليفه قريشي او عبد يي يو مثال کې پېش کړی دی. ریاسة الدولة ص ١٨٧.

٢- **اعتراض:** په قول د عمر بن الخطاب رضي الله عنه باندې کوي چې هغه وويل: ان أدركني أجلي وأبو عبيدة حي استخلفته، فإن أدركني أجلي وقد مات أبو عبيدة استخلفت معاذ بن جبل. أحمد في مسنده ج ١ ص ١٨ وقال عنه الحافظ في فتح الباري ج ١٣ ص ١١٩ رجاله ثقات، ولكن في إسناده انقطاع لأن شريح بن عبيد تابعي متأخر لم يدرك عمر رضي الله عنه وكذلك راشد بن سعد الحمصي لم يدرك عمر فالحديث ضعيف لانقطاعه. أنظر المسند تحقيق أحمد شاكر رقم ١٠٨٠ و ج ١ ص ٢٠١.

عمر رضي الله عنه وايې که زه وفات ته نژدې شوم او أبو عبيدة بن الجراح ژوندی و، نو هغه به خليفه مقرر و او که هغه مړ و، نو معاذ بن جبل رضي الله عنه به خليفه ټاکم.

حال دا چې معاذ بن جبل رضي الله عنه انصاري دی چې په قريشو کې نسب هم نه لري. الإصابة ج ٩ ص ٢١٩.

د عمر فاروق رضي الله عنه نه بل قول هم نقل دی چې هغه وايې: لو أدركني هذا الأمر إليه لوثقت به: سالم مولى أبي حذيفة وأبو عبيدة بن الجراح. المسند ج ١ ص ٢٠٠ رقم الحديث ١٢١.

که زه يو د دې دوه کسانو څخه ومومم او بيا دغه کار (خلافت) هغوی ته ورکړم نو ما به پرې اعتماد کړی وي. يو سالم، چې د ابو حذيفه مولى دی، دويم أبو عبيدة بن الجراح.

- ۱- **جواب:** د معاذ بن جبل رضي الله عنه خلافت خو تمام نه شو او نه هغه مقرر شو، بلکې عمر فاروق رضي الله عنه د خلافت لپاره شپږ قريشيان غوره کړل او بيا يې ورته وويل: «ليختاروا أحدهم»). يعنې يو دې ددوی شپږو څخه غوره کړي.
- ۲- **جواب:** که ثابت هم شي نو نص مقدم دی په قول د صحابي باندې لکه چې دا په اصول فقه کې ذکر دي.
- ۳- **جواب:** دا هم کيدای شي چې عمر رضي الله عنه دغه نص ته رجوع کړې وي.
- ۴- **جواب:** بل جواب دا دی چې حديث منقطع دی ځکه شريح بن عبيد تابعي د عمر رضي الله عنه سره ملاقات نه دی کړی، همدارنگه راشد بن سعد الحمصي هم عمر رضي الله عنه نه دی موندلی، نو حديث د انقطاع له وجې ضعیف دی.
- ۵- **جواب:** پېنځم جواب دا دی کوم چې ابن حجر رحمه الله په فتح الباري کې کړی دی هغه دا چې اجماع د عمر رضي الله عنه څخه وروسته منعقد شوی ده په اشتراط د قريشيت د خليفه حافظ ابن حجر رحمه الله وايي: او يا دا چې د عمر رضي الله عنه اجتهاد شايد تغير شوی وي.
- ۶- **جواب:** ددې څخه مراد ولايت صغری دی په نورو اقليمونو او ولاياتو باندې، چې په دې کې بيا نسب شرط نه دی بالاتفاق. دا په هغه صورت کې که ومنو چې حديث صحيح شي که نه نو ضعیف دی. او قابل داستدلال نه دی.
- ۳- **اعتراض:** حديث د سالم مولى أبي حذيفة او أبو عبيدة:
- ۱- **جواب:** ددې څخه مراد هم ولايت صغری دی. ریاسة الدولة ص ۱۸۸.

۲- **جواب:** سالم چې د أبو حذیفه رضي الله عنه مولی دی قريشي حسابېږي، ځکه ابو حذیفه قريشي دی. الإصابة ج ۱۱ ص ۸۱.

چې ابو حذیفه متبني نیولی و او مولی د قوم د هغوی څخه شمېرل کېږي او د أبو حذیفه بنحې هغې ته شیدې هم ورکړې وې لکه چې مسلم کې د ده حدیث ذکر دی. امام ابن عبد البر رحمه الله وایي: وهو يعد في قريش كما ذكرناه. الإستيعاب على هامش الإصابة لابن حجر ج ۴ ص ۱۰۱.

سالم د قريشو څخه شمېرل کېږي له هغې وجې چې مونږ ذکر کړل.

او هر چې أبو عبیده دی نو هغه قريشي دی په اتفاق د علماؤ سره. الإصابة ج ۵ ص ۲۸۵.

۴- **اعتراض:** مخالفین وایي چې افضلیت په تقوی سره دی نه په نسب لکه چې الله تعالی فرمایي: «إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ» : په تاسو کې زیات عزتمن د الله په نزد د زیا تې تقوا څښتن دی.

معلومه شوه چې افضلیت په تقوی سره دی نه په نسب سره؟

جواب: دا چې الله تعالی دلته تقوی غوره کړې د یو شخص، نو همدا قرآن په رسول الله صلی الله علیه وسلم نازل شوی دی، چې جنس عرب غوره دي د نورو څخه. مجموع الفتاوی ج ۱۹ ص ۲۹.

لکه چې جنس قريش غوره دی د نورو څخه.

لکه بل حدیث کې راځي چې الله تعالی کنانه د بني اسماعیلو څخه غوره کړي او قريش یې د کنانه څخه غوره کړي او بني هاشم یې د قريشو څخه غوره کړي او زه یې د بني هاشمو څخه غوره کړی يم. مسلم والترمذي وأحمد وغيرهم.

شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله وايي چي فضيلت په نسب سره دا علامه ده د
افضليت د تقوى او عزت، حُكْمه قريشي به تقوى دار او د قوي ايمان خاوند به وي
نسبت نورو ته. منهاج السنة ج ٢ ص ٢٦١ بتصرف.

لهذا د دې آيت د دې حديث سره هېڅ تړاو نشته.

٥- **اعتراض:** أبوبكر البغدادي حفظه الله د ټولو مجاهدينو د أهل الحل والعقد لخوا
نه دی مقرر شوی او د خليفه په تنصيب کې اجماع د أهل الحل والعقد لازم ده.

١- **جواب:** مخکې د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د بيعت حديث ذکر شو، چې هر کله
هغوی بيعت کولو د مهاجرينو او انصارو سره نو صرف کوم چې حاضر وو د هغوی
سره يې بيعت وکړ او د نورو خلکو چې په نورو ښارونو کې وو انتظار ونه کړ، بلکې
د ابوبکر صدیق رضي الله عنه سره يې بيعت بغير د انتظار وکړ که اجماع شرط وی
نو انتظار لازم و.

٢- **جواب:** امام ابن حزم رحمه الله وايي چې دا تکليف د ما لا يطاق دی او دا د چا په
وسع او طاقت کې نه دی، چې ټول مسلمانان به پرې راجمع کېږي الله تعالى فرمايې:
(وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ). الفصل ج ٤ ص ١٦٧.

٣- **جواب:** امام جويني رحمه الله وايي: بعضي علماء وايي چې امامت د أهل الحل
والعقد په دوه کسانو هم منعقد کېږي، بعضي څلور وايي بعضي څلوېښت وايي،
چې دا د جمعي شرط دی د امام شافعي رحمه الله په نزد، بيا وايي: وهذه المذاهب لا
أصل لها من مأخذ الإمامة وأقرب المذاهب ما ارتضاه القاضي أبوبكر وهو المنقول
عن شيخنا أبي الحسن وهو أن الإمامة تثبت بمبايعة رجل واحد من أهل الحل
والعقد ووجه هذا المذهب أنه تقرر أن الإجماع ليس شرطاً في عقد الإمامة. بل

كل ما يلزم هو قيام الشوكة بهم أي أهل الحل والعقد المبايعين. مختصر البيعة ووجوبها وأحكامها ص ٩.

دغه مذاهب چې په کې د أهل الحل والعقد عدد معين ذکر دی هېڅ اصل او دلیل ورسره نشته؛ خو زیات نزدې مذهب کوم چې قاضي ابوبکر غوره کړی او زموږ د شیخ نه چې أبو الحسن دی دا خبره نقل ده چې امامت ثابتېږي په بیعت د یو شخص د أهل الحل والعقد. د دې مذهب وجه او دلیل دا دی، چې اجماع د امامت په عقد کې شرط نه دی، بلکې هر هغه څه چې لازم دي هغه قیام د سلطې او قوت د أهل الحل والعقد دی چې بیعت کوونکي دی.

۴- **جواب:** د بیعت د صحت لپاره موافقت د ټول أهل الحل والعقد شرط ځکه نه دی، چې د عمر رضي الله عنه د بیعت څخه بعضې خلک پاتې شوي وو. همدارنګه د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د بیعت نه علي بن أبي طالب رضي الله عنه پاتې شوی و. حال دا چې د دواړو امامت ټول مسلمانان مني.

۵- **جواب:** بلکې امام الجويني وايي: الإجماع على عدم اشتراط إجماع أهل الحل والعقد. ومما يقطع به أن الإجماع ليس شرطاً في عقد الإمامة بالإجماع. اهـ. مختصر البيعة ص ١٠ غياث الأمم في التياث الظلم ج ١ ص ٢٦.

هغه چې قاطع فيصله ده هغه دا چې اجماع د امام او خليفه په مقررولو کې شرط نه ده چې د أهل الحل والعقد به په دې اجماع وي.

۶- **جواب:** امام نووي رحمه الله وايي: أما البيعة فقد اتفق العلماء على أنه لا يشترط لصحتها مبايعة كل الناس ولا كل أهل الحل والعقد وإنما يشترط مبايعة من تيسر اجتماعهم من العلماء والرؤساء ووجوه الناس. اهـ شرح مسلم للنووي رحمه الله ج ١٢ ص ٧٧.

هر چې بيعت دی نو د علماؤ په دې اتفاق دی د خليفه د مقررولو لپاره بيعت د ټولو خلکو او د ټول اهل الحل والعقد شرط نه دی بلکې شرط دا دی چې د علماؤ او مشرانو او مخورو خلکو څخه د چا راجمع کېدل آسان وي نو هغوی دې بيعت وکړي.

۷- **جواب:** امام ابن حزم رحمه الله وايي: أما من قال أن الإمامة لا تصح إلا بعقد فضلاء الأمة في أقطار البلاد فباطل لأنه من تكليف ما لا يطاق وما ليس في الوسع. اهـ الفصل في الملل والنحل ج ۲ ص ۸۳.

هغه څوک چې وايي چې امامت نه صحيح کېږي مگر په جمع کېدلو د ټولو نېکو خلکو د امت په ټولو ښارونو کې نو دا قول باطل دی ځکه چې دا تکليف د ما لا يطاق دی او دا کار د چا په وس کې هم نه دی.

۶- **اعتراض:** خليفة المسلمين أبو بكر البغدادي حفظه الله معروف يا پېژندل شوی شخصيت نه دی او د امام پېژندل لازم دي.

۱- **جواب:** إمام الماوردي رحمه الله به الأحكام السلطانية کې وايي: والذي عليه جمهور الناس أن معرفة الإمام تلزم الكافة على الجملة دون التفصيل وليس على كل أحد أن يعرفه بعينه واسمه. ولولزم كل واحد من الأمة أن يعرف الإمام بعينه واسمه للزمت الهجرة إليه ولما جاز تخلف الأبعاد ولأفضى ذلك إلى خلو الأوطان ولصار من العرف خارجا وبالفساد عائدا. وقال أبو يعلى: ولا يجب على كافة الناس معرفة الإمام بعينه واسمه إلا من هو من أهل الاختيار الذين تقوم بهم الحجة وتنعقد بهم الخلافة. اهـ مختصر البيعة ص ۱۳، الأحكام السلطانية ج ۱ ص ۳۹.

هغه چې د جمهور خلکو رای ده هغه دا دی چې پېژندل د امام لازم دي په ټولو بې له تفصيل څخه او په هر چا د امام پېژندل لازم نه دي او که چېرې واجب شي په امت

چې امام به پېژني، نو هجرت به پرې هغه ته لازم شي او د لرې خلكو وروسته كېدل به جائز نه شي او دا به د ډېرو وطنونو د خالي كېدو سبب شي او د عرف نه به هم خارج شي او فساد ته به وگرځي.

امام ابو يعلى رحمه الله وايي: ولا يجب على كافة الناس من معرفة الإمام بعينه واسمه إلا من هو من أهل الاختيار الذين تقوم بهم الحجة وتنعقد بهم الخلافة. اهـ
احكام السلطانية ج ۱ ص ۲۲.

په ټولو خلكو د امام پېژندل لازم نه دي، مگر په هغه چا لازم دي چې هغه د اختيار والا وي او په هغوی سره حجت نيول كېداى شي او خلافت پرې منعقد كېداى شي (چې هغه علماء او غوره خلك دي مخكې ذكر شول).

۲- **جواب:** خليفة المسلمين څرنگه مجهول شخصيت دى حال دا چې د هغه د قيادت لاندې په زرگونو مجاهدين په شام او عراق كې جهاد كوي. رسول الله صلى الله عليه وسلم چې كله ورسره انصارو په سمع او طاعت بيعت وكړ، نو دوى ټول اويا ۷۰ كسان وو، چې ټولو انصارو نه پېژندلو او نه يې ليدلى و او بيعت شوى و.

رسول الله صلى الله عليه وسلم د ابوبكر صديق رضي الله عنه سره په پټه مدينې ته هجرت وكړ، حال دا چې رسول الله صلى الله عليه وسلم امير و؛ خو په دغه وخت كې پټ و او وروسته بيا ښكاره شو. او د خليفة المسلمين پسې ټول كفار او نامنهاد مسلمانان او طاغوتي حكومتونه د هغه د قتلولو كوشش كوي نو دا څرنگه مجهول

دى؟

٧- **اعتراض:** بعضی خلک دا وایی چي ولي خليفة المسلمين أبوبکر البغدادی حفظه الله خلافت ته راوړاندې شو حال داچي په دنیا کي ډېر د مجاهدينو قاندين وو؟

جواب: دا حکه چي هغه هاشمي قريشي دی او چي کله قريشي امام وي نو بل امام او امير ته دا حق نشته چي په ده مخکي شي، حکه چي ابوبکر صديق رضي الله عنه په انصارو باندې په سقيفه بني ساعده کي دليل ونيولو کله چي هغوی د سعد بن عبادة رضي الله عنه سره بيعت وکړ، ابوبکر رضي الله عنه وويل: ((الأئمة من قريش)). امامان به د قريشو څخه وي. نو انصارو او سعد بن عبادة رضي الله عنهم د ابوبکر صديق رضي الله عنه سره بيعت وکړ، انصار او سعد رضي الله عنهم د خپل بيعت څخه وگرځېدل.

٢- **جواب:** صحيح البخاري کي حديث دی: ((إِنَّ هَذَا الْأَمْرَ فِي قُرَيْشٍ لَا يُعَادِيهِمْ أَحَدٌ، إِلَّا كَبَهُ اللَّهُ عَلَى وَجْهِهِ، مَا أَقَامُوا الدِّينَ)). صحيح البخاري عن معاوية وعبد الله بن عمرو رضي الله عنه.

يقينا د خلافت حق به د قريشو وي، د بنموني نه کوي د قريشو سره هېڅ يو شخص، مگر داچي الله تعالی به يې په اور کي پرمخ وغورځوي، ترڅو چي دوی دين قائم کړي وي.

٣- **جواب:** مخکي اجماع په قريشيت د امام او خليفه ذکر شوه، او امام نووي رحمه الله هم ويلي دي: الخلافة مختصة بقريش. اه امامت د قريشو پورې خاص دی.

٤- **جواب:** د رسول الله صلى الله عليه وسلم نه روايت کړی شوی دی: ((قَدَّمُوا قُرَيْشًا وَلَا تَقَدَّمُواَهَا)). صحيح الجامع ٤٣٨٢.

قريش مخکې کوي او په دوی مخکې والی مه کوي.

قال الماوردي رحمه الله: وليس مع هذا النص لمسلم شبهة لمنازع فيه ولا قول لمخالف فيه. اهـ النصرة الإزدية ص ٦ - ٧.

امام الماوردي رحمه الله وايي: د دې نص سره يو مسلم ته هېڅ شبهه پاتې نه ده چې په کې جگړه وکړي او نه د مخالف د قول چې هغه نور څه ووايي.

٨- **اعتراض:** هر کله چې مخکې ذکر شول چې بيعت د قريشي امام سره واجب دی، نو اوس چې بعضې خلک د ابوبکر البغدادی القرشي حفظه الله سره بيعت نه کوي آیا دا خلک څرنگه شول؟

جواب: مخکې له دې چې د دغه اعتراض دفع وکړو د بيعت انواع ذکر کول لازمي گڼو، په دې خبره ځان پوه کړه چې رسول الله صلى الله عليه وسلم د خپلو صحابه کرامو سره پېنځه قسمه بيعت کړی و.

١- **بيعت په اسلام:** چې دا قسم بيعت تر ټولو مؤکد بيعت دی، چې د دې قسم بيعت څخه وروسته کېدل کفر او ارتداد دی او رسول الله صلى الله عليه وسلم به دا قسم بيعت ډېر کولو. د دې ډېر دلائل دي:

١- دليل: الله تعالى فرمايي: «يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعْنَكَ عَلَى أَنْ لَا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ». الممتحنة ١٢.

ای نبي! کله چې تاته مؤمنې ښځې راشي او له تا سره په دې بيعت کوي چې دوی به شرک نه کوي.

٢- دليل: حديث د جرير بن عبد الله رضي الله عنه كې راځي هغه وايي: «بَايَعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامَ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَالسَّمْعِ وَالطَّاعَةِ، وَالنَّصْحِ لِكُلِّ مُسْلِمٍ». متفق عليه.

ما د رسول الله صلى الله عليه وسلم سره بيعت وکړ په کلمه د توحيد او په قائمولو د لمونځ، او په ورکولو د زکات او په اورېدلو او اطاعت او په خير خواهي د هر مسلمان لپاره.

حديث د جابر بن عبد الله رضي الله عنه كې راځي، چې يو باندېه چي رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغی نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ته يې وويل: بَايَعْنِي عَلَى الْإِسْلَامِ، فَبَايَعَهُ عَلَى الْإِسْلَامِ، ثُمَّ جَاءَ الْعَدَدَ مُحْمُومًا، فَقَالَ: أَقْلِنِي، فَأَبَى، فَلَمَّا وُلِّيَ، قَالَ: ((الْمَدِينَةُ كَالْكَبِيرِ، تَنْفِي خَبَنَهَا، وَيَنْصَعُ طِيْهَهَا)). البخاري.

ما سره په اسلام بيعت وکړه، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ورسره په اسلام بيعت وکړ، بيا دغه باندېه چي سبا راغی چې تبې نيولی و نو ويې ويل: ماته بيعت واپس کړه، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم انکار وکړ، هر کله چې هغه ولاړ، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: د مدينې مثال لکه د بنۍ دی، گنده بوی ليرې کوي او خوشبويي ايساروي.

نو دا قسم بيعت که چا ونه کړ، نو هغه مرتد او کافر دی ځکه دا د اسلام بيعت دی.

٢- بيعت په نصرت او په منع د دښمن باندې: دا قسم بيعت رسول الله صلى الله عليه وسلم د انصارو د وفد څخه اخېستی و، چې دا قسم بيعت په بيعة العقبة الثانية باندې مشهور دی، چې په دغه وخت کې د دوی تعداد درې اويو صحابه کرام وو او

دوه نبځي وي رسول الله صلى الله عليه وسلم دوى ته وويل: «أُبَايِعُكُمْ عَلَى أَنْ تَمْنَعُونِي مِمَّا تَمْنَعُونَ مِنْهُ نِسَاءَكُمْ وَأَبْنَاءَكُمْ»، - قَالَ - فَأَخَذَ الْبَرَاءُ بْنُ مَعْرُورٍ بِيَدِهِ، ثُمَّ قَالَ: نَعَمْ وَالَّذِي بَعَثَكَ بِالْحَقِّ لَتَمْنَعَنَّكَ مِمَّا نَمْنَعُ مِنْهُ أُرْزَنَا فَبَايَعَنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ)). مسند أحمد ج ٥ ص ٣٢٥ وسيرة ابن هشام ج ١ ص ٢٤٣.

زه تاسو سره بيعت کوم په دې چې تاسو به له ما څخه دفاع کوئ د هغه څه نه چې د خپلو نښو او زامنو څخه یې کوئ، راوي وایې: براء بن معرور په لاس سره اشاره وکړه ویې ويل: هو، قسم په هغه ذات چې ته یې په رښتینې نبي رالېږلی یې، خامخا به ستا دفاع کوو لکه څنگه چې یې د خپل اهل او بچو څخه کوو نو د الله پېغمبره مونږ سره بيعت وکړه.

۳- بيعت په جهاد باندې: دا په قرآن کریم کې ډېر ځای ذکر شوی دی:

۱- الله عز وجل فرمایې: «إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ».

دې آیت کې بيعت راغلی دی خو په معنی د شراء سره.

۲- په صلح حدیبیه کې: الله تعالی فرمایې: «إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ».

هغه کسان چې تا سره بيعت کوي (په جهاد باندې)، يقينا دوى بيعت کوي د الله تعالی سره.

٣- يزيد بن أبي عبيد وايبی: ما سلمة بن الأكوع ته وويل: تاسو د رسول الله صلى الله عليه وسلم سره د حديبيه په ورځ په څه شي بيعت کړی و؟ هغه وويل: ((على الموت)) په مرگ باندې.

په بل روايت د مسلم کې دي: ((إنما بايعناه على ألا نفر)). مونږ ورسره بيعت کړی و، چې مونږ به نه تنستو.

٤- د خندق په ورځ انصارو او مهاجرينو به دا شعر ويلو: «نَحْنُ الَّذِينَ بَايَعُوا مُحَمَّدًا عَلَى الْجِهَادِ مَا بَقِينَا أَبَدًا»). البخاري.

مونږ هغه کسان يو چې د رسول الله صلى الله عليه وسلم سره مو په جهاد باندې بيعت کړی، ترڅو چې مونږ ژوندي يو.

٤- بيعت په هجرت باندې: دا قسم بيعت د مجاشع بن مسعود رضي الله عنه په حديث کې راځي هغه وايبی چې ما خپل ورور فتح مکې نه وروسته رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راوستلو او ما رسول الله صلى الله عليه وسلم ته وويل چې د ده سره په هجرت بيعت وکړه. البخاري ومسلم وگوره فتح الباری ج ٤ ص ٧٧.

٥- بيعت په سمع او طاعت باندې: او دا هغه بيعت دی چې کله مطلق ذکر شي نو مراد ترې دا بيعت وي چې دا هم په ډېرو احاديثو کې راځي:

١- عبادة بن الصامت رضي الله عنه وايبی: «بَايَعْنَا رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى السَّمْعِ وَالطَّاعَةِ فِي الْعُسْرِ وَالْيُسْرِ وَالْمَنْشَطِ وَالْمَكْرَهِ وَعَلَى أَثَرَةٍ عَلَيْنَا وَعَلَى أَنْ لَا نُنَازِعَ الْأَمْرَ أَهْلَهُ، إِلَّا أَنْ تَرَوْا كُفْرًا بَوَاحًا عِنْدَكُمْ مِنَ اللَّهِ فِيهِ بُرْهَانٌ». متفق عليه.

مونږ درسول الله صلى الله عليه وسلم سره بيعت وکړې په اورېدلو د خبرو او منلو، په سختۍ او خوشحالی او خفگان او په حق تلفۍ زمونږ کې او په دې چې مونږ به د مسلم حاکم سره په خلافت کې جگړه نه کوو، مگر که د هغه څخه کفر بنسکاره ووينئ او ستاسې په نزد په هغې د الله تعالی له طرفه دليل وي.

خلاصه دا چې اول قسم بيعت نه کول کفر او ارتداد دی، ځکه چې هغه د ايمان راوړلو پورې تعلق لري او هر چې نور دي نو په دې وروستني بيعت کې چې هغه علی السمع والطاعة دی ډېر وعيدات راغلي دي چې دا گناه کبیره ده.

۱- عبد الله بن عباس رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايې: «مَنْ رَأَى مِنْ أَمِيرِهِ شَيْئًا يَكْرَهُهُ فَلْيَصِرْ عَلَيْهِ فَإِنَّهُ مَنْ فَارَقَ الْجَمَاعَةَ شَبْرًا فَمَاتَ، إِلَّا مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً». متفق عليه، صحيح الجامع ۶۲۴۹.

چا چې د امير څخه څه بد کار وليد، نو صبر دې کوي ځکه شان دا دی چې نه جدا کېږي يو شخص د يو جماعت څخه او هغه وفات شي مگر دا چې مرگ به يې د جاهليت وي.

عبد الله بن عمر رضي الله عنه د رسول الله صلى الله عليه وسلم نه روايت کوي رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايې: «مَنْ مَاتَ وَلَيْسَ فِي عُنُقِهِ بَيْعَةُ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً». مسلم ۱۸۵۱.

څوک چې مړ شو او په غاړه کې يې د امير بيعت نه وي، نو که مړ شو نو مرگ يې د جاهليت دی.

فائده: نور احاديث هم شته چې دلالت کوي په دې چې کله يو امام يا شرعي خليفه موجود وي او د هغه سره بيعت نه کوي، نو مرگ به يې د جاهليت وي لکه چې نن خليفه په شروطو د خلافت سره موجود دی او څوک د هغه سره بيعت نه کوي نو مرگ يې د جاهليت دی.

۹- **اعتراض:** بعضې خلک په اسلامي دولت دا اعتراض کوي چې اسلامي دولت د ډېرو ښو خلکو په نظر کې ښه نه دی؟

جواب: زموږ په اسلامي شريعت کې دا حکم دی چې قاضي به په يو جانب تر هغې پورې فيصله نه کوي، تر څو چې يې د بل جانب خبره نه وي اورېدلې.

۱- امير المؤمنين علي رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايې: «فَإِذَا أَتَاكَ الْخَصْمَانِ، فَلَا تَفْضِلِ لَوَاحِدٍ، حَتَّى تَسْمَعَ كَلَامَ الْآخَرِ، فَإِنَّهُ أَجْدَرُ أَنْ تَعْلَمَ لِمَنِ الْحَقُّ». اهد صحيح ابن حبان رقم ۵۰۶.

کله چې تاته دوه کسان فيصله راوړي، نو سمدستي به د لومړي کس لپاره فيصله نه کوي، تر څو چې دې د بل طرف خبره نه وي اورېدلې، ځکه دا زياته فائده منده ده چې ته پوه شې چې حق د چا کېږي.

استدلال: دا حديث صريح دليل دی چې په اسلامي دولت هېڅ يو اعتراض هم صحيح نه دی، تر څو چې د اسلامي دولت د شوری او د هغوی د مفتیانو خبره نه وي اورېدل شوي.

۲- علي رضي الله عنه چې کله د يو يهودي سره تنازع راغله، نو شريح قاضي ته راغلل نو شريح رحمه الله وويل چې ای امير المؤمنين ته رښتيا وايي لېکن د

گواهانو نه خلاصی نشته، گواهان به پېش کوي، نو هغه يو خپل ځوی حسن او بل يې مولی چې قنبر نومېده د گواه په توگه پېش کړل، نو شريح قاضي ورته وويل: أما شهادة مولاك فقد قبلناها وأما شهادة ابنك لك فلا. الأدلة الساطعة ص ۱۴.

هر چې ستا د غلام گواهي ده نو هغه مونږ قبوله كړه او هر چې ستا د ځوی گواهي ده نو هغه نه شو قبلولی.

مسلماننه وروره: شريح قاضي د أمير المؤمنين علي رضي الله عنه په قول اكتفاء ونه كړه حال دا چې هغه ثقه، صادق او خليفه دی تر څو چې هغه گواهان رانه وړي، نو مونږ به څرنگه په اوباما او نورو كافرو او د بلعام په پرکتو او د طاغوت په ونډو پلن شوي ملايانو په تهمتو باور وكړو؟ دوی دې گواه پېش كړي!

۱۰- **اعتراض:** بعضي خلک وايي چې اسلامي دولت ته د سعودي ملايان او د پاکستان د آی ایس آی ملايان بڼه نه وايي او هغوی پرې ردونه کوي؟

جواب: اول خو د دې ملايانو قول ته کوم اعتبار نشته، ځکه چې دا د طاغوت عملاء دي او د سنگر علماء نه دي، دوی خو د تمانچې په ډز هم نه پوهېږي او نه يې اراده لري او د جهاد لپاره چمتووالی نه نیول دا خو د منافقانو صفت دی الله عز وجل فرمايي: وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَكِنَّ اللَّهَ انبَعَثَهُمْ فَشَبَّطَهُمْ وَقِيلَ

اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ { ٤٦ } سورة التوبة

دغه علماء د فلسطين د مسلمانانو په حق کې د يهودو پر خلاف د بمبارۍ فتوی ولې نه ورکوي، چې يهود د کلونو راهېسې په فلسطينيانو او نورو مسلمانانو ظلم کوي ددوي پر خلاف دوي ولې داسې يو تحالف يا اتحاد نه جوړوي لکه څرنگه چې

دوي اوس د غربي او عربي ملکونو سره د اسلامي دولت پر خلاف جوړ کړی دی د سعودي عربستان هیئت کبار العملاء به مخکې خلکو ته د ایمان نواقض تشریح کول چې اوس په کې خپله واقع دي (وقعتم فیما أبیتم یا هیئت کبار العملاء) دا خو هغه ملایان دي چې په ریاض کې د امریکې په فوج چې مجاهدينو فدایې حمله وکړه نو دوی پرې وژل چې گویا دوی ذمیین ووژل. د سعودي عربستان مشهور پاپ سديس (شپږگودیز) او د پاکستان مشهور پاپ فضل الرحمن (فضول روان) او د افغانستان مشهور پاپ قاضي امین (تازي امین) خو په کفارو هم ژاري د اسلامي علماؤ په جامه کې یې د کفارو په پوره اخلاص سره خدمت ترسره کړ، نا آشنا خبره خو داده چې جان کیري هم اسلامي دولت ته خوارج وایې او دوی یې هم ورته وایې!!! او بعضې طاغوتي او مدهنین ملایان چې د طاغوت په ونډو دومره پلن شوي، چې په څټونو یې خوب کېږي خلکو ته دا خبره کوي چې واللّه څه وکړو اوس خو مکي دور دی گذاره پکار ده. دوی ته مونږ دا خبره کوو چې د الله څخه ووېرېږئ او شرعي نصوص مه تحریفوئ داسې نه چې الله عز و جل مو د مکې د مشرکینو سره د قیامت په ورځ را پاڅوي ته چې وایې دا مکي دور دی نو مونږ تاته وایو چې آیا پېغمبر صلی الله علیه وسلم او صحابه کرامو د کفارو سره مدهنت کړی دی؟ ته خو د طواغیتو ماتو او سستو شویو کټونو ته پانې ورټک وهي، شپه او ورځ د مرتدینو او طواغیتو په دستر خوان د هغوی سره گډان او فیل مرغان وهي آیا په اسلام کې ولاء او براء شته که نه؟ و الله المستعان. الله عز و جل فرمایي: قَالَ هَذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيمٌ {٤١} إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنْ

الْغَاوِينَ {٤٢} وَإِنْ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ أَجْمَعِينَ {٤٣} لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ لِّكُلِّ بَابٍ مِنْهُمْ جُزْءٌ مَّقْسُومٌ {٤٤} سورة الحجر نسأل الله السلامة.

دویم دا چې دوی خو د اسلامي دولت د بنمنان دي او هغوی په مقابل کې یې خیانت کړی او د دبنمن په دبنمن گواهي صحيح نه وي.

رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايې: «لَا تَجُوزُ شَهَادَةُ خَائِنٍ، وَلَا خَائِنَةٍ...» سنن الترمذي ٢٢٩٨.

د خائن سړي او خائني بنځي گواهي قبوله نه ده.

امام شافعي رحمه الله وايي: لا تجوز شهادة لرجل على الآخر وان كان عدلا إذا كان بينهما عداوة. اه سنن الترمذي ج ٤ ص ٥٤.

جائز نه دي د يو سړي لپاره په بل گواهي کول اگر که عادل وي، کله چې په خپل منځ کې دبنمني ولري.

وضاحت: د دې نه معلومه شوه چې د عداوت والا گواهي قبوله او جائز نه ده او د اسلامي دولت سره امريکا او د هغې ايجنټان، د آل سلول طاغوتي ملايان ټول خلاف دي نو د هغوی گواهي به څرنگه قبوله شي؟

١١- **اعتراض:** بعضي خلک وايي د اسلامي دولت مجاهدين په شام او عراق کې نور مجاهدين قتلوي؟

١- **جواب:** دا چې د اسلامي دولت پسې بې شمېره افتراءات او بهتانات شروع دي او هغه بې بنياده دي نو دا هم بې بنياده افتراء ده.

عبد الله بن مسعود رضي الله عنه وإي رسول الله صلى الله عليه وسلم فرماي:
 ((الْبَيِّنَةُ عَلَى الْمُدَّعِي، وَالْيَمِينُ عَلَى الْمُدَّعَى عَلَيْهِ)). الترمذي والبيهقي وغيرهما، صحيح
 الجامع ٢٨٩٧.

دليل (ثبوت) په مدعي او قسم په منكر باندې دى.

امام ابن القيم رحمه الله وايي: أي عليه أن يظهر ما يبين حجة دعواه. الطريق الحكيمة
 ج ١ ص ٢٤٤.

يعني په مدعي باندې دا دي چې هغه د خپلې دعوى د صحت لپاره دليل څرگند
 کړي.

٢- **جواب:** که اسلامي دولت په بعضې قتلونو کې خطاء شوى وي يا په تاويل او يا
 تنزيل کې نو دوى په دې دواړو صورتونو کې ملامت نه دي او نه دوى ته د کفارو يا
 خوارجو يا تکفيريانو نسبت کېداى شي.

١- دليل: اسامة بن زيد رضي الله عنه چې کله هغه شخص قتل کړ، چې کلمه يې
 ويلې وه؛ خو د اسامة بن زيد رضي الله عنه دا عقیده وه چې د مسلم وينه معصومه
 ده لېکن په دې حادثه کې يې تاويل وکړ او حکم يې په خپل تاويل سره وکړ. نو آیا
 اسامة بن زيد رضي الله عنه خارجي يا تکفيري شو؟

همدارنگه اسلامي دولت د ټولو مسلمانانو د وينې عصمت مني، تر څو چې ترې
 کوم ناقض نه وي صادر شوى، لېکن کله ناکله په کوم تاويل کې خطاء شي، نو دوى
 ته څرنگه بيا خوارج يا قاتلين وويل شي؟ او تاسو اى د دولت مخالفينو! څومره
 عذرونه د خپلو کافرو حکمرانانو طواغيتولپاره لټوي چې کفر مو ورته په اسلام
 بدل کړى نو ولې تاسو د اسلامي دولت دا عذر نه قبلوي؟

چې دوی هم متأولین دي تاسو خو د دیموکراسۍ پلویانو لپاره قسما قسم عذرونه او بهانې لټوئ حال دا چې دیموکراسي کفر بواح دی او د عقیدې سره تړاو لري او د یو مسلمان قتلول یوه کبیره گناه ده که قصدا یې څوک مرتکب شي ده او کفر نه دی، نو څرنگه د دوی لپاره دا عذر نه قبلوئ؟ حال دا چې اسلامي دولت د اعلاء کلمة الله لپاره کوشش کوي او جمهوریان د اعلاء کلمة الکفر لپاره کوشش کوي، نو که اسلامي دولت څخه کوم قتل شوی وي، نو د دین له وجې به ترې شوی وي یا به ترې په خطا کې شوی وي او یا به متأولین وي، او کله چې ددوی څخه کوم قتل خطا شوی دی دوی د هغې دیت هم ورکړی دی او ددې خبرې مونږ سره پاڅه شواهد موجود دي.

۲- دلیل: عمر فاروق رضي الله عنه چې کله حاطب بن أبي بلتعة رضي الله عنه ته منافق وویل او دهغه د سر غوڅولو اراده یې وکړه؛ خو حاطب رضي الله عنه خو منافق و او نه یې وینه هدر وه، نو ای د اسلامي دولت مخالفینو تاسو د عمر رضي الله عنه په هکله څه وایئ؟

۳- دلیل: کله چې سعد رضي الله عنه د قومي غیرت له وجې د رأس المنافقين ابن سلول دفاع وکړه نو أسید بن حضیر رضي الله عنه سعد بن عبادة رضي الله عنه ته وویل: «إنك منافق تجادل عن المنافقين». یعنې ته منافق یې او د منافقانو څخه دفاع کوي.

نو ای د اسلامي دولت مخالفینو! د أسید بن حضیر رضي الله عنه په هکله تاسې څه نظر لرئ چې هغه د یو منافق دفاع وکړه؟

٤- دليل: أحمد بن حنبل رحمه الله وإبي: ابن أبي ذئب رحمه الله ته دا خبر ورسيد ، چې امام مالک رحمه الله په حديث البيعان بالخيار باندې عمل نه کوي نو ابن أبي ذئب وويل: يستتاب في الخيار فإن تاب وإلا ضربت عنقه. اهـ طبقات الحنابلة لأبي يعلى ج١ ص٢٥١

امام مالک رحمه الله دې د دې حديث په نه منلو توبه وباسي که نه نو زه به يې ختې ووهم.

ای د اسلامي دولت مخالفینو! آیا سلفو ابن أبي ذئب رحمه الله ته خارجي یا تکفيري ویلی دی؟ او که نه هغه یې معذور وگنلو، ځکه چې هغه دا خبره د تاویل په لحاظ کړې وه او د الله تعالی او د هغه د رسول علیه السلام د غیرت له وجې یې کړې وه.

٥- دليل: امام ابن القيم رحمه الله وإبي: إن الرجل إذا نسب المسلم إلى النفاق والكفر متأولاً، وغضباً لله ورسوله ودينه لا لهواه وحظه فإنه لا يكفر بذلك بل لا يأتهم به بل يثاب على نيته وقصده وهذا بخلاف أهل الأهواء والبدع فإنهم يكفرون ويبعدون لمخالفة أهواءهم ونحلهم وهم أولى بذلك ممن كفروه ويدعوه. اهـ زاد المعاد ج٣ ص٣٧٢.

یقیناً که چېرې یو سړی یو مسلمان ته دنفاق او کفر نسبت وکړي، خو د تاویل په وجه یا د الله تعالی او د رسول د دین لپاره د غضب په وجه ، نه د خپل خواهش او دنیايي لالچ په وجه، نو هغه په دې سره کافر نه دی، بلکې گنهگار هم نه دی او د نیت له وجې به ورته ثواب هم حاصلېږي، چې دا بیا په خلاف د اهل خواهش او بدعتیانو، چې دوی خلک کافر کوي او یا ورته مبتدعین وایي له وجې د مخالفت د دوی د خواهشاتو، چې دوی په دې تکفیر او بدعت سره زیات لائق دي د هغه چا څخه چې دوی ورته کافر او بدعتي وایي.

معلومه شوه چې اول خو دا خبره افتراء ده او که کوم قتل د اسلامي دولت لخوا د يو شخص واقع شي نو هغه به تاويل کوونکی وي، ځکه هغوی خو د مسلمان د وینې د هغه د دين، د هغه د ناموس، د هغه د خاورې څخه د دفاع په خاطر قرباني ورکوي، نو بيا څرنگه هغوی به گناه خلک قتل کړي؟

۱۲- **اعتراض:** اوباما او د هغه مخلص عرب او عجم مرتدين ملگري وايي، چې د اسلامي دولت پلويان متشددین دي؟

جواب: کوم مسلم يا مؤمن چې په دين کې د شرعي ضوابطو د لاندې متشدد نه وي په ايمان دې ووېرېږي.

۱- دليل: الله تعالى فرمايي: «مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ». الفتح ۲۹.

محمد صلی الله علیه وسلم د الله تعالى رالېږل شوی رسول دی او هغه کسان چې د هغه سره ملگري دي سخت (متشددین) دي د کفارو په مقابل کې او په خپلو کې پر یو بل رحم کوي.

دا آیت دلیل دی چې زموږ امام محمد رسول الله صلی الله علیه وسلم او زموږ قائدين صحابه کرام متشددین وو.

۲- دليل: الله تعالى فرمايي: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ». المائدة ۵۴.

ای مؤمنانو! خوک چې مرتد شو ستاسې څخه د دين خپل نه، نو زر دی چې الله به راولي داسې قوم چې مينه به کوي الله د هغوی سره او دوی به مينه کوي د الله سره، نرم به وي د مؤمنانو سره او سخت (متشددین) به وي د کافرانو سره.

۳- دليل: الله تعالى فرمايې: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ الْكُفَّارِ وَلِيَجِدُوا فِيكُمْ غِلْظَةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ»). التوبة ۱۲۳.

ای مؤمنانو! جنگ گوئ د هغه کسانو سره چې نزدې دي تاسې ته د کافرانو څخه او ودي مومي هغوی په تاسو کې کلکوالی (شدت) او پوه شئ چې يقينا الله ملگری دی د متقيانو.

۴- دليل: بل حای کې وايي: «يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَا وَأَهُم جَهَنَّمَ وَبُئْسَ الْمَصِيرُ»). التوبة ۷۳.

ای نبي صلی الله عليه وسلم! جهاد کوه د کفارو او منافقانو سره او سخت شه په مقابله د هغوی کې او حای د دوی جهنم دی او ډېر بد حای دی د ورتللو دا جهنم.

۵- دليل: الله تعالى فرمايې: «لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ»). الحشر ۱۳.

خامخا تاسو ډېر د سخت رعب خاوندان ياست په سينو د دوی (کافرانو) کې د الله له لوري، دا په دې وجه چې دوی داسې قوم دی چې صحيح پوهه نه لري.

فائده: دا آيتونه د دې ښکاره ثبوت دی، چې رسول الله صلی الله عليه وسلم او د هغه صحابه کرام او مؤمنان سخت او متشددین وو د کفارو او مرتدينو په مقابل کې؛

خو رسول الله صلى الله عليه وسلم به لومړی دعوت کولو په نرمه، که دښمن به هغه ومنلو او یا به یې جزیه قبوله کړه نو د هغوی هر څه به محفوظ وو او درېیمه لار بیا تشدد او قتال و، دا نه چې هغه ورته لاس تر زني ناست و او همېشه به یې دعوت کولو لکه چې نن بعضې خلک دا وایي.

دا آیتونه پر دې دلالت کوي، چې په کفارو او مرتدینو به مونږ رحم نه کوو، سره له دې چې رسول الله صلى الله عليه وسلم رحمة للعالمین رالېږلی دی. او په خپل امت ډېر رحیم او رؤوف و؛ خو وگورئ چې هغه په عرنینو باندې څه وکړل.

۶- دلیل: حدیث کې راځي کله چې عرنیین مدینې ته راغلل او مریضان شول، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ته یې شکایت وکړ چې علاج یې وشي نو هغه ورته د اوبسانو شېډې او متیازې وښودلې، هغوی چې کله شیدې او متیازې د اوبسانو وڅښلې، نو هغوی روغ شول؛ خو هغه اوبنې یې وتښتولې او د رسول الله صلى الله عليه وسلم شپون یې قتل کړ، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ورپسې صحابه کرام ولېږل هغوی یې راوستل لاسونه او پښې یې ترې غوڅې کړلې، سترگې یې ترې په گرمو سیخانو راوویستلې او په غرمه کې یې لمر ته واچول، اوبه یې ترې منع کړلې، تر دې چې زمکه به یې د تندې له وجې خټله آن تر دې چې مړه شول.

د متساهلینو او نرم دلو څخه پوښتنه کوو، چې رسول الله صلى الله عليه وسلم د دوی سره څومره سختي وکړله هغه هم صرف د یو شپونکي په قتل. اوس د اسلامي دولت مجاهدین روافض او شیعه گان ذبح کوي، چې هغوی زمونږ په زرگونو خوښې مېندې او مجاهدین بې عزته او شهیدان کړل یا اسلامي دولت امریکایان

او نور كفار ذبح کوي نو تاسو وايئ چي دا وحشت دی؟ د هغوی کارونو ته ولي وحشت نه وايئ مالکم کيف تحكمون؟

۷- دليل: ابوبکر صديق رضي الله عنه خالد بن الوليد رضي الله عنه ته وليکل: وابق الله فإن الله مع الذين اتقوا والذين هم محسنون، جد في أمرک ولا تلن ولا تظفر بأحد من المشركين إلا نکلت به ومن أخذت ممن حاد الله أوضاده ممن ترى أن في ذلك صلاحا فاقتله. إقتداء المجاهدين بغلظة المرتدين ص۲.

ای خالد! د الله خخه ووبرېه، حکه الله د متقیانو ملگری دی او د هغه کسانو چې دوی نیکی کوونکي دي، په خپل کار کې کوشش کوه او نرمي مه کوه (د کافرو سره) او هر مشرک چې دې نیولو نو سزاء ورکوه او هغه څوک چې د الله د بنمن وي او تا و نیولو او د هغه په قتل کې اصلاح وي، نو قتل یې کړه.

نو خالد رضي الله عنه بعضي وسوځول او بعضي یې په کانو وچقول او بعضي یې د غره خخه راوړغړول. إقتداء المجاهدين بغلظة المرتدين ص۲.

۸- دليل: خالد بن الوليد رضي الله عنه مالک بن نويرة راوغوښتلو چې د سجاح کذابې د نبوت تابعداري یې کړې وه او مالک بن نویره د زکات د ورکولو نه هم منع کړې وه، نو د هغه سريې ووهلو او سريې ورته د دوو کانو سره کېښود نغری یې ترې جوړ کړ او کتېو یې پرې پخه کړه او ددغه کتېو خخه یې خوراک هم وکړ. إقتداء المجاهدين بغلظة المرتدين ص۲.

۹- دليل: زيد بن خطاب رضي الله عنه د يمامه په جنگ کې صحابه کرام په قتال کولو تېزول او ورته یې ويل: ای خلکو په خپلو غاښونو دا کفار وچيچئ او پښې پرې کېږدئ. إقتداء المجاهدين بغلظة المرتدين ص۳.

۱۰- دلیل: ابوبکر صدیق رضي الله عنه ته فجاءه نومي شخص راغي او د خپل اسلام دعوه يې كوله، د ابوبكر صدیق رضي الله عنه څخه يې د لښكرو غوښتنه هم وكړه، نو ابوبكر رضي الله عنه هغه ته مجاهدين وركړل، نو دغه بدبخت به مسلمانان او كفار ټول قتلول او مال به يې ترې اخيستلو. ابوبكر صدیق رضي الله عنه چې دا خبره واورېدلې، نو وروسته يې ورپسې بل لښكر ولېږلو او حاضر يې كړ، هر كله چې يې هغه ونيولو نو بقیع ته يې بوتلو، لاسونه يې ورته شاته وتړل او په اور كې يې وغورځولو او و يې سوځولو. إقتداء المجاهدين بغلظة المرتدين ص ۳.

۱۱- دلیل: علي بن أبي طالب رضي الله عنه چې كله د خوارجو په قتال تيزي وركړه، نو اور يې بل كړو او ټول يې پكې وسوځول. إقتداء المجاهدين بغلظة المرتدين ص ۳.

۱۲- اعتراض: بعضې خلك وايي چې اسلامي دولت خلكو ته امن نه شي وركولى، نو ځكه يې اعلان كول اوس وخت كې مناسب نه و او څرنگه چې مجاهدينو مخكې بغير د خلافت نه عمليات كول هماغه شان په كار و؟

جواب: د رسول الله صلى الله عليه وسلم صحابه كرام په نبوي دولت كې په وېره او خوف كې و او انتظار به يې د دښمن د خطري لرلو او خصوصاً په لومړي وخت كې چې هغه د امتحاناتو او ازمايښتونو ورځې وې.

۱- انس رضي الله عنه وايي: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَحْسَنَ النَّاسِ، وَأَجْوَدَ النَّاسِ، وَأَشْجَعَ النَّاسِ، قَالَ: وَقَدْ فَرَعَ أَهْلُ الْمَدِينَةِ لَيْلَةً سَمِعُوا صَوْتًا، قَالَ: فَتَلَقَّاهُمُ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَلَى فَرَسٍ لِأَبِي طَلْحَةَ عُرِيٍّ، وَهُوَ مُتَقَلِّدٌ

سَيِّفُهُ، فَقَالَ: «لَمْ تُرَاعُوا، لَمْ تُرَاعُوا»، ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «وَجَدْتُهُ بَحْرًا» يَعْنِي الْفَرَسَ. صحيح البخاري.

رسول الله صلى الله عليه وسلم تر ٲولو خلكو زيات بڼكلى و، تر ٲولو زيات سخي، او تر ٲولو خلكو څخه زيات بهادر و. وايې چې: يقينا يوه شپه د مدينې خلكو يو آواز واورېد، او ووبرېدل. انس رضي الله عنه وايې: رسول الله صلى الله عليه وسلم د دوى سره مخامخ شو، چې د ابو طلحه رضي الله عنه بې زينه اس ورسره و او غاړې ته يې توره اچولې وه، نو ويې ويل: مه ویرېږئ، مه ویرېږئ، بيا يې وويل: ما د ابو طلحه رضي الله عنه آس لکه د بحر په شان وموندلو (په تېزوالي کې).

استدلال: دا حديث صريح دليل دى چې په دولت نبوي کې صحابه کرام په مدينه منوره چې د اسلامي خلافت دارالخلافة وه څومره وېرېدل او معمولي خطر به يې لوى گڼلو اگر که احتمالي به و.

همدارنگه په هر وخت کې امت بايد د جنگ او د دښمن د نزدېوالي په حالت کې چمتو او وېره محسوسه کړي او هغه خطر وگڼي.

امام المهلب رحمه الله وايې: ولكن النبي صلى الله عليه وسلم لما رأى الفزع المستقبل علم أنه ليس يكاد لما أخبره الله في قوله تعالى: واللّه يعصمك من الناس. اهـ.

هر کله چې رسول الله صلى الله عليه وسلم راتلونکې وېره وليدله، پوه شو چې قريبه نه ده چې الله عز وجل هغه ته خبر ورکړي په دې قول د الله تعالى: الله تعالى بچ کوي تا د خلكو څخه.

خو دلته يوه فائده چي د امير او امام پورې خاص ده هغه دا ده چي امام ابن بطل رحمه الله وايي: وجملة ذلك أن الإمام ليس له أن يسخو بنفسه لأن في ذلك نظماً للمسلمين وجمعاً لكلمتهم. وكان النبي صلى الله عليه وسلم أول قدومه المدينة يرهق نفسه وحراسة نفسه حذراً من الأعداء وأخذاً بالأسباب إلى أن نزل قوله تعالى: «والله يعصمك من الناس».

خلاصه دا چي امام ته جائز نه دي چي ځان دې د خپلو مجاهدينو څخه يو طرف ته کړي ځکه په دې (يو ځای کېدو) کې د مسلمانانو نظم او د هغوی د اتفاق خبره ده رسول الله صلى الله عليه وسلم، چي اول مدينې ته راغی نو په ځان به وېرېدلو او د ځان څو کيداري به يې کوله د دښمن د وېرې له وجې. او اسباب به يې (د جنگ وغيره) هم استعمالول تر دې چي دا قول د الله تعالى نازل شو: «والله يعصمك من الناس».

۲- ففي الصحيح عن عائشة رضي الله عنها كان النبي صلى الله عليه وسلم سهرًا فلما قدم المدينة، قال: ليت رجلاً من أصحابي صالحاً يحرسني الليلة. إذ سمعنا صوت سلاح. اهـ

صحيح البخاري کې د عائشې رضي الله عنها حديث دی، چي رسول الله صلى الله عليه وسلم به بې خوبه و، هر کله چي مدينې ته راغی نو ويې ويل: کاش زما په ملگرو کې يو د چوکيداري صلاحيت لرونکی وی چي نن شپه يې زما څو کيداري کړی وی، نو په دغه وخت مونږ د سلاح يو آواز واورېدلو.

نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: دا څوک دی؟ هغه وويل: زه سعد بن أبي وقاص یم، راغلی یم چې ستا څوکیداري وکړم، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ویده شو او په بل روایت کې: تر دې چې مونږ د هغه د خوب خرار واورېدلو.

دې حدیث کې د حراست (څوکیداری) اهمیت او وېره د دښمن څخه معلومه شوه. د دې وجې د نسائي په حدیث کې دي چې رسول الله صلى الله عليه وسلم چې په اوله شپه مدينې ته راغی نو ټوله شپه یې شوگیره کړه (په څوکیداری باندې).

د حدیث څخه دا هم معلومه شوه، چې رسول الله صلى الله عليه وسلم ټوله شپه په وینښه تېروي او سترې کېږي تر دې چې ارمان کوي چې کاش زما څوک څوکیداري وکړي!

دا ځکه چې ډېره وېره وه او رسول الله صلى الله عليه وسلم به احتیاط هم کولو، حافظ ابن حجر رحمه الله وایي: وفي الحديث الأخذ بالحذر والاحتراز من العدو وأن على الناس أن يحرسوا سلطانهم خشية القتل وفيه الثناء على من تبرع بالخير وتسميته صالحاً وإنما عان النبي صلى الله عليه وسلم ذلك مع قوة توكله للاستئذان به في ذلك وقد ظاهر بين درعيه مع أنهم كانوا إذا اشتد البأس كان إمام الكل وأيضاً فالتوكل لا ينافي تعاطي الأسباب لأن التوكل عمل القلب وهي عمل البدن. اهـ فتح الباري.

په حدیث کې دا ثابت شوه چې د سلاح استعمالول او د دښمن په مقابل کې څوکیداري کول سنت ده او خلک باید د خليفه څوکیداري وکړي، چې څوک هغه قتل نه کړي. او حدیث کې دا هم دي چې څوک یو نېک کار وکړي، نو هغه ته صالح ويل کېږي او رسول الله صلى الله عليه وسلم چې د بل څخه مرسته په څوکیداری کې غوښتل سره د قوي توکل په الله عز و جل باندې. دا له دې وجې چې د ده پسې

خلک اقتداء وکړي (او څوکيداري د دښمن لازم وگڼي) او رسول الله صلى الله عليه وسلم د دوه زغرو منع کې راڅرگند شو؛ خو سره له دې چې کله به جنگ سخت شو، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم به د ټولو خلکو څخه مخکې و. همدارنگه توکل د اسبابو منافي نه دی ځکه توکل د زړه عمل دی او اسباب د بدن عمل دی.

دې دواړو حديثونو کې ډېر فوائد دي:

- ۱- **فائده:** د رسول الله صلى الله عليه وسلم توره غاړې ته اچول: دا ښکاره دليل دی چې خليفه به د قتال لپاره همېشه مجهز او چمتو وي، دا نه چې غائب به وي.
- ۲- **فائده:** د قتال اسباب به لېرې نه وي، بلکې اسلحه به د ځان سره هروخت کې گړځوي.

نوله دې څخه معلومه شوه چې حراست سنت دی او بايد چې د رسول الله صلى الله عليه وسلم دا سنت ضائع نه شي. که دوه مجاهدين هم وي، نو يو بايد څوکيداري وکړي.

نو هر کله چې د رسول الله صلى الله عليه وسلم د خلافت په دور کې دومره وېره وه اوس چې ټوله کفري نړۍ او نامنهاد مسلمانان د اسلامي دولت پر خلاف يو ځای شوي؛ خو بيا هغوی هم د هغه مسلمانانو چې د هغوی د حکومت د لاندې ژوند کوي الحمد لله ښه په مېړانه او بهادري سره د هغوی د دين، ناموس، مال، نسل او نفس پوره دفاع کوي.

نو دا خو داسې ده لکه چې تاسې په رسول الله صلی الله علیه وسلم هم دا اعتراض کوئ، چې ولې هغه په مدینه کې خلافت قائلولو، چې ویره دومره زیاته وه چې د ځان لپاره د څوکېدار په تلاش کې و؟

بل دا چې د خلافت مقصد دا نه دی چې هېڅ قسم امنیتي ستونزه به په کې نه رامنځته کېږي آیا عمر بن الخطاب، عثمان بن عفان او علي بن أبي طالب رضي الله عنهم چې راشده خلفاء وو په خپلو خلافتونو کې په شهادت و نه رسېدل؟ آیا د رسول الله صلی الله علیه وسلم په دور کې د عربینو او ددې په څېر نورې پېښې رامنځته شوې نه دي؟

۱۴- **اعتراض:** اسلامي دولت یو غریب دولت دی خپله خرچه نه شي پوره کولی، نو باید دا دومره قوي وی، چې خپل رعیت ته یې د رزق اسباب برابر کړي وای که بیا یې د خلافت اعلان کولو نو بیا صحیح خبره وه؟

جواب: دا چې بعضې خلک دا اعتراض کوي چې اسلامي دولت سهولیات نه لري لکه: تعلیم، روغتیا، د خوراک او څښاک اړتیاوې او داسې نور. نو دا خبره بالکل غلطه او ناسمه ده، ځکه د رسول الله صلی الله علیه وسلم اسلامي دولت د فقر په حالت کې منځ ته راغلی و. صحیح البخاري کې د محمد بن سیرین څخه روایت دی وایي: **كُنَّا عِنْدَ أَبِي هُرَيْرَةَ وَعَلَيْهِ ثَوْبَانِ مُمَشَّقَانِ مِنْ كَتَّانٍ، فَتَمَحَّطُ، فَقَالَ: «بَخْ بَخْ، أَبُو هُرَيْرَةَ يَتَمَحَّطُ فِي الْكَتَّانِ، لَقَدْ رَأَيْتُنِي وَإِنِّي لَأَخِرُ فِيمَا بَيْنَ مَنَبَرِ رَسُولِ**

اللَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى حُجْرَةِ عَائِشَةَ مَغْشِيًا عَلَيَّ، فَيَجِيءُ الْجَائِي فَيَضَعُ رِجْلَهُ عَلَى عُنُقِي، وَيُرَى أَنِّي مَجْنُونٌ، وَمَا بِي مِنْ جُنُونٍ مَا بِي إِلَّا الْجُوعُ».

مونږ د ابو هريره رضي الله عنه سره و، چې د ابو هريره رضي الله عنه دوه شکېدلې جامې د کتان وې، نو ابو هريره رضي الله عنه په هغې خپله پوزه پاکه کړه، نو ويې ويل واه واه! ابو هريره په کتان پوزه پاکوي، خامخا زه به ليدل کېدم چې زه به راوغورځېدم د رسول الله صلى الله عليه وسلم د منبر او د عائشې رضي الله عنها د حجرې تر منځ، بې هوشي به وه په ما باندې نو يو راتلونکی به راغی او زما په خټه به يې خپله پنبه کېښوده او دا به يې گمان کولو چې زه لېونی یم؛ خو زه به لیونی نه وم مگر دا چې وږی به وم.

استدلال: دا د رسول الله صلى الله عليه وسلم مېلمانه او صحابه کرام او رعیت و چې په مسجد نبوي کې به په دوی د لوږې له وجې بې هوشي راتلله چې ټولو صحابه کرامو لیدله؛ خو هېچا رسول الله صلى الله عليه وسلم ته ونه ويل چې د خپل رعیت د خوراک وس دې نه لرلو نو خلافت دې ولې قائمولو؟

ابو هريره رضي الله عنه بل حديث کې وايي: وَكَانَ أَخِيرَ النَّاسِ لِلْمَسْكِينِ جَعْفَرُ بْنُ أَبِي طَالِبٍ، كَانَ يَنْقَلِبُ بِنَا فَيُطْعِمُنَا مَا كَانَ فِي بَيْتِهِ، حَتَّى إِنْ كَانَ لَيُخْرِجُ إِلَيْنَا الْعُكَّةَ الَّتِي لَيْسَ فِيهَا شَيْءٌ، فَنَشُقُّهَا فَنَلْعَقُ مَا فِيهَا. صحيح البخاري.

د مسکینانو لپاره په خلکو کې غوره سړی جعفر بن أبي طالب رضي الله عنه و، چې مونږ به يې بوتللو او مونږ باندې به يې هغه څه وخوړل، چې په کور کې به يې و، تر

دې چې د غوړو هغه بوشکه به يې راوويستله چې هېڅ به په کې نه و نو هغه به مونږ و شکوله او هغه به مو خټله.

په داسې حالاتو کې دغه صحابه کرامو رسول الله صلى الله عليه وسلم ته ونه ويل، چې په مونږ پابنديانې دي، خپل صحابه کرام دې د لوږې هلاک کړل دا څرنگه خلافت على منهاج النبوة دی؟

همدارنگه د خندق مشهوره غزا چې پخپله رسول الله صلى الله عليه وسلم او نورو صحابه کرامو رضي الله عنهم د زياتې لوږې له وجې د خپلو گېډو پورې تيگې تړلې وې او ددې سختې لوږې با وجود د دشمن سره په جنگ کې مصروف وو او دغه صحابه کرامو رسول الله صلى الله عليه وسلم باندې دا اعتراض نه کولو چې د الله پېغمبره د دغه خلافت على منهاج النبوة څخه تېر شه حالات ښه نه دي بلکې د قوي صبر او استقامت سره يې د الله د دين څخه دفاع کوله. فما وهنوا لما أصابهم في سبيل الله و ما ضعفوا و ما استكانوا والله يحب الصابرين.

فائده: جعفر رضي الله عنه د خيبر په فتح کې مدينې منورې ته راغی او ابو هريره رضي الله عنه هم په دغه کال په اسلام مشرف شوي و، چې د هجرت اووم کال و، نو د رسول الله صلى الله عليه وسلم خلافت پس د اوو کالو څخه هم په داسې حالت د فقر کې و چې وروسته بيا د خيبر د فتح څخه الله تعالى دوی ته غنائم ورکړل. الحمد لله اسلامي دولت ډېر غنائم، خوراکي مواد، اسلحې او ډېر مال لري، داسې فقر ته نه دي رسېدلي او نه به يې الله عز و جل ورسوي؟

نو دا اعتراض په رسول الله صلى الله عليه وسلم ولي مخالفين نه کوي چې اوه کاله خلافت کې خلک د لوړې څخه دې حالت ته رسېدلي و، بايد چې د رسول الله صلى الله عليه وسلم خلافت دوى نه وى منلى؟

۲- همدغه صحابي ابو هريره رضي الله عنه چې اوه کاله د خلافت تېر شوي دي وايي چې ما به د لويو صحابه کرامو څخه د کتاب الله د يو آيت پوښتنه کوله او ما به ترې د دې لپاره دا پوښتنه کوله چې ما موږ کړي تر دې، چې رسول الله صلى الله عليه وسلم زه دعوت کړم نو په کور کې هغه څه شيدي و موندلي چې هديه وه نو ماته يې وويل: اى ابو هريره! ما ورته وويل: لبيک يا رسول الله! نو بيا يې وويل: لا شه أهل الصفة ته او هغوى ماته دعوت کړه! ابو هريره رضي الله عنه وايي چې أهل الصفة د اسلام مېلمانان و، چې نه يې اهل نه يې مال او نه يې څوک و، چې ورسره پاتې شوى وای. چې کله به رسول الله صلى الله عليه وسلم ته صدقه راغله، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم به د هغوى څخه هېڅ نه اخيستل او أهل الصفة ته به يې لېږل او چې کله به هديه راغله أهل الصفة ته به يې هم لېږله او خپله به يې هم ترې څه واخيستل او ځان به يې د هغوى سره شريکولو؛ خو زه دې خبرې خفه کړم او د ځان سره مې وويل چې دا شيدي او أهل الصفة؟ زه زيات حقدار يم د دې چې زه پرې قوي شم نو چې کله رسول الله صلى الله عليه وسلم راغى نو ماته يې امر وکړ، چې ته دغه شيدي أهل الصفة ته ورکړه نو ما به دوى ته ورکړل، نزدې نه وه چې ماته دغه شيدي رسېدلي وای؛ خو د الله تعالى او د رسول الله صلى الله عليه وسلم د اطاعت نه لابيدي وه نو هغوى ته به مې ورکړې. هغه وايي چې ما دوى دعوت کړل، هغوى راغلل اجازه

بيې وغوښتله، هغوی ته اجازه وشوه او کېناستل، رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: ای ابا هر! ما وويل: لبيک يا رسول الله! هغه وويل: دا شېدې واخله او دوی ته بيې ورکړه! ابو هريره رضي الله عنه وايي: يو يو سړي ته به مې ورکول خلاصه دا چې ټول ما په شول؛ خو شيدې پاتې شوې نو رسول الله صلى الله عليه وسلم په لاس کې کېښودل ماته بيې وکتل او په خدا شو، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: ای ابا هر! زه او ته پاتې شو نو ما وويل: ای رسول الله ته رښتيا وايي، نو هغه وويل کېنه دا شېدې وڅښه کېناستم او هغه ما وڅښلې او رسول الله صلى الله عليه وسلم راته ويل چې وڅښه؟ نو ما ورته وويل چې قسم په هغه ذات چې ته بيې رالېږلی بيې نور ځای نشته نو هغه وويل: ماته بيې راکړه ما د شېدو لوبښی هغه ته ورکړ او د الله تعالی حمد او بسم الله بيې وويله او باقي شېدې هغه وڅښلې. صحيح البخاري.

دا و د رسول الله صلى الله عليه وسلم د صحابه کرامو فقر او لوږه، چې په ځان به بيې بل مسلم ورور غوره گڼلو، سره د دومره سختو حالاتو. د دې لپاره چې مسلمانان قوي شي، ځکه الله تعالی د دوی په صفت کې وايي: «وَيُؤْتِرُونَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ». الحجر ۹.

او غوره کوي په خپلو ځانونو نور مسلمانان اگر که په دوی لوږه وي.

۳- فارس المسلمين د رسول الله صلى الله عليه وسلم څلورم خليفه او زوم أمير المؤمنين علي بن أبي طالب رضي الله عنه د لوږې په حالت کې مزدوري کوي او جهاد هم کوي، هغه وايي: يوه ورځ د رسول الله صلى الله عليه وسلم له کوره د سختې لوږې حالت کې ووتلم چې څه پيدا کړم او ويې خورم، نو په يو يهودي

تېرېدم چې اوبنان يې اوبه کول ما ورته د دېوال د سوري خڅه وکتل، نو دغه يهودي وويل: اى باندېه چې آيا په هره بوقه راځېږولو د کوهي خڅه يوه کجوره مزدوري اخلي؟ ما وويل: هو، نو د باغ دروازه يې بېرته کړه، تر دې چې ورداخل شوم نو هغه بوقه يې راکړه، هر کله چې به مې يوه بوقه راوويستله ما ته به يې يوه کجوره راکړه، تر دې چې زما ورغوى ډک شو بوقه مې ورته ورکړه او ما وويل دا زما بس دى، نو هغه ما وخوړلې بيا مې ورپسې اوبه وڅښلې. ترمذي.

استدلال: امير المؤمنين د رسول الله صلى الله عليه وسلم يو بهادر وزير صحابي د دومره لوړې سره سره په خلافت اعتراض نه کوي، چې دا څرنگه خلافت دى مونږ په کې د لوړې مړه شولو؛ خو مونږ تر ټولو لومړى د خپلې خپتې غم کوو بيا وروسته د اسلام او خلافت.

۴- ابن عباس رضي الله عنهما وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم د يو مريض صحابي پوښتنه کوله نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل: ما تشتهي؟ قال: أشتهي خبز بر! قال: النبي صلى الله عليه وسلم: «مَنْ كَانَ عِنْدَهُ خُبْزٌ بُرٌّ، فَلْيُعْثْ إِلَى أَحْيِهِ». اى مريضه څه شي ته دې اشتها کېږي؟ هغه وويل: د غنمو ډوډى ته. نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: د چا کره چې د غنمو ډوډى وي خپل مريض ورور ته دې ولېږي. الدولة النبوية ص ۱۶ لأبي حمزة المهاجر

صحابي چې رسول الله صلى الله عليه وسلم يې پوښتنې ته ورغلى و او د غنمو ډوډى هم نه لري نو ډاکټر، ښه خوراک، علاج وغيره به څرنگه وکړي نو آيا دغه صحابه اوس دا وايي، چې دا څرنگه خلافت دى چې د غنمو ډوډى پکې نه پيدا

کېږي. عربي مرتد شیخان خو ځکه دا اعتراض کوي چې بیا خو د دوی سره محاسبه کوي، زنا کولای نه شي، فحاشي او نور عیش و عشرت یې له منځه ځي.

۵- رافع بن عمرو رضي الله عنه وايي: کنت أرمي نخل الأنصار فأخذوني فذهبوا بي إلى النبي صلى الله عليه وسلم فقال: «يا رافع لم تَرَمْ نَحْلَهُمْ؟» قال: قلت: يا رسول الله! الجوع. الترمذي.

رافع بن عمرو رضي الله عنه وايي چې ما د انصارو کجوري ویشتلې (د خوراک لپاره) نو هغوی زه ونيولم او رسول الله صلى الله عليه وسلم ته یې راوستلم، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ماته وویل: ای رافع! د انصارو دا کجوري ولې ولې؟ ما ورته وویل: ای رسول الله د لوږې له وجې.

د رسول الله صلى الله عليه وسلم د صحابه کرامو د فقر دا حال و، نو ای مخالفینو! الحمد لله نن اسلامي دولت د څومره غنائمو خاوند دی؟ داسې حالت ته کله رسېدلی دی؟

دا خو د صحابه کرامو د طعام او خوراک حال و، د لباس حالت یې وگوره:

۶- یو صحابي د رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه دا پوښتنه وکړه چې لمونځ په یوه جامه کې څرنگه دی، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وفرمایل: «أَوَّلُكُلِّكُمْ تَوْبَانٍ؟» صحيح البخاري.

آیا ستاسې د هریو دوه جامې دي؟ دا د رسول الله صلى الله عليه وسلم د اسلامي خلافت مجاهدين صحابه کرام و؛ خو هېچا دا اعتراض ونه کړ، چې زمونږ خو جامې نشته خلافت باید خلکو ته جامې ورکړي.

٧- سهل بن سعد رضي الله عنه وَايِي: كَانَ رَجَالٌ يُصَلُّونَ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَاقِدِينَ أَرْزُهُمْ عَلَى أَعْنَاقِهِمْ كَهَيئَةِ الصَّبِيَّانِ، وَيُقَالُ لِلنِّسَاءِ: لَا تَرْفَعَنَّ رُءُوسَكُمْ حَتَّى يَسْتَوِيَ الرَّجَالُ جُلُوسًا.

سړو به لمونځ کولو د رسول الله صلى الله عليه وسلم سره چې لنگونه به يې لکه د ماشومانو په اوږو پراته و (د لنډوالي له وجې) او ښځو ته به ويل کېدل چې سرونه تر هغې مه پورته کوئ چې سړي سم برابر کېني.

امام ابن بطل رحمه الله وَايِي: إِنْ الَّذِينَ كَانُوا يَعْقِدُونَ أَرْزَهُمْ عَلَى أَعْنَاقِهِمْ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ غَيْرُهَا وَاللَّهُ أَعْلَمُ، إِذْ لَوْ كَانَ لَهُمْ غَيْرُهَا لَلْبَسُوهَا فِي الصَّلَاةِ وَمَا احتِيجَ أَنْ يَنْهَى النِّسَاءَ عَنْ رَفْعِ رُءُوسِهِنَّ حَتَّى يَسْتَوِيَ الرَّجَالُ جُلُوسًا. اهـ فتح البخاري.

هغه کسان چې خپل لنگونه يې په اوږو باندې و د دوی نور څه نه و، که چېرته نورې جامې يې وای، نو د لمانځه لپاره به يې اغوستلی وای او دې ته به نه محتاج کېدل چې ښځې د سرونو او چټولو څخه منع کړي تر څو چې سړي کېني.

٨- عمرو بن سلمة رضي الله عنه (يو نا بالغه صحابي) چې کله خپل قوم ته د جماعت لمونځ اداء کولو عورت يې ښکاره کېدلو، ځکه چې چپنه يې لنډه وه نو ښځو وويل چې له مونږ څخه د امام عورت پټه کړئ؟

نو هر کله چې هغه ته يوه لويه چپنه واخيستل شوه نو ويې ويل: فَمَا فَرَحْتُ بِشَيْءٍ فَرَحِي بِذَلِكَ الْقَمِيصِ. صحيح البخاري.

زه په هېڅ شي دومره نه وم خوشحاله شوی لکه څومره چې په دې اوږدې چپنې خوشحاله شوم.

ښځې ځکه منع شوي دي چې د سړو څخه مخکې سرونه مه پورته کوي له دې وجې، چې د سړو عورتونه ونه گوري.

استدلال: آیا د دومره فقر نه به نور سخت فقر وي؟ چې دومره جامه نه وي چې سړی پرې خپل عورت پټ کړي؟ او صحابه کرام او رسول الله صلی الله علیه وسلم دا حال مشاهده کوي او بیا هم د دوی سره څه مرسته نه شي کولای؟ دا ځکه چې له هر لحاظه ډېر سخت فقر و. نه خويې د اسلامي خلافت مخالفت وکړ او نه یې نا رضایت ښکاره کړ.

فتشبهوا إن لم تكونوا مثلهم إن التشبه بالكرام فلاح

۹- انس رضي الله عنه وایي زه د رسول الله صلی الله علیه وسلم سره د یو یهودي دعوت ته لاړم، چې هغه د وربشو ډوډۍ پخه کړې وه او بدبویه وازگه ورسره وه، چې په شل صاع د طعام باندې خپله زغره د دغه یهودي سره گانه کړې وه او ما ترې یوه ورځ واورېدل چې ویل یې: «مَا أَمْسَى عِنْدَ آلِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ صَاعُ بُرٍّ، وَلَا صَاعُ حَبٍّ، وَإِنَّ عِنْدَهُ لَتَسْعَ نَسْوَةٌ». صحیح البخاري.

د رسول الله صلی الله علیه وسلم په کورنۍ کې یو صاع دغنمو یا دانې نه دی بېگانه کړی او حال دا چې د ده په دغه وخت کې نهه ښځې وې.

حافظ ابن حجر رحمه الله وایي: إنه لم يقل متفجرا ولا شاكيا - معاذ الله - وإنما قاله معذرا عن إجابته دعوة اليهودي ولرهنه عنده درعه. اه فتح الباري.

رسول الله صلی الله علیه وسلم چې دا خبره کړې چې د رسول الله صلی الله علیه وسلم په کور کې به یو صاع دغنمو یا دانې نه و، دا یې د غوسې او یا شکایت له وجې نه ده کړې - معاذ الله - بلکې دا یې د عذر له وجې وویل چې د دغه یهودي دعوت یې

قبول کړ د ډېرې لوږې له وجې (چې د ورېشو ډوډۍ او بد بويه وازدې ته محتاج شو) او د ډېر حاجت له وجې نه يې خپله زغره د يهودي سره گرو (گناه) کړه. د هغه يهودي سره چې د هغه مال د حرام او حلالو څخه مختلط دی ځکه چې «أَكْأَلُونَ لِلشُّحِّ» يعنې دوی د سود خوړونکي دي. که چېرې رسول الله صلى الله عليه وسلم د يو مسلمان سره په دغه وخت دومره څه موندلی نو ضرور به يې ورڅخه قرض اخېستی وای، خو د مسلمانانو سره دومره څه نه و چې رسول الله صلى الله عليه وسلم د دغه يهودي معاملې ته محتاج شو.

حافظ ابن حجر رحمه الله وايي: قال العلماء: والحكمة في عدوله صلى الله عليه وسلم عن معاملة مياسير الصحابة إلى معاملة اليهودي إما لبيان الجواز أو لأنهم لم يكن عندهم إذ ذاك طعام فاضل عن حاجة غيرهم. اه فتح الباري. علماء وايي چې حکمت په دې کې چې رسول الله صلى الله عليه وسلم په دې معامله کې د مالداره صحابه کرامو څخه يهودي سره دا معامله وکړه يا خو له وجې د جواز او يا دا چې د دغه صحابه کرامو سره په دغه وخت کې د خپل حاجت څخه ما سوا نور طعام نه و.

خو زه وایم چې دا محاله خبره ده چې رسول الله صلى الله عليه وسلم خپله اسلحه د يو دښمن سره گناه کوي اگر چې هغه معاهد دی. دا د ډېر حاجت له وجې چې بغير د دې نه نوره کومه لاره نه وه.

شاهد دلته د رسول الله صلى الله عليه وسلم د اسلامي دولت حال دی، چې د پيل څخه رسول الله صلى الله عليه وسلم تر وفات پورې لوږه، فقر ټولو صحابه کرامو ته دومره رسېدلی و، چې څه حد يې نه و؛ خو بيا هم د يو مسلمان نه په دغه وخت کې

چا دا خبره نه ده اورېدلې آن تر دې چې منافق هم دا نه دي ويلي، چې د رسول الله صلى الله عليه وسلم دغه خلافت صحيح نه دی، ځکه چې هغه دومره فقير دی، صحابه کرام دومره فقيران دي، د ځان لپاره طعام نه لري، نو څرنگه به اسلامي دولت سنبال کړي؟

۱۵- **اعتراض:** بعضې خلک او منهزمين او مرجفين دا وايي چې د شام او عراق اسلامي دولت مجاهدين ډېر کم دي او ټولې دنيا سره مقابله کول ځان هلاکت ته غورځول دي، ټول اپتيمي قوتونه دي او نور داسې خرافات.

جواب: د رسول الله صلى الله عليه وسلم د مجاهدينو او عساکرو د خوراک او طعام کوم زياتوالی په عامو خلکو نه و، يعنې چې څه عامو خلکو خوړل هغه مجاهدينو هم خوړول، هر چې د تعداد مسئله ده نو د جابر بن عبد الله رضي الله څخه روايت دی: رسول الله صلى الله عليه وسلم د مجاهدينو يو جماعت د ساحل په طرف ولېږلو او په هغې يې ابو عبیده ابن الجراح امير مقرر کړ، چې دوی درې سوه کسان وو او زه هم په هغوی کې وم، نو مونږ ووتلو تر دې چې په لاره کې هغه کجورې چې زمونږ سره وې خلاصې شوې کومې چې مشترکه وي. نو ابو عبیده رضي الله عنه امر وکړ، چې ټول خپلې کجورې راغونډې کړئ، نو هغه راجمع شوې نو زما په کې يوه دانه کجوره وه، نو دغه يوه يوه کجوره زمونږ د يوې ورځې طعام و، تر دې چې هغه هم ختمه شوه، نو مونږ ته به نه رسېده مگر يوه يوه کجوره. جابر رضي الله عنه وايي: کله چې ما ته وويل شول چې يوه کجوره به څه کافي شي. هغه وويل: مونږ ته د هغې احساس هغه وخت وشو، چې هغه ختمه شوه. د مسلم په روايت کې راځي چې ابو

عبيده رضي الله عنه به هغه داسې چوپله لکه چې ماشوم د مور تې چوپي. بيا به مونږ پرې اوبه وڅښلې نو زموږ به د ورځې څخه تر شپې کافي شوه. متفق عليه.

استدلال: يو خو د دوی تعداد د دښمن مقابلې کې دومره کم و. دويم دا چې د دغه مجاهدينو مصرف يا خرچه يوه يوه کجوره وه. رسول الله صلى الله عليه وسلم چې أرحم الخلق و او زيات خيرخواه و، چې دغه صحابه کرامو ته نفع ورسېږي او تکليف ورته ونه رسېږي؛ خو بيا هم هغه مجاهدين چې د دين لپاره قرباني ورکوي او رسول الله صلى الله عليه وسلم په قتال بڼه پوهېدلو او بيا هم يو ډله مجاهدين په صحراء کې په گرمۍ کې لېږي، چې دومره طعام هم نه لري چې هدف ته پرې ورسېږي او رسول الله صلى الله عليه وسلم ته دا پته هم لگېدله چې لاره څومره اوږده ده او سخته ده او يو مجاهد خرچې ته محتاج هم دی.

سوال دا دی چې په داسې حالت کې چې ډېر سخت حالت دی يو امير خپل عسکر لېږي؛ خو الحمد لله اسلامي دولت خرچه هم لري، تعداد يې هم الحمد لله شته نو څرنگه بيا دا اعتراض په رسول الله صلى الله عليه وسلم نه کوئ؟ او په اسلامي دولت يې کوئ؟ دا منو چې دغه کجورې د رسول الله صلى الله عليه وسلم په دعا سره برکت کولو؛ خو يو مسلمان به اسباب خامخا استعمالوي او توکل به په الله عز و جل کوي. «وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِنَّ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ». مريم عليها السلام ته الله عز و جل وايي: «وَهَؤُذِي إِلَيْكَ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسَاقِطُ عَلَيْكَ رُطْبًا جَنِيًّا». که مريم عليها السلام دغه خوځول د کجورې د ونې پرېښی وی، نو دغه کجورې شايد چې نه

وی راغورځېدلې اگر که الله تعالی پرې قادر دی؛ خو اسباب استعمالول دلتہ دیو متوکل مؤمن لپاره لازم شول.

حدیث کې بله فائده دا هم ده چې صحابه کرامو د رسول الله صلی الله علیه وسلم اطاعت په سختۍ او خوشحالی دواړو کې کولو چې بغیر د توبنې دومره لوی سفر ته وځي، دا ځکه چې د امیر امر و. نو د دې احادیثو څخه معلومه شوه چې نبوي جیش په مالي لحاظ دومره کمزوری و، تعداد یې هم کم و؛ خو هېچا هم په دغه خلافت اعتراض ونه کړ لکه چې نن یې په اسلامي دولت کوي حال دا چې اسلامي دولت الحمد لله د غنائمو او تمویل څخه ضعیف نه دی والحمد لله علی ذلک.

۲- **دلیل:** امام طبري رحمه الله وايي: رسول الله صلی الله علیه وسلم د احد په غزوه کې د زرو صحابه کرامو سره راووتلو، تر دې چې د شوط مقام ته چې د احد او مدينې تر منځ واقع دی راوړسېدل نو عبد الله بن ابي ابن سلول منافق ترې درېیمه حصه مجاهدین وگرځول او ويې ويل: چې دغه صحابه کرامو زما مشوره ونه منله او د رسول الله صلی الله علیه وسلم بې ومنله. والله ما ندري علی ما نقتل أنفسنا هاهنا: قسم په الله چې مونږ نه پوهېږو د څه شي په وجه مونږ دلته ځانونه قتلوو، نو ټول منافقان د ده سره وگرځېد کوم چې دده د قوم څخه وو؛ خو د دوی پسې عبد الله بن عمرو بن حرام د بني سلمه ورور ورپسې شو او ويې ويل: ای قومه! تاسو ته الله دريادوم چې خپل نبي صلی الله علیه وسلم او قوم ونه شرموي چې اوس د بنمن ته حاضرېږئ، نو دوی وويل: که زموږ دا يقين وی چې دا قتال دی نو تاسو به مو نه وی پرېښي؛ خو مونږ دا قتال نه گټو. نو هر کله چې هغوی دا خبره د عبد الله بن عمرو ونه منله، نو عبد الله بن عمرو ورته وويل: تاسې الله تعالی د الله د دښمن څخه

لېرې کړئ، پس زر دی چې الله تعالی به ستاسو څخه مونږ ته کافي شي. او د رسول الله صلی الله علیه وسلم سره روان شو. الدولة النبوية ص ۲۹.

استدلال: د رسول الله صلی الله علیه وسلم دومره کم مجاهدين چې ټول زر ۱۰۰۰ کسان وو او درې سوه ۳۰۰ واپس شول او د بنمن ته نزدې هم و، چې دا په نورو مجاهدينو ډېر بد تاثیر کوي. چې د دوی په باره کې دا آیت هم نازل شو: «فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَافِقِينَ فِتْنَةٍ وَاللَّهُ أَرْكَسَهُمْ بِمَا كَسَبُوا».

څه وجه ده چې تاسو د منافقانو په باره کې دوه ډلې شوی (بعضو ویل چې مونږ د دوی سره جنگ کوو او بعضو ویل چې نه یې کوو)، او الله تعالی دوی واپس کړل په وجه د هغه عمل چې دوی کسب کړی و.

امام ابن القيم رحمه الله وايي: امام الزهري او نور محدثين وايي: کان يوم أحد يوم بلاء وتمحيص اختبر الله عزوجل به المؤمنين وأظهر به المنافقين ممن كان يظهر الإسلام بلسانه وهو مستخف بالكفر. اهـ زاد المعاد.

د احد ورځ د امتحان ورځ وه چې الله په هغې سره مؤمنان او منافقان امتحان کړل کوم چې اسلام يې ظاهرولو په ځله او کفر يې پټ کړی و.

سوال دا دی چې د رسول الله صلی الله علیه وسلم په دې غزا کې اووه سوه ۷۰۰ مجاهدين پاتې شول علی القول الراجح او قتال د احد په ورځ قتال د دفع و، چې هېڅوک ترې پاتې شوی نه و، مگر اصحاب الأعدا چې هغه ډېر لږ وو.

شيخ الاسلام ابن تيمية رحمه الله وايي: وأما قتال الدفع فهذا وأمثاله قتال دفع لا طلب لا يجوز الإنصراف فيه بحال ووقعة أحد من هذا الباب. اهـ

او هر چې قتال د دفع دی دا او د دي په شان د دفع قتال دی، نه د طلب چې واپس کېدل ترې په هېڅ صورت جائز نه دي چې واقعه د احد د دي باب څخه ده. معلومه شوه چې د رسول الله صلى الله عليه وسلم د نبوي دولت ټول مجاهدين اووه سوه ۷۰۰ کسان وو، نو اوس څوک دا ویلی شي چې کفار د دوی په څو چنده و چې دغه نبوي خلافت صحيح نه و ځکه چې تعداد يې کم دی طاقت يې نه و نو په اووه سوه اشخاصو اسلامي خلافت على منهاج النبوة قائمیدی شي؛ خو الحمد لله نن د اسلامي دولت د پېنځه دېرش زره ۳۵۰۰۰ څخه زیات جنگیالي مجاهدين لري کترهم الله، نو څرنگه دا اسلامي دولت نه شي کېدای؟

۳- **دلیل:** امام حاکم او بیهقي رحمه الله د حذیفه رضي الله عنه څخه روایت کوي وایي: د احزاب په ورځ مونږ صفونه جوړ کړي وو او ناست وو. (وآبو سفیان ومن معه من الأحزاب فوقنا وقريظة اليهود أسفل منها نخافهم على ذرارينا). اه ابو سفیان او ورسره ډلې زمونږ د پاسه وې او د قريظه يهود ددوی څخه ښکته وو، چې مونږ په خپلو بچو وېرېدلو.

امام السعدي رحمه الله وایي: فحاصرو المدينة واشتد الأمر وبلغت القلوب الحناجر حتى بلغ الظن من كثير من الناس كل مبلغ لما رأوا من الأسباب المستحكمة والشدائد الشديدة. اه الدولة النبوية ص ۳۴. نو مدينه يې محاصره کړه او کار ډېر سخت شو او زړونه مړۍ ته ورسېدل تر دې چې خلکو دا گمان کولو، چې گویا مدينې سقوط وکړ، هر کله چې هغوی قوي اسباب د دښمن وليدل او ډېره سختي او تکليفونه يې مشاهده کړل.

تردي پوري چي رسول الله صلى الله عليه وسلم په خلكو دا آواز وكړ: «مَنْ رَجُلٌ يَقُومُ فَيَنْظُرُ لَنَا مَا فَعَلَ الْقَوْمُ يَشْتَرِطُ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ يَرْجِعُ أَدْخَلَهُ اللَّهُ الْجَنَّةَ فَمَا قَامَ رَجُلٌ ثُمَّ صَلَّى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ هَوِيًّا مِنْ اللَّيْلِ ثُمَّ انْتَفَتِ إِلَيْنَا فَقَالَ مَنْ رَجُلٌ يَقُومُ فَيَنْظُرُ لَنَا مَا فَعَلَ الْقَوْمُ ثُمَّ يَرْجِعُ يَشْتَرِطُ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الرَّجْعَةَ أَسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يَكُونَ رَفِيقِي فِي الْجَنَّةِ فَمَا قَامَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ مَعَ شِدَّةِ الْخَوْفِ وَشِدَّةِ الْجُوعِ وَشِدَّةِ الْبُرْدِ فَلَمَّا لَمْ يَقُمْ أَحَدٌ دَعَانِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَلَمْ يَكُنْ لِي بُدٌّ مِنَ الْقِيَامِ حِينَ دَعَانِي)). الدولة النبوية ص ٣٤-٣٥.

څوك به پاڅېږي چې دښمن وگوري چې هغوی څه کوي؟ رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته دا شرط کړل، چې که واپس شو نو جنت ته به ځي؛ خو هېڅوک پانه څېد بيا رسول الله صلى الله عليه وسلم د شپې لمونځ اداء کړ بيا يې مونږ ته وکتل چې څوک به پاڅېږي او د قوم حال به معلوم کړي؟ خو هېڅوک د قوم څخه ولاړ نه شو د ډېرې سختې وېرې، سختې لوږې او سختې يخنې له وجې. نو هر کله چې هېڅوک پانه څېد، نو حذيفه رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم ماته اواز وکړ؛ خو له دې مخکې يې وويل، چې څوک د دښمن حال معلوم کړي، سوال کوم چې ما سره به جنت کې ملگري وي، بيا رسول الله صلى الله عليه وسلم ماته اواز وکړ، نو زما خو بيا خلاصی نه و ځکه چې د رسول الله صلى الله عليه وسلم امر و کله چې يې زه دعوت کړم.

شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله وايي: وقد كان المسلمون يوم بدر ثلاثمائة وثلاثة عشر ويوم أحد نحو سبع مائة ويوم الخندق أكثر من ألف أو قريبا من ذلك أمامهم عشرة آلاف من مشركي العرب عقدوا العزم على دخول المدينة والقضاء على المسلمين ثم فجأة ظهر عدو يهددهم من الخلف سافرا عن عدائه في أقبح صورة وهم يهود بني قريظة. اهـ

مسلمانان په بدر کې ۳۱۳ کسان و د احد په ورځ ۷۰۰ او د خندق (احزاب) په ورځ د ۱۰۰۰ څخه زيات يا دې ته نژدې وو، چې مقابل کې لس زره مشرکين عرب وو او دا يې عزم کړی وو، چې مدينې ته به ننوځي او مسلمانان به ختموي. بيا ناڅاپه يو بل دښمن د شا څخه په قبيح صورت رانېکاره شو چې هغه د بنو قريظه يهود وو.

نو هر کله چې کار سخت شو او رسول الله صلى الله عليه وسلم د يهودو د بنو قريظه څخه په ښځو او ماشومانو ووېرېد، ځکه چې دغه وخت کوم عسکري مانع نه و، چې دغه ماشومان او ښځې يې بچ کړي وای او دغه نجس لاسونه يې د مسلمانانو څخه لنډ کړي وای، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم اراده وکړه، چې د دوی په منځ کې تفريق پيدا کړي نو غطفان قبيلې ته يې د واپس کېدو وړانديز وکړ، چې قتال پرېږدي چې تاسو ته به د مدينې درېيمه حصه کجورې درکول کېږي دا خبره روانه وه چې سعد بن معاذ او سعد بن عبادۍ مشوره وکړه، چې د اوس او خزرج د قبيلې مشران هم وو ويې ويل: والله لا نعطيهم إلا السيف. قسم په الله چې دوی ته د توري پرته هيڅ هم ور نه کړو (جهاد به ورسره کوو) نو رسول الله صلى الله عليه وسلم د دوی مشوره ومنله او ويې ويل: چې دا يوه فيصله وه چې ما کړې وه ستاسو لپاره، هر کله چې ما وليدل چې عرب د يو غشي نه گذار کوي. بيا الله تعالی څه د پاسه شل

ورحوا وروسته اساني راوستله. الله عز و جل فرمايې: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا». الأحزاب ٩.

ای مؤمنانو! یاد کړئ د الله هغه نعمت چې په تاسو یې کړی، کله چې تاسو ته لښکرې راغلې (د دښمن) نور او لږلو مونږ په دوی باد او لښکرې چې تاسو نه لیدلې او الله تعالی په هغه څه چې تاسو یې کړی لیدونکی دی.

دا له دې وجې چې دوی رېښتني مؤمنان وو، صابرين وو، په الله عز و جل یې پوره اعتماد او توکل و. الله عز و جل فرمايې: «وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا». الأحزاب ٢٢.

هر کله چې مؤمنانو دغه ډلې د دښمن ولیدلې ویې ویل: دا هغه څه دي چې الله تعالی او رسول یې زموږ سره وعده کړې او رښتیا ویلي دي الله او رسول د هغه، او دا نه زیاتوي دوی لره مگر ایمان او غاړه ایښودل.

استدلال: کله چې مؤمنان وږي تږي د دښمن څخه لس حصې کم دوی ۱۰۰۰ کسان دښمن لس زره ۱۰۰۰۰، اسلحه هم کمه او د نشت برابره ده، اقتصادي حالت هم داسې و تردې چې د سلمان فارسي رضي الله عنه په مشوره یې خندق وکنېستلو. سره د دې چې دومره سخت حالت و؛ خو د رسول الله صلی الله علیه وسلم په ملګرتیا کې یې جهاد ته ادامه ورکړه او وروسته نه شول.

يهودي او صليبي، روافض او نصيري ايجهنجان د عربو او عجمو چي نن په اسلامي دولت اعتراض کوي چي فوج يې لږ دی د دومره طاقتونو سره جنگ کول هلاکت دی، نو دا د بلعام حامن عرب او عجم ملايان د طاغوت د بقاء سبب او عياش شيخان ولي د رسول الله صلى الله عليه وسلم پر خلافت اعتراض نه کوي؟ چي دومره کمزوری اقتصاد، کمزوری فوج، کمزوري خلک وو، نو ولي يې خلافت يې قائمولو؟ خو خبره دلته د ايمان ده څوک چي په اسلامي خلافت د خليفة المسلمين ابوبکر البغدادی حفظه الله باندې بې ځايه اعتراضونه کوي يا خو دوی د ايمان څخه خلاص دي او يا يې ايمان د خطر سره مخامخ دی او په الله عز و جل يې توکل نشته.

۱۶- **اعتراض:** بعضي خلک او منهزمين او د طاغوت ونډه خواړه ملايان وايي چي د اسلامي دولت سره دومره مساحت نشته او تمکين يې کم دی نو څرنگه دوی په کې خلافت قائم کړي؟

جواب: رسول الله صلى الله عليه وسلم چي په مدينه کې کوم خلافت قائم کړی و د هغوی سره فقط يوه مدينه وه او په پيل کې د مدينې مساحت ډېر کم و؛ خو بيا هم خلافت علی منهاج النبوة صحيح و او هېچا تر دې چي يو منافق هم دا ونه ويل چي دا وړوکی ښار او دا اسلامي خلافت؟

نن چي وگورو اسلامي دولت الحمد لله د کفارو او صليبيانو د ميديا مطابق دومره ښارونه په سلطه کې لري، چي د مدينې د لس برابر څخه هم زيات دي، تر دې چي دوی وايي چي د اسلامي دولت سره د لس عربي وړو ملکونو لکه قطر، امارات او داسې نورو څخه زيات په عراق او شام کې سلطه لري نو څرنگه قطر، يا بحرین چي

طواغيت پرې مسلط دي هغه دې يو دولت حسابېږي او چې د دې لس چنده يا زيات مساحت په واک کې ولري هغه دې يو تنظيم (داعش) وي. دا ځکه چې هغوی اسلامي خلافت قائم کړی او دغه دنورو ملکونو قوانين کفري دي او د يهودو او صليبيانو غلامان دي، چې کافر يو منطقي ته هېواد ووايي اگر هغه د يو ښار او يا د يو کلي مساحت ولري، نو هغه به ددوی په اصطلاح يو مستقل ملک وي، ځکه چې چاسره ډنډه وي نو واک هم د هغه وي که وایې چې اسمان شين دي نو هېچاته دا مجال نشته چې ووايي چې نه اسمان وربخ دی، ځکه چې دغه امريکې پر دوی باندي خپل ځان معبودان ثابت کړي دي او خلکو ته يې دا ذهنيت ورکړی چې زمونږ له خوښې پرته يو مچ هم پرواز نه شي کولی او دغه بزډلو او مړسپنو او نام نهاد مسلمانانو ورسره دا منلې ده او د الله عز و جل په هغه غيبي طاقت او قوت هېڅ ايمان نه لري، چې دا کمزوری انسان يې د عدم خخه وجود ته راوست اوس چې هر قسم طاقت د امريکايانو خلاف رانېکاره شي، نو دا مړسپنی او نام نهاد مسلمان به وایې، چې والله ددې شاته به هم د چالاس وي، دا گادي او دا اسلحه دوی له کوم ځايه کوي جنگ خو ډېر زيات مصرف لري، روند مسلماننه کم نه کم دا خپل اسلامي تاريخ خو لږ ولوله چې مسلمانانو پر دغه غربيانو او كفارو په سوونو کلونه حکومت کړی دی هغوی ته دا اسلحه او د جنگ مصارف چا ورکول؛ خو خبره داده چې امريکې خپل ځان په دغه نام نهاد مسلمانانو د يو معبود په حيث منلی په شعوري او يا غيبي شعوري توگه، اوس که هغه کوم ملک ته ملک ووايي که هغه

ملک وي او که نه وي خلک به يې ورسره مني که ويې نه مني نو بيا يې په عبادت کې نقصان را منځته کېږي او خپل معبود (امريکه) ترې خفه کېږي.

۱۷- **اعتراض:** بعضې بت پرستان وايي چې اسلامي دولت بتان ماتوي حال دا چې ددې بتانو خو عبادت نه کېږي؟

جواب: عام نصوص د تصويرونو او بتانو د حرمت په هکله زيات دي؛ خو موږ دلته صرف هغه دلائل ذکر کوو چې دبتانو په ماتولو دلالت کوي.

۱- دليل: الله عز و جل فرمايي: «وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَامَكُمْ بَعْدَ أَنْ تُولُوا مُدْبِرِينَ ۝ فَجَعَلَهُمْ جُذَاذَا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ». (الأنبياء: ۵۷ - ۵۸)

او قسم په الله خامخا تدبير به جوړوم ستاسې معبودانو ته وروسته له هغې چې وگرځئ تاسو شا اړوونکې، نو هغه يې ټوټې ټوټې کړل مگر د هغوی لوی (بت يې پرېښود)، ددې لپاره چې دوی هغه ته رجوع وکړي.

استدلال: ابراهيم عليه السلام سره ددې چې يو کس و؛ خو دقوم بتان يې مات کړل، او الله عز وجل موږ ته ويلي دي: «قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ». (الممتحنة: ۴)

يقينا شته دی ستاسې لپاره نمونه دتابعداری، بنایسته په ابراهيم عليه السلام او په هغه کسانو کې چې دهغه سره وو.

امام ابن جرير رحمه الله ليکي: يقول الله تعالى قد كانت لكم أسوة حسنة في إبراهيم والذين معه. في هذه الأمور التي ذكرناها من مباينة الكفار ومعاداتهم وترك موالاتهم اهـ تفسير الطبري ج ۲۸ ص ۶۲

يعني شته دی تاسو لره بنایسته نمونه په تابعدارۍ دابراهيم عليه السلام او په هغه کسانو کې چې دهغه سره وو.

په دغه کارونو کې چې موږ ذکر کړل چې هغه دکفارو څخه براءت او دهغوی سره دبنمني او پرېښودل ددوستۍ دهغوی، دې آیت کې مونږ ته دابراهيم عليه السلام پسې داقتداء حکم شوی، چې دهغه پسې اقتداء وکړئ، نو هغه بتان مات کړي ووباید موږ یې هم مات کړو، که نه نو بیا داقتداء څه معنی شوه؟

۲- دلیل: عبدالله بن مسعود رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم چې کله مکې ته داخل شو نو دکعبې سره گردچاپيره ۳۶۰ بتان وو، نو هغه ټول یې مات کړل اودا آیت یې لوستلو: «جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ». حق راغې او باطل له منځه ولاړ. صحیح البخاري

امام قرطبي رحمه الله وايي: وفي هذه الآية دليل على كسر الأوثان إذا غلب عليهم اهـ تفسير القرطبي ج ۱ ص ۳۱۴.

په دې آیت کې دلیل دی چې که د بتانو په ماتولو د چالاس بر شو، نو باید چې مات یې کړي.

۳- دلیل: د رسول الله صلى الله عليه وسلم څخه دا په تواتر سره ثابت دي، چې هغه دجاهلیت دوختونو بتان پخپله هم مات کړي وو اوصحابه کرام یې هم دبتانو د ماتولو لپاره لېږلي وو.

۱: فتح مکه کې رسول الله صلى الله عليه وسلم پخپله بتان مات کړل لکه چې مخکې ذکر شول.

٢: جرير بن عبد الله البجلي سره دخپلو ملگرو يې يمن ته ولېږلو، چې د (ذوالخليفة) بت مات کړي. الصحيح.

٣: خالد بن الوليد يې نخلة مقام ته ولېږلو چې د (عزى) بت مات کړي. النسائي.

٤: مغيرة بن شعبه او ابوسفیان يې طائف ته ولېږل چې د (لات) بت مات کړي. الطبقات لابن سعد.

٥: علي بن أبي طالب يې د طى قبيلې ته ولېږلو چې دهغوى بت (الفلس) مات کړي. الطبقات لابن سعد.

٦: عمرو بن العاص يې د (سواع) بت د ماتولو لپاره ولېږلو. الطبقات لابن سعد.

٧: الطفيل بن ابن عمرو الدوسي يې د دوس قبيلې ته ولېږلو، چې دهغوى بت چې (ذوالكفين) نومېده وبې سوځولو. الطبقات لابن سعد.

٨: سعد بن زيد الأشهلي يې المشلل مقام ته ولېږلو چې د (منات) بت مات کړي. الطبقات لابن سعد.

٤- دليل: عمرو بن عبسة وايي: چې نوموړي رسول الله صلى الله عليه وسلم ته وويل چې ته الله په څه شي رالېږلى يې؟ هغه وويل: «أرسلني بصلّة الأرحام وكسر الأوثان وأن يوحد الله لا يشرك به شيء». مسلم.

الله زه رالېږلى يم چې خپلوي وپالم او بتان مات کړم او چې د الله تعالى توحيد ومنل شي او دهغه سره شريک جوړ نه کړای شي.

٥- دليل: ابوالهياج الأسدي وايي: ماته علي بن أبي طالب وويل: آيا تا ونه لېږم په هغه څه چې زه رسول الله لېږلى وم: «أن لاتدع تمثالا إلا طمسته ولاقبرا مشرفا إلسويته». مسلم.

مه پرېږده ته هېڅ مجسمه، مگر هغه له منځه یوسه اونه لوړ قبر مگر هغه هوږ کړه.
 ۶- دلیل: عائشه رضي الله عنها وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم زموږ کورته داخل شو او زه ديوې پردې تر شاومه، چې په هغې کې یو تصویر و، نو در رسول الله مخ مبارک متغیر شو نو هغه پرده یې خیرې کړله: «إِنَّ مِنْ أَشَدِّ النَّاسِ عَذَابًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ الَّذِينَ يُشَبِّهُونَ بِخُلُقِ اللَّهِ». البخاري ومسلم.

یقینا تر ټولو سخت عذاب به د قیامت په ورځ دهغه چا لپاره وي چې مشابهت کوي دالله سره په خلقت کې.
 ۷- دلیل: اسامه رضي الله عنه وايي: در رسول الله صلى الله عليه وسلم سره زه بیت الله ته داخل شوم، نو په هغې کې یې یو تصویر وموندلو، نو ماته یې امر وکړ، چې یوه بوقه اوبه راوړه نو رسول الله په هغې سره دغه تصویر لېرې کړ او ویې ویل: «قَاتَلَ اللَّهُ قَوْمًا يُصَوِّرُونَ مَا لَا يَخْلُقُونَ». اهـ. المصنف لابن أبي شيبة.

هغه قوم دې الله تعالی هلاک کړي، چې دهغه شیانو تصویرونه جوړوي چې پیدا کولای یې نه شي.

۸- دلیل: عائشه رضي الله عنها وايي: لم يكن رسول الله يترك في بيته شيئا فيه تصاليب إلا نقضه. اهـ البخاري.

رسول الله به یوشی پخپل کور کې چې په هغې کې به صلیبونه وو نه پرېښوده او له منځه به یې وړل.
 امام بخاري دې حدیث ته باب لگولی دی: باب نقض الصور: یعنې دتصویرونه له منځه وړل.

٩- دليل: علي رضي الله عنه وايي: چې رسول الله په يوه جنازه کې و، چې ويې ويل: «أَيُّكُمْ يَنْطَلِقُ إِلَى الْمَدِينَةِ فَلَا يَدْعُ بِهَا وَثَنًا إِلَّا كَسَرَهُ وَلَا قَبْرًا إِلَّا سَوَّاهُ وَلَا صُورَةً إِلَّا لَطَحَهَا فَقَالَ رَجُلٌ أَنَا يَا رَسُولَ اللَّهِ فَأَنْطَلِقُ فَهَابَ أَهْلُ الْمَدِينَةِ فَرَجَعَ فَقَالَ عَلِيُّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَا أَنْطَلِقُ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ فَأَنْطَلِقُ فَأَنْطَلِقُ ثُمَّ رَجَعَ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ لَمْ أَدْعُ بِهَا وَثَنًا إِلَّا كَسَرْتُهُ وَلَا قَبْرًا إِلَّا سَوَّيْتُهُ وَلَا صُورَةً إِلَّا لَطَخْتُهَا».

اه الطيالسي ١٦ واحمد ج ١٨٧ص.

خوک به مدينې ته لاړ شي چې پرې نه ږدي هلته هيڅ يو بت مگر چې هغه مات کړي او نه قبر مگر هغه برابر کړي او نه يو تصوير مگر چې هغه خراب کړي؟ نو يو سړي وويل چې زه به لاړ شم، نو کله چې روان شو نو د مدينې د خلکو څخه ووپرېد او بېرته را وگرځېد نو علي رضي الله عنه وويل چې زه به لاړ شم نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وويل زه ته لاړشه بيا چې بېرته راغی، نو ويې ويل يا رسول الله! ما په مدينه کې هيڅ بت پرې نښود مگر هغه مې مات کړ او نه قبر مگر هغه مې برابر کړ او نه تصوير مگر هغه مې له منځه يوړ.

١٠- دليل: ابوهريره رضي الله عنه وايي: رسول الله فرمايلي دي: قسم په هغه ذات چې زما نفس دهغه په لاس کې دی خامخا به عيسى عليه السلام راكوزېږي د عدل فيصلې به کوي: فيكسر الصليب ويقتل الخنزير ويضع الجزية ويفيض المال حتى لايقبله أحداه (متفق عليه). صليب به ماتوي، خنزير به قتلوي او جزیه به ختموي (ځکه چې کفار به يا اسلام راوړي او يا به قتلېږي).

او هر چي د مصر د فرعونيانو بتان دي دا د رسول الله صلى الله عليه وسلم او صحابه كرامو او همدارنگه تر ډېر وخت پورې د خاورو لاندې وو او دا د انگرېزانو د استعمار څخه وروسته كشف شو كه چېرته د هغوى په دور كې دا كشف شوي نو دا به يې هم له منځه وړي وى او همدارنگه بعضې مجسمې دغه مشركانو په غرونو يا نورو ځايونو كې داسې سترې جوړې كړي وې چې دهغې په ماتولو هغوى برلاسي شوي نه دي.

خلاصه: دابنكاره نصوص دي چې دلالت كوي په ماتولو دبتانو ځكه چې:

- ۱- رسول الله صلى الله عليه وسلم پخپله بتان مات كړي.
- ۲- مجاهدين يې دهغې د ماتولو پسې لېږل.
- ۳- رسول الله صلى الله عليه وسلم دبتانو د ماتولو په هدف هم راليږل شوى و.
- ۴- هغه تصويرونه به يې هم خپرې كول چې ليدل به يې.

دامت دققها وأقوال

١- **حنفي مذهب:** علامة السرخسي وايي: ولو وجدوا في الغنائم صليبا من ذهب أوفضة أو تماثيل أو دراهم أو دنانير فيها تماثيل فإنه ينبغي للإمام أن يكسر ذلك كله اهـ شرح السيرا الكبير ج ٣ ص ١٠٥٢.

كه په غنيمتونو کې يې د سرو او سپينو زرو صليب وموندلو او يا يې بتان يا اشرفي يا دينارونه وموندل چې په هغې تصويرونه وو، نو امام بايد دا دا ټول له منځه يوسي.

٢: قال العلماء: التصوير حرام والمحو واجب حيث لا يجوز الجلوس في مشاهدته اهـ. مرقا شرح مشكاة ج ٤ ص ٢٥٧ لملاعلي القاري الحنفي.

تصوير حرام دی او لېرې کول يې واجب دي او په داسې ځايونو کې چې تصويرونه په کې ليدل کېږي کېناستل جائز نه دي.

٢- **مالکي مذهب:** إمام قرطبي د (قل جاء الحق وزهق الباطل) آيت لاندې ليکي: في هذه الآية دليل على كسر الأوثان إذا غلب عليهم اهـ. القرطبي ج ١٠ ص ٣١٤.

په دې آيت کې دليل دی چې د بتانو په ماتولو د چا لاس بر شو، نو بايد چې مات يې کړي.

٣- **شافعي مذهب:** ١- العزبن عبدالسلام وايي: محو الكفر وإزالته من قلوب الكافرين ومن أسنتهم وكتخريب كنائسهم وكسر صلبانهم وأوثانهم اهـ قواعد الاحكام ج ١ ص ١٥٦.

د کفر ختمول د کافرو د زړونو څخه او دهغوی د ژبو څخه لکه وړانول دهغوی د عبادت خانو او دهغوی د صليب او د بتانو ماتول.

٢- علامه ابن حجر الهيتمي وايي: والأصنام والصلبان وآلات الملاهي والأواني المحرمة لا يجب في إبطالها شئ لوجوبه على القادر عليه اهـ. تحفة المحتاج ج٢ ص٢٩٠.
بتان او صليبونه او د ٽنگ ٽڪور آلات او حرام لونبني ختم ڪري، حڪه چي ڇوڪ بي
په ماتولو قادر شي، نو له منحه ورلبي واجب دي.

٣- امام زكريا الأنصاري وايي: يلزم المكلف كسر الأصنام اهـ اسني المطالب
ج٢ ص٣٤٦.

په هر مكلف لازم دي چي بتان مات ڪري.

٤- **حنبلي مذهب:** امام ابن القيم رحمه الله وايي: وإنما بعث الله رسله بكسر
الأصنام وعبادته وحده لا شريك له اهـ. روضة المحيين ص٤٨١.

او يقينا الله خيل پيغمبران د بتانو په ماتولو رالبرلي دي او دا چي يواځي د الله
عبادت وڪري شي چي هېڅ شريڪ نه لري.

٥- **ظاهري مذهب:** امام ابن حزم وايي: وإنما الواجب في الآنية المذكورة والصلبان
والأوثان الكسر. اهـ المحلى ج١١ ص٣٣٨.

يقينا د حرامو لونبو او صليبونو او بتانو ماتول واجب دي.

بعضي جاهلان وايي: ددي بتانو خو عبادت نه ڪبري نو بايد مات نه شي؟

١- **جواب:** هغه نصوص چي دبتانو يا تصويرونو په حرمت دجوړولو اوياساتلو ڪي
راغلي دي هغه عام دي، ڪه دعبادت لپاره وي او ڪه نه وي. ڇوڪ چي د تخصيص
دعوه ڪوي نو دليل به راوري.

٢- **جواب:** ڪه دا ومنو چي دلته بي عبادت نه ڪبري؛ خو په نورو بت پرستو
هېوادونو ڪي بي عبادت ڪبري.

۳- **جواب:** که ومنو چي عبادت يي نه کبري، نو سد الذرائع هم د اسلام د اصولو خخه شمېرل کبري، خصوصاً په باب د توحيد کي، نو چي بت مات شي ذريعه د شرک هم ورسره ختمېږي.

۴- **جواب:** رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايې: ماته جبريل عليه السلام راغی (ويي ويل) زه بېگناه شپه راغلی وم؛ خو چي ستاسې کورته داخل شوم، نو يوپه کي دسړو تصويرونه وو (دروازې په پرده کي) او بل په کي سپی و، نو رسول الله هغه تصويرونه له پردې خخه خپرې کړل، او سپی يي دکور خخه وويستلو. ابوداؤد و الترمذي.

استدلال: دا امر رسول الله صلى الله عليه وسلم ته جبريل امين کوي او رسول الله صلى الله عليه وسلم پرې عمل کوي، نو که څوک دا وايي چي د تصويرونو او بتانو لبرې کول او وړانول د عبادت پورې خاص دی، نو نعوذ بالله در رسول الله صلى الله عليه وسلم په کور کي دغه تصويرونه آيا د عبادت لپاره وو؟ داخو صريح کفر دی معلومه شوه چي د بتانو وړانول که د عبادت لپاره وي او که نه وي نو وړانول او له منځه وړل يي هم واجب دي. لهذا اسلامي دولت په دغه نصوصو او د امت د فقهاء په اقوالو يي عمل کړی دی والله أعلم.

۵- **جواب:** دا چي څوک د بتانو په ماتولو خفه کبري او بل لوري ته ښه وينې چي په زرگونو مسلمانان هره ورځ د کفارو او مرتدينو له خوا وژل کبري، شکنجه کبري او په دې يي هېڅ چرت خراب نه دی او عيش او عشرت مزو او چرچو کي ډوب دی، نو له دې خخه معلومېږي چي دا د بتانو سره مينه لري او دغسې مينه د بتانو سره

هم عبادت دی. پر دې خبره ښه غور وکړه کېدای شي چې الله عز وجل درته د سمې لارې هدایت وکړي.

۱۸- **اعتراض:** بعضې زړه سواندي نامنهاد مسلمانان وايي چې اسلامي دولت شيعه گان او مرتدين سوځوي، حال دا چې حديث کې د سوځولو څخه منع راغلي ده؟

جواب:

د مرتد حکم: د صحابه کرامو، تابعينو او د اسلامي شريعت د فقهاؤ په دې کې هېڅ اختلاف نشته چې مرتد به قتلولی شي، چې دا يو قطعي خبره ده او د دين د ضرورياتو څخه ده، چې ډېرو علماؤ په دې اجماع هم رانقل کړې ده.

۱- **امام ابن عبد البر رحمه الله وايي:** من ارتد عن دينه حل دمه وضربت عنقه والأمة مجتمعة على ذلك.

څوک چې د دين څخه مرتد شو (لکه اوسني طواغيت او ددوی منونکي) نو وينه يې حلاله او خټ به يې وهل کېږي او امت په دې متفق دی.

۲- **امام ابن قدامه رحمه الله وايي:** أجمع أهل العلم على وجوب قتل المرتد.

د اهل علمو اجماع ده په وجوب د قتل د مرتد.

د قرآن څخه دلايل چې جزاء بالمثل جائز ده:

۱- دليل: الله عز وجل فرمايې: «وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ».

النحل ۱۲۶.

که تاسې غچ يا بدله اخلي نو هغومره واخلې چې خومره پر تاسې تېرى شوى وي؛ خو که تاسې صبر وکړئ نو په دې کې شک نشته چې دا د صبر کوونکو لپاره ډېره ښه ده.

امام ابن جرير رحمه الله وايي: **إن الله ذكر أمر من عوقب من المؤمنين بعقوبة أن يعاقب من عاقبه بمثل الذي عوقب به إن اختار عقوبته.**

الله عز و جل دلته يادونه کړې او امر يې کړى مؤمنانو ته په سزا ورکولو چې هغوى ته سزا ورکړى شوي وي په مثل د هغې چې دوى ته ورکړل شوى وي که سزا ورکول وغواړي.

دا دليل دى چې دا آيت محکم دى او جزاء بالمثل جائز ده، اگر که سوځول وي، ځکه صليبيانو او مرتدينو خومره مسلمانان په لائزرمونو وسوځول.

۳- **ابن جرير رحمه الله:** دا هم ليکي چې دا آيت د حمزة بن عبد المطلب رضي الله عنه باره کې نازل شوى دى کله چې هغه د احد په غزا کې مثله کړى شو، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل که مونږ په مشرکينو برلاسي شو نو د دوى دېرش ۳۰ کسان به مثله کوم، نو چې مؤمنانو دا خبره واورېده، هغوى هم د مشرکينو د مثله کولو قسم وکړ، نو الله عز و جل دا آيت راولېږلو چې عقوبت بالمثل جائز دى تجاوز جائز نه دى.

استدلال: د مثلي څخه په حديث کې منع راغلي؛ خو دې آيت کې الله عز و جل جائز کړه. معلومه شوه چې حرق بالنار (سوځول) جائز نه دى؛ خو بالمثل جائز دى دا هغه

وخت که چبرې و منو چې حرق د اصل نه جائز نه دی که نه نو د اصل نه د مرتد حرق جائز دی لکه چې وروسته به إن شاء الله دا خبره ذکر شي.

۲- دلیل: علامه ابوبکر الجصاص الحنفي رحمه الله مذکوره آیت او بل يې دا آیت ذکر کړی دی: «فَمَنْ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ». البقرة ۱۹۴.

هغه چا چې پر تاسی زیاتى وکړ، نو تاسو هم پر هغوى د هغې په مثل زیاتى وکړئ. وایې: فالواجب بهذه الآية استيفاء المثل ولم يجعل لأحد ممن أوجب عليه أو على وليه أن يفعل بالجاني أكثر مما فعل. واختلف في كيفية القصاص فقال أبو حنيفة وأبو يوسف ومحمد وزفر: على أي وجه قتله لم يقتل إلا بالسيف وقال ابن القاسم عن مالك إن قتله بالعصا أو بحجر أو بالنار أو بالتغريق قتله بمثله. اهـ أحكام القرآن ج ۱.

نو واجب دي په دې آیت کې پوره کول د مثل د قصاص او نه دي ګرځول هېچا ته د هغه چا څخه چې واجب کړي په هغه او یا د هغه په ولى چې په جاني (جنایت کار) باندې زیات هغه څه وکړي چې هغه کړي وي او د فقهاؤ اختلاف دی په قصاص کې: ابو حنیفه، ابو یوسف، محمد او زفر وایې چې جاني به صرف په توره قتلولى شي. امام ابن القاسم د امام مالک رحمه الله څخه روایت کوي وایې: که څوک چا په امسا یا کاني او یا په اور سره سوځولى و یا يې په اوبو کې ډوب کړی و، نو بالمثل به قتلولى شي.

۴- امام قرطبي رحمه الله د سورة البقرة ۱۹۴ آیت لاندې لیکي: لا خلاف بين العلماء أن هذه الآية أصل في المماثلة في القصاص فمن قتل بشيء قتل بمثل ما قتل به

وهو قول الجمهور ما لم يقتله بفسق كاللوطية وإسقاء الخمر فيقتل بالسيف.

وقال ابن الماجشون: إن من قتل بالنار أو بالسهم لا يقتل به لقول النبي صلى الله عليه وسلم: ((لا يعذب بالنار إلا الله)). والسهم نار باطنة وذهب الجمهور إلى أنه يقتل بذلك لعموم الآية. وقوله: ((لا يعذب بالنار إلا رب النار)): صحيح إذا لم يحرق، فإن حرق حرق. يدل عليه عموم القرآن، قال الشافعي رحمه الله: إن طرحه في النار عمدا طرحه في النار حتى يموت. وذكره الوقار في مختصره عن مالك وهو قول محمد بن حكم. اهـ تفسير القرطبي.

د علماء په دې کې اختلاف نشته، چې دغه آیت دلیل دی په قصاص اخيستلو کې بالمثل، نو څوک چې قتل کړی شو په کوم شي نو قاتل به یې بالمثل قتل کېږي او دا د جمهورو علماء قول دی، تر څو چې یې د فسق په عمل نه وي وژلی لکه لو اطات یا د شرابو په څښلو نو داسې قاتل به بیا په توره وژل کېږي. ابن ماجشون مالکي وایي: که څوک چا په اور یا په زهرو سره قتل کړ، نو په اور او زهرو به نه قتلېږي ځکه رسول الله صلى الله عليه وسلم وایي: په اور به عذاب نه ورکوي، مگر خاوند د اور چې الله تعالی دی. او زهر چې دي نو دا باطني اور دی، جمهور علماء بیا وایي چې په اور به هم قتلېږي، ځکه چې آیت عام دی بیا امام قرطبي وایي: دغه حدیث چې «لا يعذب بالنار...» صحیح حدیث دی؛ خو چې کله دغه قاتل په اور باندې مقتول نه وي سوځولی، نو که سوځولی یې و بیا به سوځول کېږي چې په دې خبره عموم د قرآن دلالت کوي. امام شافعي رحمه الله وایي که په اور کې یې غورځولی و، په اور کې به غورځول کېږي تر هغې چې مړ شي او الوقار د امام مالک څخه دا خبره هم ذکر کړې، چې دا قول د محمد بن الحكم دی.

۳- دلیل: د ابو هريرة رضي الله عنه حديث دی، رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمایي: زیات دروند لمونځ په منافقانو د ماسخوتن او سهار لمونځونه دي، که دوی ددې په اجر پوهېدی، نو په خاپوړو به دغه لمونځونو ته راتللی. بیا رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمایي: ما قصد وکړ هغه کسانو ته چې د جماعت لمانځه ته نه راځي: ((فأحرق بيوتهم بالنار)). مسلم ج ۱ ص ۴۵۱ في المساجد.

نود دوی کورونه په اور وسوځوم.

استدلال: دا حديث صريح دليل دی په سوځولو په اور سره د باب د سزا ورکولو بدني او مالي، چې په دې حديث کې منافقان مراد دي، چې د دوی کورونه وسوځوي، او سره د دوی، نو که ښځې او ماشومان نه وای نو دا کار به یې کړی و. لکه د مسند احمد حديث کې دي: ((ولا ما في البيوت من النساء والذرية)). دا حديث پرې دليل دی.

دلته د حديث نه شاهد ردت او شرک دی، چې دليل د تحريق دی. او هغه کسان ترې مراد دي څوک چې مسلمانان او د هغوی اطفال او ښځې په بمونو سوځوي.

۴- دلیل: انس رضي الله عنه وايي د عكل د قبيلې څه خلک رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغلل او د مدينې هوا پرې ښه رانه غله مريضان شول، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته د اوبسانو د شپډو او متيازو څښلو امر وکړ، نو هغوی دا څښلې او روغ شول، بیا یې د رسول الله صلى الله عليه وسلم شپونکی قتل کړ او اوبنې یې ترې وتښتولې، رسول الله صلى الله عليه وسلم ته خبر راوړسېد، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ورپسې صحابه کرام ولېږل او هغوی راوستل شول: ((فَأَمَرَ

بِمَسَامِيرٍ فَأُحْمِيَتْ، فَكَحَلَهُمْ، وَقَطَعَ أَيْدِيَهُمْ وَأَرْجُلَهُمْ، ثُمَّ أُلْقُوا فِي الْحَرَّةِ،
يَسْتَسْقُونَ فَمَا سُقُوا حَتَّى مَاتُوا)). البخاري.

رسول الله صلى الله عليه وسلم امر وکړ، چې سيخان گرم کړئ نو سيخان گرم کړی
شو او د هغوی سترگې يې پرې راوويستلې، لاسونه او پښې يې هم ترې غوڅ کړل،
بيا په گرمۍ کې وغورځول شول او به يې غوښتلې؛ خو چا ورنه کړلې تر دې چې مړه
شول.

استدلال: لومړی دلته وجوب د مماثلت چې د عکس (مذکور خلک) په شپونکي د
رسول الله صلى الله عليه وسلم کوم فعل کړی و، هغه رسول الله صلى الله عليه وسلم
د دوی سره وکړ، نو که عکس (مذکور خلک) دغه شپونکي په اور سوځولي وای، نو
رسول الله صلى الله عليه وسلم به هغوی ضرور سوځولي وای، ځکه چې مفهوم د
حدیث پرې دلیل دی.

دویم دا چې رسول الله صلى الله عليه وسلم امر وکړ چې سيخان دې گرم کړی شي او
په هغې دې ورته سترگې راوويستل شي. آیا دا د اور سوځول نه دي؟
نو جواز د حرق د جز جواز د کل نه منع کوي.

درېم دا چې رسول الله صلى الله عليه وسلم امر وکړ چې په گرمۍ کې دې وغورځول
شي او او به دې هم ورنه کړل شي او نه يې صحابه کرامو ته د پښو او لاسونو د
خلاصولو امر وکړ، ځکه چې د رسول الله صلى الله عليه وسلم غرض د دوی هلاکول
و، چې دا عذاب بيا د سوځولو څخه پورته دی، ځکه د دوی دوه عذابونه وو، یو لنډ
سوځول او لمړ ته غورځول او بل او به نه ورکول.

٥- دليل: أبو موسى الأشعري رضي الله عنه وإي: نبي عليه السلام زه او معاذ بن جبل رضي الله عنه يمن ته ولېرلو او دواړو ته يې امر وکړ، چې خلکو ته قرآن ياد کړئ، فَجَاءَ مُعَاذٌ إِلَى أَبِي مُوسَى يَزُورُهُ، وَإِذَا عِنْدَهُ رَجُلٌ مُوثِقٌ بِالْحَدِيدِ، فَقَالَ: يَا أَخِي أَبْعَثْنَا نُعَذِّبُ النَّاسَ أَمْ بُعِثْنَا نَعْلَمُهُمْ وَنَأْمُرُهُمْ بِمَا يَنْفَعُهُمْ؟ فَقَالَ لَهُ: أَسْلَمَ، ثُمَّ كَفَرَ، فَقَالَ: وَالَّذِي بَعَثَ مُحَمَّدًا بِالْحَقِّ لَا أَبْرَحُ حَتَّى أَحْرِقَهُ بِالنَّارِ، فَقَالَ أَبُو مُوسَى: إِنَّ لَنَا عِنْدَهُ بَقِيَّةً، قَالَ مُعَاذٌ: وَاللَّهِ لَا أَبْرَحُ أَبَدًا، قَالَ: فَاتَيَا بِحَطْبٍ فَأُلْهِبَتْ

فِيهِ النَّارُ، وَطَرَحَهُ. رواه الطبراني في الكبير ج ٣٠ ص ٤٣ وقال الهيثمي في مجمع الزوائد ج ٦ ص ٣٩٩ رجال الصحيح.

معاذ بن جبل أبو موسى الأشعري رضي الله عنه ته د ملاقات لپاره راغی، نو چې گوري يو سړی په زنځيرونو تړل شوی پروت دی، معاذ بن جبل رضي الله عنه ورته وويل: ای وروره! آیا مونږ د دې لپاره رالېږل شوي يو، چې خلکو ته عذاب ورکړو او که خلک پوه کړو او امر ورته دهغه شي وکړو چې دوی ته نفع ورکړي؟ نو أبو موسى الأشعري رضي الله عنه ورته وويل: دا مخکې مسلمان و اوس کافر شوی دی، نو معاذ بن جبل رضي الله عنه وويل: قسم په هغه ذات چې محمد صلی الله عليه وسلم يې پر حق رالېږلی دی، تر څو چې مې دا شخص نه وي سوځولی له دې ځايه نه ځم، نو أبو موسى رضي الله عنه وويل: د دې يو څه وخت زمونږ سره شته معاذ رضي الله عنه وويل قسم پر الله زه به همداسې ولاړ يم. بيا وايي: لرگي راوړل شول او اور بل کړای شو او هغه پکې وغورځول شو.

حافظ ابن حجر رحمه الله وايي: ويؤخذ منه أنه كانا يريان جواز التعذيب بالنار واحراق الميت بالنار مبالغة في إهانتة وترهيبا عن الإقتداء به. فتح الباري ج ١٢ ص ٢٧٤.

د دې حديث څخه دا لاس ته راځي چې أبو موسى او معاذ رضي الله عنهما په اور سره عذاب وركول جائز گڼل او د مري سوځول يې په اور سره هم جائز گڼل له وجې د مبالغې چې د دغه سړي سپكوالي وشي او د خلكو د وېرولو لپاره چې د ده په شان كار ونه كړي.

۶- دليل: ابن عباس رضي الله عنهما وايي: إن أناسا ارتدوا على عهد علي رضي الله عنه فأحرقهم بالنار فبلغ ذلك ابن عباس رضي الله عنه فقال: لو كنت أنا لم أحرقهم لنهي رسول الله صلى الله عليه وسلم لا تعذبوا بعداب الله ولقتلتهم كما قال النبي صلى الله عليه وسلم: ((من بدل دينه فاقتلوه)). البخاري.

څه خلك د علي رضي الله عنه په خلافت كې مرتد شول، نو هغه په اور و سوځول نو دا خبره ابن عباس رضي الله عنهما ته ورسېده نو ويې ويل: كه زه واى نو ما به نه وى سوځولي، ځكه چې رسول الله صلى الله عليه وسلم منع كړې ده چې د الله تعالى په عذاب چاته عذاب مه وركوئ او ما به همداسې قتل كړى واى لكه چې رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايې: چا چې دين بدل كړ نو هغه قتل كړئ.

خو هر كله چې علي رضي الله عنه ته د ابن عباس رضي الله عنه دا قول ورسېد، چې د علي رضي الله عنه دا سوځول يې ښه و نه گڼل، نو هغه په دې خبره كومه پروا ونه كړه، او علي رضي الله عنه د ابن عباس رضي الله عنه د دې قول رد وكړ او ويې ويل: ويح ابن عباس. الدار قطني ج ۳ ص ۱۰۸ يا ستاد صحيح.

او د احمد په روايت كې داسې دي: ويح ابن أم ابن عباس.

دا د دې ښکاره ثبوت دی چې خليفه راشد د ابن عباس رضي الله عنه انکار بې ځايه وگڼلو. او د دې حديث وضاحت به وروسته راشي.

۷- دليل: **ابو عمر الشيباني رحمه الله وايي:** إن عليا أتى بالمستورد العجلي وقد ارتد فقتله فأعطاه النصارى بجيفته ثلاثين ألفاً فابى أن يبيعهم إياه وأحرقه. رواه البيهقي في سننه ج ٦ ص ٢٥٤.

علي رضي الله عنه ته مستورد العجلي راوستل شو. چې هغه مرتد شوی و نو هغه يې قتل کړ. نو نصاراؤ هغه ته د هغه د جسد په مقابل کې دېرش زره درهم ورکولې خو علي رضي الله عنه انکار وکړ چې دا پرې خرڅ کړي نو هغه يې وسوځولو.

۸- دليل: وأخرج أيضا البيهقي عن أبي بكر رضي الله عنه أنه جمع الناس في حق رجل ينكح كما ينكح النساء فسأل أصحاب رسول الله صلى الله عليه وسلم عن ذلك فكان أشدهم يومئذ قولاً علي بن أبي طالب رضي الله عنه قال: هذا ذنب لم تعص به أمة من الأمم إلا أمة واحدة صنع الله بها ما قد علمتم نرى أن نحرقه بالنار فاجتمع أصحاب رسول الله صلى الله عليه وسلم على أن يحرقه بالنار فكتب أبو بكر إلى خالد بن الوليد يأمره أن يحرقه بالنار. نيل الأوطار كتاب الحدود.

امام بيهقي د ابو بكر رضي الله عنه څخه نقل کړی چې هغه خلک را جمع کړل د هغه سړي په هکله ، چې يو سړی يې په نکاح کړی و لکه څرنگه چې ښځې په نکاح کېږي، د رسول الله صلى الله عليه وسلم د صحابه کرامو څخه يې د دې په هکله پوښتنه وکړه، نو په دوی کې سخت جواب په دغه ورځ د علي رضي الله عنه و چې ويل يې: دا داسې گناه ده چې هېڅ امت نه ده کړې، مگر يو امت چې الله تعالی پرې

هغه څه وکړل چې تاسو ته پته ده. زمونږ دا نظر دی چې دا په اور وسوځو نو د رسول الله صلی الله علیه وسلم صحابه کرام په دې جمع شول چې دغه شخص په اور وسوځوي، نو ابو بکر صدیق رضي الله عنه خالد بن الوليد رضي الله عنه ته وليکل چې دغه شخص وسوځوي.

استدلال: په پورتنی اثر کې فاجتمع أصحاب رسول الله صلی الله علیه وسلم دا دليل دی چې په سوځولو د داسې مجرم او مرتد د صحابه کرامو اجماع ده.

۹- دليل: همدارنگه ابو بکر صدیق رضي الله عنه: دفجاء په نوم یوکس چې ابو بکر صدیق رضي الله عنه ته راغی او وسله او لښکري يې ترې طلب کړې؛ خو فجاء به نه مسلمان کتلو او نه کافر او هغه به يې وژلو، ابو بکر صدیق رضي الله عنه ته دا خبر ورسېد، نو هغه يې ونيولو او بقیع ته يې راوستلو او لاسونه يې ورته شاته وتړل او اور يې بل کړ او هغه يې وسوځولو. إقتداء المجاهدين ص ۴.

۱۰- دليل: د عبد الله بن سبأ قوم علي رضي الله عنه ته راغی او ورته يې وويل: أنت هو فقال لهم ومن هو؟ قال: أنت الله فاستعظم رضي الله عنه الأمر فأمر بنار فأججت وأحرقهم بالنار. الملل والنحل للشهرستاني رحمه الله.

د عبد الله بن سبأ الحميري عليه اللعنة قوم علی رضي الله عنه ته راغی او ورته يې وويل: چې ته الله يې. نو علي رضي الله عنه دا کار ډېر لوی وگڼلو نو د اور امر يې وکړ او اور بل کړای شو او هغوی يې په اور وسوځول.

۱۱- دليل: حافظ ابن کثير رحمه الله په خپل تاريخ کې ليکلي دي چې خالد بن الوليد رضي الله عنه مالک بن نويرة راوغوښتلو چې سجاح نومې ښځې چې د نبوت

دعوه يې کړې وه ورسره ملگری شوی و او بل دا چې زکات یې نه ورکولو، نو خالد بن الولید رضي الله عنه ورته وویل: آیا ته نه پوهېږې چې زکات د لمونځ سره یو ځای ذکر شوی دی؟ نو مالک بن نویره ورته وویل: دا خو ستاسې د صاحب (رسول الله صلی الله علیه وسلم) گمان دی، خالد بن الولید رضي الله عنه ورته وویل: آیا هغه زمونږ ملگری دی ستا ملگری نه دی؟ نو ضرار ته یې امر وکړ چې ختې یې ووهي. وأمر برأسه فجعل مع حجرين وطبخ على الثلاثة قدرا فأكل منها خالد.

او امر یې وکړ چې سړ یې ددوه کابو سره یوځای کړي او نغرې ترې جوړ کړي شي او بیا پرې کتوی. پخه کړی شوه او خالد رضي الله عنه ددغه کتوی نه خوراک هم وکړ. ابن کثیر رحمه الله وايي چې د مالک بن نویره دومره وینستان و، چې ټوله کتوئ پرې پخه شوه او لا وینستان یې ختم شوي نه و.

نو ابو قتادة رضي الله عنه د خالد بن الولید رضي الله عنه سره په دې باره کې خبرې وکړې، تر دې چې ابو قتادة ابوبکر صدیق رضي الله عنه ته د دې عمل شکایت وکړ او صدیق رضي الله عنه ته یې وویل: چې هغه معزول کړي، ځکه د ده توره خو ټوله وینه وینه ده. ابوبکر صدیق رضي الله عنه ورته وویل: زه هغه توره نه شم بې کاره کولی: سله الله على الكفار. چې الله د کفارو پسې راویستلې وي. البداية والنهاية ج ٦ ص ٣٥٥.

داسلامي امت د علماؤ اقوال

علامه بدر الدين العيني الحنفي رحمه الله وايبى: قال الداودي: إحراق علي رضي الله عنه الزنادقة ليس بخطأ، لأنه صلى الله عليه وسلم قال لقوم: إن لقيتم فلانا وفلانا فأحرقوهم بالنار ثم قال: إن لقيتموهم فاقتلوهم فإنه لا يعذب بعذاب الله. ولم يكن في الغضب والرضاء إلا حقاً، قال الله تعالى: «وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ»». عمدة القاري شرح صحيح البخاري.

داودي وايبى: چې د زنديقانو سوځول د علي رضي الله عنه كوم خطاء عمل نه و، ځكه چې رسول الله صلى الله عليه وسلم يو قوم ته وويل: كه د فلاني او فلاني قوم سره مخامخ شوى، نو په اور يې وسوځوى بيا يې ورته وويل كه ورسره مخامخ شوى نو مړه يې كړئ، ځكه د الله په عذاب به چاته عذاب نه وركول كيږي. دا خبرې د رسول الله صلى الله عليه وسلم په حالت د غضب او رضا دواړو كې حق وې، الله تعالى فرمايې: رسول الله صلى الله عليه وسلم له ځانه خبرې نه كوي.

۲- **علامه شوکاني رحمه الله وايبى:** وقد اختلف السلف في التحريق فذكره ذلك عمر وابن عباس وغيرهما مطلقاً سواء كان في سبب كفر أو في حال مقاتل أو في قصاص وأجازه علي رضي الله عنه و خالد بن الوليد رضي الله عنه وغيرهما. قال المهلب: ليس هذا النهي على التحريم بل على سبيل التواضع ويدل على جواز التحريق فعل الصحابة وقد سمل النبي صلى الله عليه وسلم أعين العرنيين بالحديد وقد أحرق أبوبكر بالنار في حضرة الصحابة وحرق خالد بن الوليد ناساً من أهل الردة وكذلك حرق علي رضي الله عنه. نيل الأوطار ج ۷ ص ۲۷۱.

د سلفو په سوځولو د کافر کې اختلاف دی. عمر رضي الله عنه او ابن عباس رضي الله عنه يې مطلقاً مکروه گڼي، برابره خبره ده چې سبب يې کفر وي او که حالت د جنگ او يا قصاص وي. علي رضي الله عنه او خالد بن الوليد رضي الله عنه او نور صحابه کرام يې جائز گڼي.

مهلبي رحمه الله وايي: چې حديث کې چې کومه منع راغلې د اور د سوځولو څخه دا د تحریم له وجې نه ده، بلکې دا رسول الله صلى الله عليه وسلم د تواضع پر بنياد ويلي دي، چې په دې جواز د صحابه کرامو فعل دلالت کوي.

رسول الله صلى الله عليه وسلم د عرنينو سترگې په تودو اوسپنو سره راوويستلې ابوبکر صديق رضي الله عنه د صحابه کرامو په محضر کې څه خلک په اور وسوځول، خالد بن الوليد رضي الله عنه هم ډېر مرتدين وسوځول، همدارنگه علي رضي الله عنه زنداقه وسوځول.

۳- علامه عيني رحمه الله وايي: وأكثر علماء المدينة يجيزون تحريق الحصون على أهلها بالنار وقول أكثرهم بتحريق المراكب وهذا كله يدل على أن معنى الحديث على الندب وممن كره رمي أهل الشرك بالنار عمرو ابن عباس وابن عبد العزيز وهو قول مالك. وأجازه علي رضي الله عنه وحرق خالد بن الوليد ناساً من أهل الردة. وأجاز الثوري رمي الحصون بالنار وقال الأوزاعي: لا بأس أن يدفن عليهم في المطمورة إذا لم يكن فيها إلا المقاتلة ويحرقوا ويقتلوا كل قتال ولو لقيناهم في البحر ميناهاً بالنفط والقطران وأجاز ابن القاسم رمي الحصن بالنار والمراكب إذا لم يكن فيها إلا المقاتلة فقط. عمدة القاري.

اکثر د مدينې علماء په اور باندې سوځول جائز گڼي د کفارو کورونه سره د خلکو او همدارنگه اکثريت د دغه علماء سپړلی سوځول هم جائز گڼي. دا ټول په دې دلالت

کوي چي حديث په استحباب حمل دی، عمر رضي الله عنه، ابن عباس رضي الله عنهما، عمر بن عبد العزيز او په يو قول د مالک رحمه الله مشرکان په اور سوځول بد گڼي. او علي رضي الله عنه يې جائز گڼي. او خالد بن الوليد رضي الله عنه څه خلک د مرتدينو څخه وسوځول. امام ثوري رحمه الله بيا د کفارو کورونه په اور ويشتل جائز گڼي امام اوزاعي رحمه الله وايي: پروا نه کوي که لوگي ورته مورچل کې بل کړي کله چې په کې فقط جنگي کسان وي او هغه وسوځوي او هر جنگيالي يې مړ کړي. او که مونږ کافران په درياب کې وموندل نو په نفطو او ننځو يې ولو (چې اور وکړي). ابن القاسم بيا د قلعه ويشتل په اور جائز بولي او همدارنگه د هغوی سپړلی. کله چې په کې فقط جنگيالي وي.

۴- امام ابو الوليد باجي المالکي، ابن الجوزي، ابن کثير او امام ابن حجر رحمهم الله د مذکور حديث چې: «لا تعذب بعذاب النان» فوائد ذکر کوي وايي: وفيه المماثلة في القصاص وذلك من المثلة المنهي عنها فإن قلنا النهي عن التحريق والتمثيل للتحريم فإنه عام مخصص بكونهما معاقبة بالمثل. اهـ تفسير ابن کثير ج ۲ ص ۵۷ وفتح الباري ج ۱ ص ۳۴۱.

دا په قصاص کې برابر والی افاده کوي او دا هغه مثله نه ده کوم چې ترې منع شوي ده. که مونږ ووايو چې منع د سوځولو او مثلي څخه د تحريم لپاره ده، نو دا به عام وي، چې سوځول او قصاص به ترې خاص وي له وجې د جزاء بالمثل.

۵- امام بخاري رحمه الله باب اېښی دی: باب إذا حرق المشرك المسلم هل يحرق؟ کله چې يو مشرک مسلمان سوځولی وي نو آیا مشرک به پرې هم سوځول کېږي؟ ابن حجر العسقلاني رحمه الله وايي: كأنه أشار بذلك إلى تخصيص النهي في

قوله صلى الله عليه وسلم: ((لا يعذب بعذاب الله))، إذا لم يكن ذلك على سبيل القصاص. فتح الباري ج ٢ ص ٤٤٧.

امام بخاري اشاره کوي چې کوم تخصیص د نهی د سوځولو راغلی دی هغه په هغه صورت کې چې کله چې په طریقه د قصاص نه وي. یعنې که قاتل په اور څوک نه وي سوځولی، او که سوځولی یې و نو بیا جائز دي.

٦- امام ابن القيم رحمه الله وايي: إن أبا بكر رضي الله عنه حرق اللوطية وأذاقهم حر النار في الدنيا قبل الآخرة وكذلك قال أصحابنا: إذا رأى الإمام تحريق اللوطي فله ذلك. ثم حرقهم عبد الله بن الزبير في خلافته ثم حرقهم هشام بن عبد الملك. الطرق الحكيمة لابن القيم رحمه الله.

ابوبکر رضي الله عنه یو سړی چې لواطت یې کړی و، سوځولی و او د آخرت څخه مخکې یې په دنیا کې ورته د اور خوند وڅکولو. همدارنګه زموږ د مذهب پیروان وايي کله چې امام ویني چې سوځول د لواطت فائده کوي د ده لپاره دا جائز دي، او بیا عبد الله بن الزبير رضي الله عنه د خپل خلافت په دور کې دا کار کړی و او له هغه څخه وروسته هشام بن عبد الملك هم دا کار کړی و.

او بل ځای کې وايي: فأجمع رأي أصحاب رسول الله صلى الله عليه وسلم على أن يحرقوا بالنار فكتب أبو بكر إلى خالد بن الوليد رضي الله عنه أن يحرقوا ثم حرقهم ابن الزبير ثم حرقهم هشام بن عبد الملك. اهـ بدائع الفوائد.

د رسول الله صلى الله عليه وسلم د صحابه کرامو رایه په دې جمع شوه، چې لواطت کوونکی په اور وسوځوي، نو ابوبکر صديق رضي الله خالد بن الوليد رضي الله عنه ته وليکل چې ويې سوځوي، بیا ابن الزبير رضي الله عنه وسوځول او بیا له هغه وروسته هشام بن عبد الملك رحمه الله هم وسوځول.

٧- شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم قبله بنت قيس بن معدي كرب د الأشعث خور په نکاح کړه؛ خو مخکې له دې چې رسول الله صلى الله عليه وسلم پرې دخول وکړي وفات شوه. او چا ويلي دي چې رسول الله صلى الله عليه وسلم هغې ته اختيار ورکړ، چې د چا سره نکاح کوي نو ويې کړه، نو هغې نکاح غوره کړه. دوى وايي هر کله چې نبي عليه السلام وفات شو نو عکرمه بن أبي جهل په نکاح کړه. دا خبره ابوبکر رضي الله عنه ته ورسېده نو ويې ويل: لقد هممت أن أحرق عليهما بيتهما فقال عمر رضي الله عنه: ما هي من أمهات المؤمنين ولا دخل بها ولا ضرب عليها الحجاب وقيل: إنها ارتدت فاحتج عمر على أبي بكر أنها ليست من أزواج النبي صلى الله عليه وسلم بارتدادها. اهـ الصارم المسلول.

نو ابوبکر صدیق رضي الله عنه وويل چې دا اراده مې کړې، چې دوى دواړه دکور سره وسوځوم. نو عمر رضي الله عنه وويل چې دا خو أم المؤمنين نه ده او رسول الله صلى الله عليه وسلم هم پرې دخول نه وکړی او نه يې پرې پرده کړې وه او چا ويلي دي چې دا مرتده شوې وه، نو عمر رضي الله عنه په ابوبکر رضي الله عنه دا دليل ونيولو چې دا د رسول الله صلى الله عليه وسلم بي بي نه ده ځکه چې مرتده شوې ده. **استدلال:** ابوبکر صدیق رضي الله عنه د دې بنسټې او د هغې د خاوند د سوځولو قصد وکړ، خو ابوبکر رضي الله عنه ته عمر رضي الله عنه وويل چې دا أم المؤمنين نه ده، نو ځکه هغه دا کار ونه کړ له دې معلومه شوه، چې د صحابه کرامو په نزد د مرتد سوځول عام معلوم کار و. ابن کثير، وابن جرير.

٨- امام ابن القيم رحمه الله: ولهذا كان أصح الأقوال أنه يفعل بالجاني مثل ما فعل بالمجنى عليه ما لم يكن محرماً لحق الله كالقتل باللوامة وتجريم الخمر ونحوه فيحرق كما حرق ويلقى من شامق كما فعل ويخنق كما خنق لأن هذا أقرب إلى العدل وحصول مسمى القصاص وإدراك الشار والتشفي والزجر المطلوب من القصاص وهذا مذهب مالك والشافعي وإحدى الروايات عن أحمد رحمه الله. وقد أباح الله تعالى للمسلمين أن يمثلوا بالكفار إذا مثلوا بهم وإن كانت المثلة منهيها عنها فقال تعالى: ((وإن عاقبتم فعاقبوا بمثل ما عوقبتم به)). وهذا دليل على أن العقوبة بجذع الأنف وقطع الأذن وبقر البطن ونحو ذلك هي عقوبة بالمثل ليست بعدوان والمثل هو العدل. اهـ حاشية ابن القيم رحمه الله على سنن أبي داود.

له دي وچي زيات صحيح قول د اقوالو خخه دا دي. چي په جنايتكار به هغه خه كېږي چي په چا يې كوم ډول جنايت كړى وي، ترڅو چي دغه كار حرام نه وي، له وجي د حق د الله تعالى، لكه قتل په لواطت يا په څښلو د شرابو او داسي نور، نو جنايتكار به سوځوي كه چېرته يې هغه بل سوځولى و، د غره نه به يې راغورځوي كه ده دا كار يې كړى وي او مړى نه به يې زورېندوي كه هغه دا كار كړى وي ځكه دا كار زيات نژدې دى عدل ته او حاصلېدل د بدلې اخيستلو، موندل او زړه يخواي، زجر او رتنه كومه چي د قصاص مطلوب ده دا په دي كار سره حاصلېږي او دا مذهب دى د مالك، شافعي او يو روايت د احمد رحمهم الله خخه هم دى، بيا وايي: يقينا الله تعالى مسلمانانو ته د كفارو مثله كول حلال كړي كه كفارو په مسلمانانو دا كار كړى و، اكر چي مثله كول منع ده. الله تعالى فرمايې: كه تاسو دي كافرو ته سزا وركوئ، نو تاسو هغوى ته همغومره سزا وركړئ په مثل د هغې چي تاسي ته دركړى شوې وي. دا دليل دى چي سزا وركول په پرې كولو د پوزې او غوځولو د غوږونو،

د خېټې په څيرې کولو او نور داسې دا جزاء بالمثل ده زياتی نه دی او جزاء بالمثل دا عين عدل دی.

۹- امام ابن قدامة رحمه الله وايي: وإن حرقه فقال بعض أصحابنا: لا يحرق لأن التحريق محرم لحق الله تعالى: لقول النبي صلى الله عليه وسلم: ((لا يعذب بالنار إلا رب النار)) ولأنه داخل في عموم الخبر وهذا مذهب أبي حنيفة وقال القاضي: الصحيح أنه فيه روايتين، كالتغريق إحداهما، يحرق وهو مذهب الشافعي، لما روى البراء بن عازب رضي الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: ((من حرق حرقناه ومن غرق غرقناه)). وحملوا الحديث على غير القصاص في المحرق. اهـ المغني لابن قدامة ج ۸.

که یې وسوځولو، نو بعضې ملګري زمونږ وايي چې قاتل به نه سوځول کېږي، ځکه سوځول حرام دي د الله تعالی د حق له وجې. ځکه رسول الله صلی الله علیه وسلم وايي: په اور به عذاب نه ورکوي مګر خاوند د اور یعنې الله عزوجل. او بل دا داخل دی په عموم د دې حدیث کې او دا مذهب دی د ابو حنیفه رحمه الله، او قاضي رحمه الله وايي صحیح خبره دا ده چې په دې موضوع کې دوه روایتونه دي. لکه په غرقولو، یو دا چې سوځول کېږي به چې دا مذهب د شافعي رحمه الله دی ځکه براء بن عازب رضي الله عنه د رسول الله صلی الله علیه وسلم نه روایت کوي وايي: چې چا څوک وسوځولو هغه به سوځوو او چا چې څوک په اوبو کې غرق کړو هغه به غرقوو. او دغه حدیث د تعذیب په اور یې په غیر قصاص حمل کړی. (چې قصاص نه دی).

١٠- **علامه جمال الدين الصردفي الريمي وايي:** مسئلة: عند الشافعي ومالك وأحمد وأكثر العلماء إذا أحرقه أو غرقه أو رماه بحجر أو من شاهق فمات أو ضربه بخشبة أو حبسه ومنعه الطعام والشراب حتى مات فللولي أن يقتص منه بهذه الأشياء. وعند أبي حنيفة والثوري رحمهما الله يجب القصاص في هذه الأشياء إلا في التحريق بالنار ولا يجوز أن يقتص فيها إلا بالسيف. اهـ المعاني البديعة في معرفة اختلاف أهل الشريعة.

د امام شافعي، مالک، احمد رحمهم الله او نورو اکثرو علماؤ په نزد کله چې چا خوک و سوځولو يا يې غرق کړ او يا يې په کاني وويشتلو او يا يې د غره څخه راوړغړولو او مړ شو، يا يې په لرگي ووهلو او يا يې بندي کړو او ډوډۍ او اوبه يې ترې منع کړل، تر دې چې مړ شو نو د مقتول د ولي لپاره دا حق حاصل دی، چې د هغه قاتل نه په دغه شيانو سره بدله واخلي او د ابو حنيفة او امام ثوري رحمهما الله په نزد په دې شيانو کې قصاص واجب دی مگر په سوځولو کې نه دی چې او سوځوونکی به په توره سره قتلېږي.

وضاحت: د دې نه معلومه شوه چې اکثر علماء په جواز د قصاص قائل دي. مذکوره پیلوټ يا نور مرتدين لکه د پاکستان، افغانستان او نور عرب او عجم چې کوم ظلمونه په مسلمانانو کوي، بمبارونه کوي، ماشومان او ښځې په لويو لويو بمونو سره قتلوي آيا دا حرق نه دی؟

١١- **ملا علي القاري رحمه الله د الشفاء بتعريف حقوق المصطفى شرح کې وايي:** ومن شتم النبي صلى الله عليه وسلم من اليهود والنصارى فأرى للإمام أن يحرقه، من الإحراق أو التحريق بالنار أي ابتداءً وإن شاء أي الإمام قتله ثم حرق جثته وإن شاء أحرقه بالنار حيا إذا تهافتوا في سبه. أي تساقطوا وتكرر منهم وتبالغوا، ولعل التحريق حيا من باب السياسة. اهـ كلام ملا علي القاري رحمه الله.

چا چې رسول الله صلى الله عليه وسلم ته ڪنڊل وڪڙڻ ڪه يهودي وي او ڪه نصراني وي نو زه و ايم چې امام ته په ڪار دي چې هغه وسوڻوي ڪه احرار او تحريڪ په اور سره وي، ڪه ژوندي يي په اور سوڻوي او ڪه خونه يي شي قتل يي ڪري بيا يي وروسته جسد وسوڻوي او ڪه يي خونه شي نو ژوندي دي وسوڻوي، لکه چې په سب او شتم ڪي تڪرار وي او ڪېداي شي چې ژوندي سوڻول د باب د سياست څخه وي.

۱۲- امام ابن مفلح رحمه الله وايي: قال شيخنا - ابن تيمية رحمه الله - المثلثة حق لهم فلهم فعلها للإستيفاء وأخذ الثأر ولهم تركها والصبر أفضل وهذا حيث لا يكون في التمثيل بهم زيادة في الجهاد ولا يكون نكالا لهم عن نظيرها، فأما إذا كان في التمثيل الشائع دعاء لهم إلى الإيمان أو زجر لهم عن العدوان فإنه هنا من إقامة الحدود والجهاد المشروع. وكذا قال الخطابي: إن مثل الكافر بالمقتول جاز أن يمثل به. اهـ القروع لابن مفلح رحمه الله.

امام ابن مفلح رحمه الله وايي زموږ شيخ، شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله وايي: مثله ګول د کافرو مسلمان لره، مسلمانانو ته دا حق ورکوي چې دوی هم هغوی مثله ګري له وجې د پوره ګولو د بدلې او د هغوی نه د انتقام اخېستلو، پرېښودل يي او صبر ګول مسلمانانو ته افضل دي؛ خو په دې شرط چې په مثله ګولو کې زیادت نه راتللو، نو هر کله چې په مثله ګولو کې دوی ته دایمان دعوت و او یا هغوی ته رتنه وه چې زیاتې ونه ګري، نو مثله ګول بیا دلته د حدودو د نافذولو په معنی او د مشروع جهاد په معنی ده. همدارنګه علامه خطابي وايي که کافر په مسلمان مثله ګري وه، نو جائز ده چې د کافر سره هم داسې وشي.

د شيخ الاسلام دا كلام د شريعت د مقاصدو سره موافق دی، ځكه په دغه مثله او يا سوځولو كې إعلاء د كلمه الله، د دښمنانو وېرول، په هغوی كې وېروه خپرول، په هغوی رعب اچول شرعي مقصد دی چې «فَشَرَّدَ بِهِمْ مِّنْ خَلْفِهِمْ» پرې دليل دی.

۱۳- په الموسوعة الكويتية مادة إحراق، القصاص بالإحراق وايي: ذهب الشافعي رحمه الله وهو المشهور عند المالكية ورواية عند الحنابلة إلى قتل القاتل بما قتل به وقوله تعالى: ((فَمَنْ أَعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَأَعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا أَعْتَدَى عَلَيْكُمْ))، وبما أخرجه البيهقي والبخاري عن النبي صلى الله عليه وسلم من حديث البراء وفيه: ((من حرق حرقناه)). اهـ الموسوعة الكويتية.

امام شافعي رحمه الله او مالكيه او په يو روايت د حنبله و څخه دا نقل دي، چې قاتل به هغه څه باندې قتل كېږي، چې مقتول يې پرې قتل كړی وي، اكر كه اور وي او بدله اخيستل په اور سره به مستثنی وي د هغه نهې څخه چې حديث كې راغلې ده. دوی استدلال كوي په دې قول د الله تعالى: كه تاسو دوی ته سزا وركوئ نو تاسو هم همغومره دوی ته سزا وركړئ په مثل د هغې چې تاسو ته يې دركړې وي. او بل ځای كې وايي: پس كه تاسو باندې دوی زياتی وكړو، نو تاسو هم پرې هماغه شان زياتی وكړئ.

او بل دليل د دوی حديث د بيهقي او بزار دی چې براء بن عازب رضي الله عنه وايي رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايلي دي: چا چې څوك په اور وسوځولو نو مونږ يې هم په اور سوځوو.

۱۴- د شيخ ابن عثيمين شاگرد أبو عمر السيف چې په چينچيا كې د مجاهدينو قاضي و، په خپله رساله كې ليكي: وقد وصلنا عند ما كنا في أفغانستان فتوى

لفضيلة الشيخ محمد بن صالح العثيمين رحمه الله مفادها: عند ما سئل عن التمثيل بجث العدو فقال: إذا كانوا يمثلون بقتلاكم فمثلوا بقتلاهم لا سيما إذا كان ذلك يوقع الرعب في قلوبهم ويردعهم والله تعالى يقول: «فَمَنْ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ» اهـ هداية الحيارى في قتل الأسارى.

د ابن عثيمين رحمه الله خخه پوښتنه وشوه، چې مونږ په هغه وخت کې چې په افغانستان کې وو، چې د دښمن په جسدونو کې مثله وشي (لاسونه پښې وغيره يې غوڅ شي) نو هغه وويل: که هغوی په تاسو دا کار کړي وي يعنې مثله يې کړې وي، نو تاسو هم پر هغوی دا کار کولای شئ خصوصاً بيا کله چې دا کار په هغوی کې رعب اچوي او يا هغوی د کفر خخه منع کوي، الله تعالى وايي: چا چې زياتی وکړ پر تاسې نو تاسو هم پر هغوی هماغه وکړئ چې پر تاسې يې کړي وي.

۱۵- شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله وايي: وأما التمثيل في القتل فلا يجوز إلا على وجه القصاص وقد قال عمران بن حصين رضي الله عنه: ما خطبنا رسول الله صلى الله عليه وسلم خطبة إلا أمرنا بالصدقة ونهانا عن المثلة حتى الكفار إذا قتلناهم فأن لا نمثل بهم بعد القتل ولا نجدهم أذانهم وأنوفهم ولا نبقر بطونهم إلا أن يكونوا فعلوا ذلك بنا فنفعل بهم مثل ما فعلوا. اهـ الفتاوى ج ۲۸.

هر چې مثله کول په قتل کې دي دا کار جائز نه دی، مگر د بدل اخېستلو په صورت کې جواز لري. عمران بن حصين رضي الله عنه وايي: رسول الله صلى الله عليه وسلم به مونږ ته هېڅ يو داسې خطبه نه لوستله، مگر په هغې کې به يې امر په صدقه او منع د مثلي خخه کوله، تر دې چې د کفارو مثله هم، کله چې مونږ د هغوی سره

جنگ کوو، نو مونږ به د هغوی مثله وروسته د قتل څخه نه کوو نه به یې غوږونه او نه پوزې غوڅوو او نه به یې خېټې خیرې کوو، مگر که هغوی دا کار زموږ سره کړی و نو بیا یې ورسره کوو.

علامه سرخسي په شرح د السير الکبير کې وایي: أَكْثَرُ مَشَائِخُنَا عَلَى أَنَّهُ إِذَا كَانَ فِي ذَلِكَ كِبَتْ وَغِيظٌ لِلْمُشْرِكِينَ أَوْ فَرَاغٌ قَلْبٌ لِلْمُسْلِمِينَ بِأَن كَانَ الْمَقْتُولُ مِنْ فُؤَادِ الْمُشْرِكِينَ أَوْ عِظْمَاءِ الْمُبَارِزِينَ فَلَا بَأْسَ بِذَلِكَ. السير الكبير ج ۱ ص ۱۳۷. اکثر مشائخ زموږ په دې نظر دي، چې که په مثله کولو د دښمن غصه او غضب د مشرکینو راتللو او یا د مسلمانانو د زړونو فراغت و، چې مقتول د مشرکینو زړه وي او یا د لویانو څخه وي، نو هېڅ باک نشته چې مثله کړی شي.

خلاصه دا چې د اوسنیو مرتدینو او طاغوتي حکومتونو اهلکار لکه د سعودي، اردن، ایران، پاکستان، افغانستان، مصر، عراق او نورو مرتدو حکومتونو پولیس او فوج او محاربین، خو اول د آیت او احادیثو په رڼا کې د مرتد سزا اغلظه او اشد ده نسبت اصلي کافر ته، ځکه چې کفر یې اشد دی. نو د خلیفه راشد ابوبکر صدیق رضي الله عنه او علي رضي الله عنه، سيف الله خالد بن الوليد رضي الله عنه په اقتداء باید دوی وسوځول شي. دا خو بغیر د قصاص و، چې کله اوسني مرتدین په مسلمانانو، د هغوی په ښځو، ماشومانو باندې په ټنونه لائزر بمونه په وزیرستان یا عراق او شام کې پر مجاهدینو او د هغوی په کورونو غورځوي، هغوی سوځوي، دلته ولې دغه په مرتدینو رحم دل ځکه نه وایي چې دا جائز نه دي؛ خو چې مونږ ته شریعت اجازه راکړې او یو مرتد پیلوټ اردني معاذ کساسبه علیه

اللعنة د اسلامي دولت لخوا وسوځول شو، نو د جامعہ ازهر او سعودي او نورو د بلعام پرکتي ملايانو وويل چې اسلامي دولت ولې دا ژوندی وسوځولو؟ امريکا او د هغه شپېته متحدين چې د اسلامي دولت مجاهدين په کيمياوي وسلو شهيدانوي هلته بيا تاسو گونگيان شياطين درڅخه جوړ شوي وي يا د پاکستان فوځ په سوات او وزيرستان کې په ټننو بمونو خلک سوځوي هغه خير دی؟ څوک چې دا خبرې کوي چې د دغه مرتدينو سوځول يا قتلول ظلم دی الله تعالى ته دې توبه وباسي، د ايمان تجديد دې وکړي. آيا دغه پيلوټ مرتد په مجاهدينو گلان شيندل چې اسلامي دولت هغه ته هم گلان اچولی وای؟ نو توبه وباسئ الله تعالى ته (لعلکم ترحمون). د الله تعالى څخه سوال کوو چې اسلامي دولت ته توفيق ورکړي چې نور داسې مرتدين هم د جهنم کندي ته وروغوړځوي.

۱۹- **اعتراض:** بعضې خلک وايي چې اسلامي دولت شيعه گان قتلوي او هغه د ډېرو خلکو په نزد مسلمانان او اهل بيت دي.

جواب: دا چې شيعه گان کافر او مرتدين دي، په دې د قرآن او احاديثو او سلفو صالحينو څخه بې شماره نصوص او اقوال موجود دي، چې دلته يې ذکر کول ممکن نه دي؛ خو د کفر لنډې وجې يې دلته دا دي:

۱- **وجه:** د قرآن کریم د تحريف عقیده لرل. فصل الخطاب في تحريف كتاب رب الأرباب لحسين نوري هالك.

۲- **وجه:** ټولو صحابه کرامو ته مرتد ويل سوا د يو څو صحابه کرامو څخه. رجال الکشي ص ۱۲۰.

- ٣- **وجه:** دا عقیده لري چي د دوی دولس امامان د غیبو علم لري. الکافي للکليني الشيعي ج١ ص٢٨٢.
- ٤- **وجه:** خپل امامان د انبياء عليهم السلام څخه بهتر گڼل. الکافي ج١ ص١٩٦.
- ٥- **وجه:** د بداء عقیده چي الله عز و جل په آئینده کارونو نه پوهېږي. الکافي کتاب الحجة ج١ ص٣٢٧.
- ٦- **وجه:** موجوده قرآن کریم ناقص گڼل. الکافي ج١ ص٢٣٩.
- ٧- **وجه:** د قبرونو او مړو څخه مدد غوښتل. الکافي ج٢ ص٤٦٧، کشف الأسرار للخميني ص٨٤.
- ٨- **وجه:** ټول اهل السنة کفار او نجس گڼل. الأنوار النعمانية ج٢٦ ص٢٦ لنعمة الله الجزائري الشيعي.
- ٩- **وجه:** د رسول الله صلى الله عليه وسلم د ټولو احاديثو څخه انکار کول. الفتاوى ج٢٨ ص٤٨١.
- ١٠- **وجه:** د يهودو او نصاراؤ سره دوستي. الفتاوى ج٢٨ ص٤٧٨.
- چي دا ټول د ايمان د نواقضو څخه دي او دا ټول د کفر او ردت عقائد او اقوال دي.

د شيعه گانو د كفر په اړه د امت د امامانو اقوال

۱- امام ابو حنيفه رحمه الله:

احناف وايي: السب من أجل الصحبة كفر إجماعاً. اهـ حاشية ابن عابدين شامي ج ۷ ص ۱۶۲.
صحابه کرامو ته کنخل کول د صحابيت له وجي په اجماع سره کفر دی.

۲- **امام مالک رحمه الله:** هارون الرشيد رحمه الله امام مالک رحمه الله ته وويل: هغه شخص چې د رسول الله صلى الله عليه وسلم صحابه کرامو ته بد وايي، په مال فيء کې يې حصه شته؟ هغه وويل: حق پرېږده مسلمانان نه دي، هارون الرشيد ورته وويل چې دا خبره دې په کوم بنياد وکړه، امام مالک رحمه الله وويل: الله تعالى وايي: ((ليغيظ بهم الكفار)). فمن عابهم فهو كافر ولا حق لكافر في الفيء.

اهـ ترتيب المدارك وتقريب المسالك للقاضي عياض ج ۱ ص ۵۳.

يعنې هغه څوک چې په صحابه کرامو عيب لگوي هغه کافر دی او د کافرو په مال فيء کې حصه نه وي.

قاضي عياض رحمه الله وايي: وكذلك نقطع بتكفير كل قائل قولاً يتوصل به إلى تذليل الأمة وتكفير الصحابة فهؤلاء كفروا من وجوه لأنهم: أبطلوا الشريعة بأسرها إذا انقطع نقلها ونقل القرآن إذ ناقلوه كفره على زعمهم.

الشفاء ج ۲ ص ۶۱۰.

همدارنگه مونږ قاطع فيصله کوو په کفر د هر ويونکي د داسې قول چې امت همگراه کوي يا صحابه و ته کافر وايي، نو دوی له ډېرو وجو کافر دي، ځکه دوی ټول شريعت باطلوي کله چې د شريعت نقل کوونکي او يا نقل د قرآن منقطع شي، ځکه نقل کوونکي (صحابه کرام) د دوی په گمان کافر دي.

٣- امام احمد رحمه الله:

أبو بكر المروزي وايي: سألت أبا عبد الله عن من يشتم أبا بكر وعمر وعائشة؟ قال: ما أراه على الإسلام. السنة للخلال ج٢ ص٣٢٤.

ما دهغه چا په هکله دامام احمد څخه پوښتنه وکړه، چې ابوبکر، عمر او عائشې رضي الله عنهم ته کنخل کوي؟ نو هغه وويل: داسې شخص زه مسلمان نه وينم.

شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله وايي: والرافضة كفرت أبا بكر وعمر وعثمان وعامة المهاجرين والأنصار والذين اتبعوهم بإحسان وكفروا جماهير أمة محمد من المتقدمين والمتأخرين فيكفرون كل من اعتقد في أبي بكر وعمر والمهاجرين والأنصار، العدالة أو ترضى عنهم كما رضي الله عنهم أو يستغفر لهم كما أمر الله بالاستغفار لهم ولهذا يكفرون أعلام الملة. اهـ فتاوى ج٢٨ ص٤٨١.

شيعه گان ابوبکر، عمر، عثمان او عام مهاجرين او انصار او د دوی تابعدار کافر بولي، همدارنگه جمهور امت د محمد صلی الله علیه وسلم ته د کفر نسبت کوي که هغه متقدمين دي او که متأخرين دي، او دوی هر هغه څوک کافر کوي، چې د ابوبکر، عمر او د مهاجرينو او انصارو د صحابه کرامو د عدالت عقیده لري او یا ورته رضي الله عنهم وايي لکه څرنگه چې الله ترې راضي شوی، او یا ورته بخښنه غواړي لکه چې الله امر کړی د دوی لپاره د استغفار. له دې وجې دوی د امت لوی لوی علماؤ ته د کفر نسبت کوي.

٤- **امام شافعي رحمه الله:** د امام شافعي رحمه الله خخه پوښتنه وشوه چې آيا د شيعه پسرې لمونځ وکړم؟ هغه ورته وويل: لا تصل خلف الرافضي. اه سير أعلام النبلاء ج ١ ص ٣١٦.

د رافضي پسرې لمونځ مه کوه.

او دا معلومه خبره ده چې که يو مسلم هر څومره گنهگار وي نو لمونځ ورپسې جائز دی. نو معلومه شوه چې شيعه روافض کافر دي نو لمونځ ورپسې جائز نه دی.

٥- **امام ابن حزم رحمه الله وايي:** فإن الروافض ليسوا مسلمين إنما هي فرقة حدث أولها بعد موت رسول الله صلى الله عليه وسلم بخمس وعشرين سنة وهي تجري مجرى اليهود والنصارى في الكذب والكفر. اه الفصل في الملل والنحل ج ١ ص ١٧٦.

شيعه گان د مسلمانانو خخه نه دي او دا داسې فرقه ده چې د رسول الله صلى الله عليه وسلم له وفات خخه پنځه ويشت کاله وروسته پيدا شوه، چې دوی د يهودو او نصاراؤ په لاره په دروغ ويلو او کفر کې روان دي.

٦- **امام بخاري رحمه الله وايي:** ما أبالي صليت خلف الجهمي أو الرافضي أم صليت خلف اليهود والنصارى ولا يسلم عليهم ولا يعادون ولا يناكحون ولا يشهدون ولا تؤكل ذبائحهم. اه خلق أفعال العباد للبخاري رقم ٧.

ماته په دې کې څه تفاوت نه ښکاري چې د يو جهمي يا يو شيعه پسرې لمونځ وکړم او يا يې د يو يهودي او يا نصراني پسرې وکړم (چې دا ټول يو شان دي) نو په دوی به سلام نه اچول کېږي، نه به يې د مريضتيا پوښتنه کېداي شي، نه به ورسره نکاح کېداي شي، نه به يې جنازې ته څوک حاضرېږي او نه به يې ذبيحه خوړل کېږي.

اهل السنة ورونو ته پيغام!

مونږ ټولو سنيانو ته دا وايو چې ستاسې په هکله يو شيعه ملا داسې وايي:
نعمت الله الجزائري الشيعي وايي: في حكم اهل السنة لم نجتمع معهم على
إله ولا نبي ولا على إمام وذلك إنهم يقولون إن ربهم هو الذي كان محمد نبيه
وخليفته بعده أبو بكر ونحن لا نقول بهذا الرب ولا بذلك النبي بل نقول إن
الرب الذي خليفته نبيه أبو بكر ليس ربنا ولا ذلك النبي نبينا ثم قال: إنهم (أهل
السنة) كفار أنجاس بإجماع علماء الشيعة والإمامية وإنهم شر من اليهود
والنصارى وإن من علامات الناصبي تقديم غير علي عليه في الإمامة. اهـ الأنوار
النعمانية للجزائري الشيعي ج ٢ ص ٢٠٦، ٢٧٩.

مونږ د دې سنيانو سره په الله او په نبي او نه په امام جمع کېږو، دا ځکه چې دوی
وايي چې د دوی رب هغه دی چې محمد يې نبي دی او د هغه نه وروسته خليفه
ابوبکر دی او مونږ بيا داسې رب او داسې نبي نه منو، بلکې وايو هغه رب چې د
نبي خليفه يې ابوبکر وي زمونږ رب نه دی او نه دغه نبي زمونږ نبي دی، بيا وايي
چې يقينا دوی (اهل السنة) کفار او سخت نجس دي په اجماع د شيعه اماميه
ملايانو سره. او اهل السنة د يهودو او نصاراؤ څخه هم زيات شر پسند کافر دي او د
سني سړي د علاماتو څخه يوه دا ده چې د علي رضي الله عنه څخه بغير بل چاته په
امامت لومړيتوب ورکوي.

تنبیه: ای سنيانو او ای د وخت ملايانو تاسو اوس هم دغه مرتدو شيعه گانو ته
ورونه وايئ، کله دا وايئ چې قتل يې جائز نه دی؟

امام غزالي رحمه الله څه بڼه ويلى دي: وانما الواجب قتلهم وتطهير وجه الأرض منهم. فضائح الباطنية ص ۱۵۶.

واجب دي چې شيعه گان قتل کړای شي او د ځمکې مخ ترې پاک شي. نو زموږ: أهل السنة والجماعة ته دا خواست دی، چې دغه خلک که هر چېرې وي قتل یې کړئ او الله ته د دوی په قتلولو ځان نزدې کړئ او د أم المؤمنین عائشې رضي الله عنها او د صحابه کرامو رضي الله عنهم انتقام ترې واخلي او اسلامي دولت ته دعاگانې کوئ، د هغوی د حمایت دعوت وچلوئ چې هغوی الحمد لله د سنيانو زړونه یخ کړل، دا ځکه چې په شام او عراق کې دغه شيعه گانو کوم ظلمونه وکړل قلم یې د ذکر کولو څخه عاجز دی او ددوی د ظلمونو په اړه تاسو هغه ویدیوگانې وگورئ چې دوی پخپله ریکارډ کړي دي، نو بیا به د اسلامي دولت د مجاهدينو سرونه او تندي ښکلوئ.

خاتمه

په آخر کې ټولو مسلمانانو وروڼو ته د یو څو خبرو توصیه کوم:

۱- د چا په هکله پوره معلومات نه لرئ نو مه منفي نظر ورکوئ او نه مثبت دا ځکه چې الله عز و جل موږ او تاسې ته خبرداری راکوي او فرمایي:

((وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا)) . سورة الإسراء ۳۶.

هغه څه مه تعقیبوه چې تاته د هغې علم نه وي، غوږونه، سترگې او زړه ارومړه پوښتېدونې دي.

او هر لفظ چې يو انسان يې د خُلي خخه راوباسي سل ځله دې بايد په هغې سوچ او فکر وکړي دا ځکه چې الله عز و جل فرمايې: «إِذْ يَتَلَقَّى الْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ ۝ مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ». سورة ق ۱۸.

او (زمونږ پر دغه مستقيم علم برسېره) دوه ليکونکي د هغه نبي او چپ لوري ته ناست نيکي او بدي هر څه ثبتوي - هېڅ داسې لفظ د هغه د خُلي خخه نه راوځي چې د هغه د محفوظ ساتلو لپاره يو حاضر باش څارونکی ورسره موجود نه وي.

۲- بل دا چې په وينا کې بايد مونږ او تاسې د عدل خخه کار واخلو او د چا پسې اضافه خبره و نه کړو اگر که هغه کافر هم وي مسلمان خو لا پرېږده الله عز و جل فرمايې: «وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا». سورة الأنعام ۱۵۲.

کله چې وينا کوئ نو د عدل خخه کار اخلئ.

او رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايې: «كَفَى بِالْمَرْءِ كَذِبًا أَنْ يُحَدِّثَ بِكُلِّ مَا سَمِعَ». رواه مسلم.

د يو سړي لپاره دومره همدا دروغ بس دي چې څه اوري او خلکو ته يې بيانوي. يعنې هر هغه څوک چې يوه خبره واورې او بغير له تحقيق خخه يې خلکو ته سمدستي بيانوي نو همدادروغ ورته کافي دي، لکه څرنگه چې نن سبا کوم صورتحال جوړ دی. هغه د پښتو متل دی وايې چې رښتيا راځي نو درواغو به کلي وران کړي وي.

۳- څوک چې د مجاهدينو ميډيا نه تعقيبوي او شرعي علم هم نه لري، نو ددغه ناوړه، بد بويه غربي او کفري ميډيا خخه دې ځان داسې وساتي لکه څرنگه چې

هندو د غوا د غوښې څخه ځان ساتي، ځكه چې دغې ناوړه او نا كاره ميډيا د خلكو پر دل او دماغو لوبې شروع كړي حق او باطل يې پر خلكو گډوډ كړي او كه هر چا پر دغه غربي او كفري ميډيا اعتماد وكړ او دا يې د خبرونو لپاره يواځېنې مرجع وگڼله، نو دغه انسان دې پر خپل ايمان ووېرېږي او لرې نه ده چې الله عز و جل به يې ددغه كفري ميډيا د چلونكو سره د قيامت په ورځ يو ځای راپاخوي دا ځكه چې دغه شخص نه خو خپل دين مطالعه كوي او نه د خپل رب په خبرو پوره اعتماد لري او يواځې اعتماد يې په غربي او كفري ميډيا دی.

۴- ددغه ناوړه او بد بويه ميډيا له وجې د زياتو مسلمانانو عقايد خراب شوي دي، دا ځكه چې كفارو دومره زيات چينلونه جوړ كړي دي، چې ته به هر ځای مسلمان گورې چې ريمونټ به يې په لاس كې وي كله به يو چينل را اړوي او كله بل، ټوله ورځ او شپه به يې په همدې كې تېرېږي يا به په فيس بوك او نورو ټولنيزو سره رسنيو مصروف وي او د الله د دين لپاره دده سره هېڅ وخت نشته كه ته ورته ډېر آياتونه او احاديث بيان كړې او ورته ووايې چې ددغه مخلصو مجاهدينو تر شا يو ستر غيبي طاقت موجود دی كم از كم دعاء خو ورته كوه، نو تاسره دا خبره دوى نه مني او درته وايې نه دا د جنگ مصارف دوى ته څوك وركوي ددوى تر شا خامخا د چا لاس دی هو ددوى تر شا داسې يو غيبي طاقت دی چې په خپلو كمزورو او بې وزله مخلصو بندگانو يې د فارس مجوسي امپراتوري او د روم نصراني امپراتوري له منځه يوړه، او ددغه بې وزلانو په توسط يې په خلكو كې ترسوونو كلونه د عدالت نظام قائم كړى وو په داسې وخت كې چې ساينس او ټېكنالوجي وجود نه

درلود په دې سوچ او فکر نه کوي، چې ددغه بې وزله مسلمانانو سره د تاريخ په اوږدو کې چا مرسته کوله په دې سوچ او فکر نه کوي، چې د مسلمانانو سترې امپراتورۍ تېرې شوي دي هغه رب چې د پېغمبر صلی الله عليه وسلم او صحابه کرامو سره يې په مختلفو غزواتو او عامو حالاتو کې مرسته کوله هغه رب اوس هم شته؛ خو متأسفانه ستا ايمان نشته. هغه رب چې د طارق بن زياد، موسی بن نصير، يوسف بن تاشفين، عقبه بن نافع، صلاح الدين ايوبي او داسې نورو اسلامي شاهسوارانوسره يې مرسته کړې وه، هغه ذات اوس هم ژوندی دی او د تل لپاره به ژوندی وي او ټول عالم د هغه د تدبير او تربيت لاندې دی الله عز و جل فرمايې: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَصْرُوهَا اللَّهُ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ» . سورة محمد ۷.

ای مؤمنانو که تاسې له الله (دين) سره مرسته وکړئ نو هغه به له تاسې سره مرسته وکړي او ستاسې قدمونه به کلک کړي.

په بل حای کې فرمايې: «وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ» . سورة آل عمران ۱۳۹.

بې زړه کېږئ مه، اندېښمن کېږئ مه، همدا تاسې برلاسي ياست که تاسې مؤمنان اوسئ.

په بل حای کې فرمايې: «وَإِنْ جُنَدْنَا لَهُمُ الْعَالِيُونَ» . سورة يس ۱۷۳.

او همدا زمونږ لښکر به برلاسی شي.

په بل حای کې فرمایي: ((وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ)) سورة النور ٥٥.

الله له تاسې نه د هغو کسانو سره چې ایمان راوړي او ښه عملونه وکړي وعده کړې ده چې هغوی په زمکه کې هماغه شان خلیفه ګان وګرځوي لکه چې له هغو نه مخکې تېر شوي خلک یې ګرځولي وو د هغو لپاره به دهغوی هغه دین پر محکمو بنسټونو ودروي چې هغه الله د هغو لپاره خوښ کړی دی. او د هغو د وېرې (اوسنۍ) حالت به په امن ورته بدل کړي هغوی دې زما بندګي کوي او له ماسره کوم شی نه شریکوي. او څوک چې له دې وروسته کفر غوره کړي نو همداسې کسان فاسقان دي.

۵- دا کوم سیاسي مبصرین (تجزیه نگاران) چې تاسو یې په غربي او کفري میډیا ګورئ او ځانونه روشن فکر مسلمانان معرفي کوي، ددوی په ذهنونو غریبانو او کفارو د خپل کفر دومره ډېره رڼا ورزیاته کړې، چې هغه خپل حقیقي اسلام کې یې شک وي، تر دې چې د اسلام څخه دومره نفرت لري چې د الله او رسول خبره پرې د ټوپک ډز څخه هم سخته لګېږي او د خپل اسلامي تاریخ په اړه هېڅ معلومات نه لري د اسلام په ارزښت نه پوهېږي شپه او ورځ د غریبانو میډیا تعقیبوي دا که واقعي سیاسي مبصرین وایې نو دوی به هم په هر قیمت د مجاهدینو د میډیا څخه ځان خبرولی الحمد لله د ډېرو سختو قیوداتو سره سره د مجاهدینو میډیا فعاله ده

او په تېزۍ سره د الله په مرسته روانه ده او خلکو ته به ان شاء الله اصل حقيقت معلوم شي اګر که لږ څه وروسته وي. او څوک چې د مجاهدينو ميډيا نه تعقيبوي يا به سخت عنادګروي يا به جاهل او غافل وي او الله عز وجل به ورسره ددې په اړه حساب کتاب خامخا کوي. او داچې دوی د خپلو ځانونو لپاره د روشن فکر لفظ استعمالوي هو دوی روشن فکر دي د دنيا په کارونو او ددين په اړه تورتم فکر دي او د خپل دين په اړه بصيرت نه لري او دغه روشن فکران به د قيامت په ورځ رانده راپاڅوي لکه څرنگه چې الله تعالی فرمايلي دي:

((وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا)) سورة الإسراء ٧٢.

او څوک چې په دې دنيا کې پوند و (د دين څخه ناخبر و) نو هغه په آخرت کې هم پوند وي او تر ټولو زيات به بې لارې وي.

نو ټولو عوامو ته زموږ دا پيغام دی، چې د دوی په دې غټو غټو کوپړيو و نه غولېږي ددوی دا کوپړۍ غريبانو او کفري چارواکو داسې برين واش کړي دي، چې د الله او رسول خبره پرې تاثير نه کوي، بلکې د الله او د الله د رسول د خبرو پسې ملنډې وهي. دوی يې د ډالرو او پيسو په زور پر مونږ او تاسې مسلط کړي دي، مفتې ډګريانې او نېشنلتيانې يې ورته ورکړې دي، تر څو ددغه کفارو لپاره په پوره اخلاص سره کار وکړي. او دغه کفار چې چاته خوښه کړي نو د مال او دولت پر مه د چا څخه زمرې جوړوي، د چا څخه پړانګ او لېوه او بيا په مناسب وخت کې پرې بې وزله او مظلوم خلک دارې، دوی د يو مرض دوا هم نه ده دا لکه د باغوانانو په څېر په خلکو خپل ټېپر خرڅوي او غواړي چې د کفري ميډيا له لارې شهرت تر لاسه

کړي، دوی چې کله د یو موضوع په اړه معلومات ورکوي نو ټول سرچیه معلومات ورکوي اسلام خو څه کوي چې د خپل ملک هغه څلور خواوې هم نه پېژني او په ځېنو وختونو کې د خلکو د غولولو لپاره یو آیت یا یو حدیث هم وایي، تر څو خپل حرامیتوب ته دیني بڼه ورکړي تر دې چې د آیت، حدیث او مقولې تر منځ توپیر هم نه شي کولی او همېشه ددوی اودس پر ځای وي او خلکو د غولولو لپاره کله نا کله حج او عمرې ته هم ځي تر څو د خلکو اعتماد تر لاسه کړي.

۶- د ټولو مسلمانانو څخه دا غوښتنه کوو، چې یو خو د جهاد په اصلي مفهوم ځانونه صحیح پوه کړي او د اصلي او جعلی مجاهد تر منځ باید توپیر وکړي او دا خبره غلطه چې خلک وایي چې مونږ ددوی تر منځ توپیر نه شو کولای د دنیا ژوند چې یو عارضی ژوند دی هر یو کار یې ډېر په دقت او پلان سره ترسره کوي یو ورځ دې هم خپل مریض د ډاکټر پر ځای انجنیر یا مستري ته بوټللو؛ خو چې کله د دین خبره شي نو ځان پوند او کون کړي او دا وایي چې والله مونږ نه پوهېږو چې څه وکړو او د چا ومنو ته خو گيا او وابنه نه خورې الله ستا امتیاز د څارویو څخه په عقل کړی دی، لکه څرنگه چې مخکې دا خبره ذکر شوه څوک چې د دین په هکله ځان پوند حسابوي، نو الله تعالی به یې د قیامت په ورځ پوند راپاخوي. ورته شې خبر به شي.

۷- زمونږ ډېر مسلمانان وروڼه د اسلامي نظام په مقصد او مفهوم نه پوهېږي، د دوی دا تصور جوړ شوی دی، چې کوم هېواد کې مسلمانان وي نو هغه به اسلامي هېواد وي دا خبره د جغرافیه په اعتبار سمه ده چې دغه خاوره اسلامي خاوره ده نه

داچې نظام يې اسلامي نظام دی، ځکه چې اسلامي هېواد ټولو اسلامي مذاهبنو په اتفاق سره هغه هېواد ته ويل کېږي چې په هغې کې شرعي حدود نافذ وي لکه قاتل قصاص کول د غل څخه لاس پرې کول زاني رجم کول يا په درو وهل او داسې نور حدود او تعزيرات. نو يو هېواد د مسلمانانو په ډېروالي يا په مدارسو او مساجدو سره اسلامي کېږي نه که داسې وای نو په هند او امريکا او داسې نورو ملکونو کې په زرگونو مساجد او مدارس موجود دي.

۸- بل دا چې کفارو او د هغوی ګوډاګيانو او استخباراتي شبکو خلکو ته دا تصور ورکړی دی چې جهاد به د نړۍ په يو څو محدودو ځايونو کې وي او بس لکه د کشمير جهاد، د افغانستان جهاد، د فلسطين جهاد او د چينچنيا جهاد؛ خو دا ډېر خطرناک او غلط تصور دی. جهاد د هغه وخت راهيسې فرض عين دی د کوم وخت راهيسې چې د مسلمانانو اسلامي خلافت سقوط کړی دی او کوم ټاکلی ځای نه لري او کفارو دغه لويه اسلامي نړۍ په وړو وړو هېوادونو تقسيم کړې ده او د دوی ترمنځ يې د دوی په زړونو حدود رانېکلي دي او دغه هېوادونه د متدينو خلکو لپاره په محبسونو بدل شوي دي او دوي يې د دغه بې اساسه حدودو په وجه د يو بل وينو ته کېښولي دي او د يو بل وينې څښې هغه ددوي مشهوره مقوله ده Divide and Rule خلک سره په خلکو کې تقسيم کړه بيا پرې حکومت کوه زمونږ ستاسې چارواکي يې په پيسو اخستې دي او د هغوی پلانونه هم دوی تطبيقيوي او د مسلمانانو د اسلام او ايمان درجې دوی ټاکي چاته سخت دريځه مسلمان وايي،

چاته اعتدال پسند، چاته امن پسند او چاته شر پسند د خير او شر معيارونه دوی ټاکي.

ډیر داسې خلک شته دی چې د جهاد په نوم راوتي دي ټوپک يې په اوږه کړی دی د مال او اولاد او ناموس څخه په کې خلاص شو خو د جهاد په اصلي مقصد او مفهوم نه پوهیږي په دې نه پوهیږي چې په مستقیم یا غیر مستقیم ډول يې استخباراتي شبکې استعمالوي لکه د پاکستان مرتده استخباراتي شبکه چې د جهاد په نوم يې ډېر قوي بنس وچلولو څه خلک يې د کشمیر د جهاد په نوم تباہ او برباد کړل او څه يې د جهاد افغانستان په نوم بې له دې چې کوم مثبت هدف ته ورسېږي یو طرف ته يې د افغانستان جهاد ته رالېږي او بل طرف ته يې په امریکایانو خرڅوي کله يې د جنگ لوري ته راکاږي او کله د سولې مېز ته، حقيقي مجاهد ډیر پوه او ځیرکه وي، څوک يې نه شي تېر باسلی هره خبره چې ورته څوک کوي ډېر په دقت ورته ګوري او په پوره غور يې ټول جوانب څېړي او بیا له دې وروسته تصمیم نیسي او د خپل رب په لار کې هر قدم په پوره بصیرت سره اخلي، ترڅو د خلکو د لاس آله و نه ګرځي او د ږوند بیرغ لاندې ونه جنگېږي الله عز و جل دې مونږ تاسې ته د خپل دین بصیرت راکړي ترڅو د جنت پر ځای د جهنم مستحق ونه ګرځو، ځکه چې د پاکستان د مرتدې استخباراتي شبکې له وجې ډېر خلک د ایمانونو څخه خلاص شول حق او باطل يې په خلکو ګډوډ کړی او د بې اعتمادۍ داسې یوه فضاء يې جوړه کړې ده چې اوس خلک په حقيقي مجاهد هم قسما قسم شکونه کوي. عاملهم الله بما يستحقون.

په پای کې ددې ټولو خبرو نچور دادی چې په دغه نړۍ کې په عمومي توګه دوه ډلې شتون لري یوې ډلې ته أولیاء الرحمن ویل کېږي او بلې ته أولیاء الشیطان، الله عز و جل تاسې ته دا اختیار درکړی دی، چې د کومې ډلې ملګرتیا د خپل ځانونو لپاره غوره ګڼئ او دا ستاسې د سلیم عقل او د اسلامي بصیرت پورې تړاو لري. او په دې

لار کي د خپل رب څخه پوره مرسته وغواړئ تر څو درته حق او باطل په نښه توگه څرگند شي.

د الله عز و جل څخه سوال کوو چې مونږ او تاسې ته د نېکو اعمالو توفیق راکړي، مونږ او تاسو رهبان اللیل او فرسان النهار وگرځوي د شپې لمونځ کوونکي او د ورځې شهبسواران، مظلوم امت نن یواځې اسلامي خلافت ته سترگې په لار دی، ځکه چې ټول وضعي نظامونه یې تجربه کړل او د اسلامي خلافت څخه ډېر امیدونه لري او د خپل حق او شکایت لپاره یې یواځنۍ مرجع بولي الله عز و جل دې اسلامي خلافت ته فتح او نصرت ورکړي او الله دې زمونږ او ستاسې سینې د طواغیتو، کفارو روافضو او مرتدینو په قتلولو یخې کړي او دغه عمل دې زمونږ څخه قبول کړي.

ربنا اغفر لنا ذنوبنا وإسرافنا في أمرنا وثبت أقدامنا وانصرنا على القوم الكافرين.

اللهم أرنا الحق حقا وارزقنا اتباعه و أرنا الباطل باطلا وارزقنا اجتنابه.

وصلی الله وسلم علی نبینا محمد و علی آله و صحبه و من سار علی نهجه و تمسک بسنته
إلى يوم الدين.

کتب ذلك إيماناً واحتساباً

أبو أيوب خراساني حفظه الله

ابتداء: ٢٤ محرم الحرام ١٤٣٦هـ

انتهاء: ٢٧ محرم الحرام ١٤٣٦هـ

فهرست

شماره	موضوع	صفحه
۱	مقدمه	۱
۲	د اسلامي خلافت قائلول واجب دي	۳
۳	د اسلامي خلافت اهميت	۷
۴	د خليفه المسلمين شروط	۸
۵	د حديث د عبد حبشي څخه جوابونه	۱۰
۶	د قرشيت د شرط دلائل	۱۶
۷	د قرشيت په شرط اجماع	۲۱
۸	د خوارجو صفات	۲۵
۹	۱- صفت: خروج على الحاكم المسلم	۲۵
۱۰	۲- صفت: مرتكب د کبيره ته کافر ويل	۲۷
۱۰	۳- صفت: عام مسلمانانو ته د کفر نسبت کول	۲۹
۱۲	۴- صفت: د صحابه کرامو تکفير کول	۳۰
۱۳	۵- صفت: مسلمانان وژل او مشرکين پرېښودل	۳۲
۱۴	۶- صفت: د الله تعالى صفات معطل کول	۳۶
۱۵	۷- صفت: د شفاعت څخه انکار کول	۳۶
۱۶	۸- صفت: د رؤيت څخه انکار کول	۳۷
۱۷	۹- صفت: د قرآن مجيد د مخلوق عقیده	۳۸
۱۸	۱۰- صفت: نصوص په خپله رايه تفسير کول	۳۹

فهرست

شماره	موضوع	صفحه
۱۹	۱۱- صفت: په خبر واحد عمل نه کول	۴۰
۲۰	۱۲- صفت: د احاديثو رد کول په گمان د تعارض د قرآن څخه	۴۱
۲۱	۱۳- صفت: د زاني د رجم څخه انکار کول	۴۲
۲۲	۱۴- صفت: د غل نه لاس د تخرگ څخه قطع کول	۴۳
۲۳	۱۵- صفت: په موزو مسح نه کول	۴۳
۲۴	۱۶- صفت: په حائضه نېځه مونځ د حيض په حال کې لازم گڼل	۴۴
۲۵	۱۷- صفت: د غير قریشي امام منل	۴۴
۲۶	۱۸- صفت: سر خړیيل لازم گڼل	۴۶
۲۷	۱۹- صفت: خپل د خوارجو اهل کبائر مسلمانان گڼل او د غير کافر گڼل	۴۷
۲۸	۲۰- صفت: په رسول الله باندې د ظلم د جواز عقیده	۴۸
۲۹	۲۱- صفت: د غالي خوارجو د پنځو مونځونو څخه انکار	۴۹
۳۰	۲۲- صفت: د بعضي محرماتو سره د نکاح جواز	۴۹
۳۱	۲۳- صفت: د قبر د عذاب څخه انکار	۵۰
۳۲	۲۴- صفت: په هره میاشت کې حج فرض گڼل	۵۰
۳۳	۲۵- صفت: د ماهي خوراک حرام گڼل بغير د ذبح څخه	۵۰
۳۴	۲۶- صفت: د مجوسو څخه جزیه نه اخیستل	۵۰
۳۵	۲۷- صفت: په زړه کې کافر ته مسلمان ویل	۵۱
۳۶	۲۸- صفت: د خوارجو اهل کبائر مسلمانان او د نورو کفار گڼل	۵۱

فهرست

شماره	موضوع	صفحه
۳۷	۲۹- صفت: جهنميان به په نعمتونو کې وی داعقیده لرل	۵۱
۳۸	۳۰- صفت: داخترانو په خطبو کافر کول	۵۲
۳۹	د اهل حق غربت او د هغوی سره دښمني	۵۳
۴۰	اهل حق ته له پخوا څخه خوارچ ویل شويدي	۵۸
۴۱	سلفو ته خوارچ ویل شوي، احمد رحمه الله ته خارجي ویل شوی	۵۹
۴۲	د سواد اعظم مصداق د ابن القيم رحمه الله په قول	۶۱
۴۳	په محمد بن عبد الوهاب رحمه الله د خارجیت فتوی	۶۳
۴۴	د اسلامي دولت خلاف شبهات او اعتراضونه	۶۵
۴۵	۱- اعتراض: د ملا عمر په شتون کې د خليفة المسلمين د بیعت حیثیت	۶۵
۴۶	د دې شبهې پنځه جوابونه	۶۵
۴۷	د عدم قرشیت استدلال نیول	۶۹
۴۸	د دې نه جواب	۷۰
۴۹	۲- اعتراض: د عمر رضي الله عنه قول چې زما د وفات نه وروسته ابو عبیده بن الجراح خلیفه کېدل	۷۰
۵۰	۳- اعتراض: حدیث د سالم او حذیفه څخه استدلال	۷۱
۵۱	۴- اعتراض: مخالفین وايي چې افضلیت په تقوی سره دی نه په نسب سره	۷۲

فهرست

شماره	موضوع	صفحه
۵۲	۵- اعتراض: خليفة المسلمين د ٲولو مجاهدينو لخوا خليفة نه دى	۷۳
۵۳	۶- اعتراض: خليفة المسلمين معروف نه دى	۷۵
۵۴	۷- اعتراض: د نوري دنيا مجاهدين ولي خلافت ته رامخې نه شول؟ د دې ۴ جوابونه	۷۷
۵۵	۸- اعتراض: د بيعت نه کوونکو حکم څه دى؟	۷۸
۵۶	د بيعت پنځه اقسام	۷۸
۵۷	۹- اعتراض: بعضې خلک وايي اسلامي خلافت د ډېرو خلکو په نظر بڼه ندی	۸۳
۵۸	۱۰- اعتراض: بعضې خلک وايي چې د سعودي ملايانو او ډېرو مفتيانو هغه غير مشروع خلافت گڼلی دى؟	۸۴
۵۹	۱۱- اعتراض: اسلامي دولت نور مجاهدين قتلوي، د دې ۵ جوابونه	۸۶
۶۰	۱۲- اعتراض: بعضې خلک وايي چې اسلامي دولت متشددین دي، د دې ۱۱ جوابونه	۹۰
۶۱	۱۳- اعتراض: بعضې خلک وايي چې اسلامي دولت په خپله په وېره کې دى نو نورو ته به څنگه امن ورکړي؟	۹۴

فهرست

شماره	موضوع	صفحه
۶۲	۱۴- اعتراض: د اسلامي دولت د غریبی اعتراض او د دې ۹ جوابونه	۹۹
۶۳	۱۵- اعتراض: بعضې خلک وايي چې د اسلامي دولت مجاهدين لږ دي، د دې جوابونه	۱۰۹
۶۴	۱۶- اعتراض: بعضې خلک وايي چې د اسلامي خلافت سره تمکين او مساحت نشته	۱۱۷
۶۵	۱۷- اعتراض: اسلامي دولت بتان ماتوي حالانکې ددې خو عبادت نه کېږي	۱۱۹
۶۶	د بتانو ماتولو باره کې د امت د فقهاؤ اقوال	۱۲۵
۶۷	۱۸- اعتراض: بعضې وايي اسلامي دولت چې شيعه گان او مرتدين سوځوي	۱۲۸
۶۸	د مرتدينو د سوځولو په باره کې د آيتونو او احاديثو څخه استدلال	۱۲۸
۶۹	د مرتد په سوزولو کې د امت د علماؤ اقوال	۱۳۹
۷۰	۱۹- اعتراض: اسلامي دولت شيعه گان قتلوي حالانکه ډېر خلک وايي چې دوی مسلمانان دي؟	۱۵۱
۷۱	جواب: د شيعه گانو د کفر ۱۰ وجې	۱۵۱
۷۲	د امت د سلفو اقوال چې شيعه گان کافر دي	۱۵۳

فهرست

شماره	موضوع	صفحه
٧٣	سنيانو ورونو ته پيغام	١٥٦
٧٤	خاتمه ، مسلمانانو ورونو ته وصيتونه	١٥٧